

Të doni njëri - tjetrin, siç ju desha unë ju!

Përbajtja

Qendra Studentore e Kishës Orthodhokse	7
Dashuria, ligji i jetës	12
Nga Psalimi 139.....	12
"Të mos duam me fjalë, as me gjuhë, por me vepra e me të vërtetë" (1 Jn.3:18). .	14
"Të doni njëri – tjetrin, siç ju desha unë ju".....	16
Çfarë është pra, Perëndia që unë adhuroj?	25
I dashur mik!	27
Eja tek Unë!	28
Më duaj sikurse ti je, sepse Unë, Zoti yt, të dua ashtu si ti je	29
Unë jam Zoti i kohës së duhur	31
Të dua, o Zot!.....	33
Më të mëdhatë e gjërave...	34
I kërkova Zotit...	34
Duke të njojur Ty, Zoti im, dhe duke jetuar jetën me Ty, kuptoj dhe përjetoj çdo ditë e më tepër lirinë që Ti më ke falur	35
"Dua të ndryshoj jetën tënde" Misioni në marrëdhëni et shoqërore	40
Kush erdhi e para: Kisha apo Dhiata e Re?.....	47
Çfarë mund të bëjnë paratë?	56
Zemërimi.....	56
Kujto.....	57
Urat e Perëndisë.....	58
Ti.....	58
Buzëqeshja	59
Qeshja.....	60

Gjej kohë...	60
Gjithsecili e di	61
Bekoi armiqtë e mi, o Zot!	61
Jisui për mua	63
Lutjet që morën përgjigje	64
Gjuha e mire.....	64
Miku yt më i mirë vdiq sonte	66
Krishti u ngjall!	69
Sfondi muzikor i jetës.....	71
Ti je bir i dashur	74
Ti je trupi i Tij!.....	80
Hyr, Zot Jisu, në shtëpinë e zemrës sime.....	80
Më.....	81
Kështu do të gjesh lumturinë e vërtetë.....	82
Të jetojmë një jetë të frytshme dhe të kemi një shërbim të suksesshëm.....	82
Të ecim me Krishtin – udhëtim i pafund	92
Jeta e përditshme e të krishterit orthodhoks	95
Ne jemi tempulli i Perëndisë	102
Shenjtorët për ndërmjetime përkatëse	110
Çfarë është lutja?.....	114
Fuqia e lutjes	116
O Perëndi, ku je? Çfarë ështëjeta? Pse duhet ta jetoj?.....	118
Shoqëri dashurie “Zot, Mision, bashkëshort/e”	128

DASHURIA

Është zemërgjerë,

bën të mira,

nuk ka zili.

nuk krekoiset,

nuk fryhet,

nuk bën të shëmtuara,

nuk kërkon të sajat,

nuk zemërohet,

nuk mendon të keqen,

DASHURIA

Nuk gëzohet për padrejtësi,

por bashkëgëzohet për të vërtetën,

të gjitha i mbulon,

të gjitha i beson.

të gjitha i shpreson,

të gjitha i duron.

Edhe tani mbetet besim, shpresë, dashuri, këto të tria;

dhe më e madhja nga këto,

DASHURIA

Nga 1 Kor.13

Dashuria, ligji i jetës

Dashuria është mësues i urtë dhe profesor i të gjitha diturive. Mos e ndërro dashurinë e vëllait tënd me dashurinë e asnje gjëje tjetër.

Dashuria është art. Dashuria është gjerdan.

Në dashuri nuk ka frikë, por dashuria e përsosur e nxjerr jashtë frikën.

Dashuri do të thotë të gëzohesh me të gëzuarit dhe të qash me ata që qajnë.

Çfarëdo të më bësh, unë të dua.

Cifti i shenjtë është dashuria dhe pérulësia, sepse e para ngre, e dyta mban fort të ngriturin dhe nuk e lë kurrë të bjerë.

Dashuria është arritja e zbatimit të vullnetit hyjnor.

Dashuria denjëson çdo gjë. Dashuria ështëjeta jonë.

"Tifozi" i dashurisë ka si moto të tij: "Bëj të mirën dhe hidhe në det".

Shpirti që gëzon dashuri ka ndërgjegjen e prehur.

Dashuria të gjitha i bën në një mendje.

Brenda dashurisë u përsosën të gjithë të zgjedhurit e Perëndisë.

Me dashurinë na familjarizoi Zoti.

Dashuria është ngushëllimi dhe inkurajimi i globit.

Nga Psalmi 139

Ti më ke hetuar, o Zot dhe më njeh.

Ti e di kur ulem dhe kur ngrihem,

ti e kupton nga larg mendimin tim.

Ti e shqyrton me kujdes ecjen time dhe pushimin tim
dhe i njeh thellë të gjitha rrugët e mia.

Sepse, edhe para se të jetë fjala mbi gojën time,

Ti, o Zot, e di atë plotësisht.

Ti më rrethon nga pas dhe përpara
dhe vë dorën tënde mbi mua.

Njohja jote është shumë e mrekullueshme për mua,
aq e lartë sa unë nuk mund ta arrij.

Ku do të mund të shkoja larg Frymës sate,
ose ku do të mund të ikja larg pranisë sate?

Në rast se ngjitem në qiell, ti je atje;
në rast se shtrij shtratin tim në Sheol, ti je edhe aty.

Në rast se marr krahët e agimit
dhe shkoj të banoj në skajin e detit,
edhe aty dora jote do të më udhëheqë,
dhe dora jote e djathtë do të më kapë.

Po të them: "Me siguri terri do të më fshehë",
madje edhe nata do të bëhet dritë rrith meje:
terri vetë nuk mund të të fshehë asgjë,
madje dhe nata shkëlqen si dita;

terri dhe drita janë të barabartë për ty.

Po, ti ke formuar të përbrendshmet e mia,
ti më ke endur në barkun e nënës sime.

Unë do të të kremtoj,
sepse jam krijuar në mënyrë të mrekulluar;
veprat e tua janë të mrekullueshme,
dhe unë e di shumë mirë këtë gjë.

Kockat e mia nuk ishin një e fshehtë për ty,
kur unë u formova në fshehtësi
duke u endur në thellësitë e tokës.

Dhe sytë e tu panë masën pa trajtë të trupit tim,
dhe në librin tënd ishin shkruar ditët që ishin caktuar për mua,
megjithëse asnjë prej tyre nuk ekzistonte ende.

Oh, sa të çmuara janë për mua mendimet e tua, o Perëndi!
Sa i madh është gjithë numri i tyre!

Po të doja t'i numëroja,
do të ishin më të shumtë se rëra;
kur zgjohem jam ende me ty.

Më heto, o Perëndi, dhe njihe zemrën time;
më provo dhe njihi mendimet e mia;

Dhe shiko nëse ka tek unë ndonjë rrugë të keqë
dhe më udhëhiq nëpër rrugën e përjetshme.

“Të mos duam me fjalë, as me gjuhë, por me vepra e me të vërtetë” (1 Jn.3:18).

Të dashur vëllezër dhe motra, le të përfitojmë në zemrën tonë dashurinë për Perëndinë dhe dashurinë për të aférmin. Le të jemi ata që ta rrezatojmë dashurinë, për të cilën ka shumë nevojë shoqëria. Sepse dashuria është baza e gjithçkaje, që mban në jetë të gjithë sa jetojnë me të. Ky është virtutyti më i madh. Fryti i parë i dashurisë së krishterë është që të mos bëjmë keq ndaj askujt. Ai që ka dashuri, nuk bën keq. I keq është inati dhe zemërimi, por ai që ka dashuri nuk bie në këto vese. E keqe është plangprishja dhe imoraliteti, por ai që ka dashuri nuk bie në to. E keqe është grabitja e të mirave të të afërmve tanë me dinakëri dhe mjete mashtruese, por ai që ka dashuri nuk bie në këto vese. I keqe është shpifja, sharja, mashtrimi, dinakëria, por ai që ka dashuri nuk bie në to. E keqe është xhelozia, smira, zilia, padrejtësia, poshtërimi, ofendimi, por ai që ka dashuri nuk bie në këto vese.

Gjithashtu, ai që ka dashuri e shikon tjetrin sijeta e tij. Dhe kur e shikon në varfëri është e pamundur të mos ta mëshirojë dhe ta ndihmojë, sepse “dashuria bën gjithmonë të mira”, e sheh atë që ka uri dhe e ushqen, e sheh atë që ka etje dhe e freskon, të huajin dhe e mirëpret, të sëmurin dhe e viziton, të burgosurin dhe e ngushëllon.

Le të bëhem me të vërtetë njerez të dashurisë dhe atëherë do të jemi me të vërtetë të krishterë. Nga kjo do të dallohem se jemi të krishterë nëse kemi dashuri midis nesh. Të gjithë jemi thirrur në një besim. Besojmë në Perëndinë Atë, Bir dhe Shpirt i Shenjtë. Ai na do, prandaj le të duam njëri – tjetrin. Të gjithë ne i lutemi një Perëndie, E lavdërojmë dhe E himnojmë, prandaj le ta duam njëri – tjetrin. Të gjithë kemi një Atë qiellor, i Cili nga dashuria e madhe na jep bukë, rroba, shtëpi e të mira të tjera, prandaj le ta duam njëri – tjetrin. Të gjithë kemi një pagëzim, nëpërmjet të cilit mohuam Satanain dhe veprat e tij dinake dhe i premtuan Krishtit që do të kemi dashuri, prandaj le ta duam njëri – tjetrin. Të gjithë afrohemë në një

tryezë të Shenjtë dhe kungohemi me Trupin dhe Gjakun e Krishtit. Sa mister i lartë! Sa e pakonceptueshme njeridashja e Perëndisë, prandaj le ta duam njëri – tjetrin.

Të gjithë jemi motra dhe vëllezër dhe kemi një Atë, të Cilit i lutemi dhe i themi: "Ati ynë që je në qiej...", prandaj le ta duam njëri – tjetrin. Ja pse çdo i krishterë ka shumë arsyё dhe shkaqe që të dojë të aférmin e vet, sepse atë e do dhe vetë Perëndia.

Ti pra, çfarë do të bësh? A do të mohosh të duash krijesën e dashur të Perëndisë, pra të aférmin tënd, atë që u krijua sipas ikonës dhe ngjashmërisë së Perëndisë ashtu si dhe ti? Atë që kungohet me trupin dhe Gjakun e Krishtit ashtu si edhe ti? Atë që eshtë thirrur në jetën e përjetshme ashtu si edhe ti? Atë që Perëndia të porosit ta duash si veten tënde?

Pra, të dashur vëllezër dhe motra, le të duam njëri – tjetrin ashtu sikurse Perëndia na do ne, sepse vetëm kështu do të kemi një udhëtim të bekuar. Udhëtim, i cili fillon nga këtu në tokë dhe drejtohet drejt jetës së përjetshme, ku eshtë dhe kurorëzimi i gjithçkaje.

Le të mos frikësohami, sepse dashuria do triumfojë, nëse ne e lejojmë.

“Të doni njëri – tjetrin, siç ju desha unë ju”

Një porosi të re ju lë juve: Të doni njëri - tjetrin, siç ju desha unë ju edhe ju të doni njëri – tjetrin. Prej kësaj do t'ju njohin ju të gjithë se jeni nxënësit e mi, në qoftë se keni dashuri për njëri – tjetrin. (Joani 13:34 – 35)

Një porosi të re ju lë juve: Të doni njëri - tjetrin ...

1. Të jemi të mirë dhe të dashur me njëri – tjetrin, sepse nuk mund të duam Krishtin në maskimin pikëllues nëse nuk mund të duam Jisuin në zemrat e motrave, vëllezërve dhe të afërmve tanë. Dashuria, që të jetojë, duhet të ushqehet me sakrificë. Të jemi të sjellshëm, të duruar dhe të mirë me njëri – tjetrin kudo që të jemi. Kështu do të jemi në gjendje që të themi me gjithë sinqeritet: “Perëndia im është gjithçka përmua”.
2. Jemi bërë për të qenë një familje më Krishtin. Pra, le të jemi prania e Krishtit tek njëri – tjetri. Ta duam njëri – tjetrin me dhembshuri ashtu si Jisui do çdonjérin prej nesh. Kjo është shenjtëria mbarëbotërore: dashuria e pastër që flet shumë më tepër se të gjitha fjalët që ai/ajo mund të përdorë. Kurrë të mos lëndojmë ndonjë me fjalë. Të jetojmë me të vërtetë ato që themi: njerëzit rreth nesh mësojnë më shumë duke parë, sesa duke dëgjuar.
3. Jisui na thotë: “Unë dua që të jeni zjarri i dashurisë sime midis vajzave dhe djemve në konvikt, midis njerëzve në lagje, midis shoqeve dhe shokëve në shkollë, midis të varfërve, të sëmurëve, fëmijëve të vegjël”. Mësojeni këtë fiali përmendsh: “Unë dua të jeni zjarri i dashurisë sime kudo që të jeni”. Në çdo vend që të ndodheni, përsëriteni atë. Ne mund ta refuzojmë Krishtin ashtu si refuzojmë çdo person: “Nuk do të të jap duart e mia për të punuar, këmbët e mia për të ecur, mendjen time për të studiuar, zemrën time për të dashur. Ti troket te dera, por unë

nuk do të të jap çelësin e zemrës". Ja pse ai ndiehet kaq i poshtëruar; sepse s'është në gjendje që të jetojë jetën e tij në një shpirt.

4. Nëse nuk kemi dashuri për njëri – tjetrin, atëherë si mund të duam Krishtin? Si mund të shohin të tjerët Jisuin tek ne? Ja pra, pse na nevojitet një zemër e pastër për të parë Jisuin. Doni njëri – tjetrin, - kjo ishte e gjitha ajo që Krishti erdhi të na mësojë. I gjithë Ungjilli është shumë, shumë i thjeshtë. A më do? Zbato porositë e mia. Ai rrrotullohet rreth një gjëje të vetme: Doni njëri – tjetrin. Ai do që ne të duam me të vërtetë. Jepni nga zemra.
5. Dashuria e fuqishme nuk matet, thjesht jepet. Që të jesh apostull i Krishtit, duhet të digjesh nga dashuria.
6. Ne duhet ta mirëpresim Jisuin në kohën e Krishtlindjes, jo në një grazhd të vjetër të zemrës sonë, por në një zemër të mbushur me dashuri dhe përlësi, një zemër të qashtër, të panjollë dhe të ngrohtë me dashuri për njëri – tjetrin.
7. Të mos bëjmë vepra të mëdha. Ajo që ka rëndësi nuk është dhurata jonë; por sa dashuri vendosim në çdo vepër që bëjmë.
8. Nuk kemi nevojë për bomba ose armë. Dashuria është arma jonë: dashuri për prindërit, të afërmit, miqtë, të varfrit; për të gjithë ata që nuk kanë njeri dhe nuk duhen prej askujt, dashuri për çdo njeri.
9. Dashuria është një fryt i stinës dhe jashtë stine, pa kufi – një fryt që është i mundur për të gjithë.
10. As Perëndia nuk mund të mbushë atë që është plot. Së pari duhet të zbratzim zemrat tonë në mënyrë që të lejojmë që Ai të na mbushë me dashurinë dhe mirësinë e Tij.

11. Një herë një grua tha: "Nuk mund të harroj nënën time. Zakonisht ajo ishte shumë e zënë me punë gjithë ditën. Por kur afronte perëndimi i diellit e kishte zakon që të nxitonte në punët e saj në mënyrë që të përgatitej për të mirëpritur tim atë. Në atë kohë, kur isha ende fëmijë nuk e kuptoja dhe madje edhe qeshja e tallesha pak për këtë. Sot unë kujtoj atë dashuri të ndjeshme që ajo kishte përfunduar. Nuk kishte rëndësi se çfarë ndodhë, ajo përgatitej gjithmonë me një buzëqeshje në buzë përfunduar". Ne sot nuk kemi kohë. Nënët dhe baballarët janë kaq të zënë me punë sa kur fëmijët kthehen në shtëpi nuk mirëpriten me dashuri dhe buzëqeshje.
12. "Doni njëri - tjetrin". Ta mbajmë këtë porosi dhe e gjithë vepra e Kishës së Krishtit nuk do të zgjedh kurrë (do të jetë shumë e madhe). Dashuria dhe respekti, ndihma dhe përkujdesi ndaj të tjerëve duhet të janë një flakë e zjarrtë në shoqërinë tonë. Ashtu si zjarri që shuhet nuk jep më ngrohtësi, ashtu dhe të krishterët nëse nuk kanë dashuri, do të humbasin gjithë dobishmërinë dhe nuk do të kenë më jetë.
13. Nëse nuk pranojmë Jisuin tek njëri – tjetri nuk do të jemi në gjendje që t'ia japim Atë të tjerëve.
14. Disa herë shohim se si u kthehet gëzimi disa personave që kanë më shumë nevojë kur ata kuptojnë se shumë njerëz rrëth e rrotull tyre shqetësohen përfunduar dhe u tregojnë atyre dashuri. Madje edhe shëndeti i tyre përmirësohet nëse janë të sëmurë.
15. Nëse kemi dashuri përfunduar çdo njeri, atëherë kemi dashuri edhe përfunduar Jisuin. Sa më e thellë të jetë dashuria përfunduar Jisuin, aq më e thellë do të jetë dashuria përfunduar tjetrët.

16. Perëndia e vendosi urdhërimin për të dashur të afërmin në të njëjtin nivel me urdhërimin e parë: "Duaje Perëndinë me gjithë mendjen tënde, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd". Dashuria e Perëndisë është e pafundme. Perëndia na ka përgatitur për të shërbyer, prandaj e pret këtë prej nesh. Secili prej nesh ka marrë nga Zoti virtute dhe aftësi. Zoti dëshiron të ndriçojë nëpërmjet nesh. Ne duam që të jemi diçka për Perëndinë e Tërëshenjtë dhe meqenëse nuk mund ta arrijmë Perëndinë dhe nuk arrijmë që të bëjmë diçka drejtpërdrejt për Të, i shërbejmë Atij duke i shërbyer të afërmit tonë. Jemi në këtë botë nga dashuria e Perëndisë. Duhet ta ndiejmë në çdo kockë tonën që ajo që bëjmë - na bën të jemi zjarr i gjallë i dashurisë së Tij. Çdo i krishterë duhet të jetë si një ferrë që digjet.
17. Nëse mësojmë artin e të kujtuarit, do të bëhem gjithnjë e më shumë si Krishti ngaqë zemra e Tij nuk është gjë tjeter veçse shpërblimi: Krishti gjithmonë mendon për të tjerët. Jisui eci midis njerëzve duke bërë vetëm të mira. Në Kana, shën Maria nuk bëri gjë tjeter veçse mendoi për nevojat e të tjerëve dhe këto ia bëri të ditura Jisuit. Kujtesa e Jisuit, Shën Marisë dhe shën Josifit ishte aq e thellë sa ndryshoi Nazaretin në një vendbanim të Tërëfuqishmit. Nëse edhe ne do të kishim të njëjtin shqetësim për njëri – tjetrin, vendet ku ne jetojmë do të bëheshin edhe ato vendbanime të Tërëfuqishmit.
18. Të përdorim gjuhën tonë për të mirën e të tjerëve - sepse goja flet ato që ka zemra.
19. Meqenëse nuk mund ta shohim Krishtin, nuk mund t'i shprehim dashurinë tonë, por ne shohim shumë njerëz rrëth nesh, të afërm e miq dhe mund të bëjmë për ta gjithçka që do të mund të bënim për Krishtin, nëse Ai do të ishte i dukshëm. Le të jemi të hapur ndaj Perëndisë, në mënyrë që Ai të mund të na përdorë. Le ta vendosim dashurinë në vepra.

Së pari, le të fillojmë me familjet tona, me më të afërmit. Është e vështirë, por aty fillon puna jonë. Ne jemi bashkëpunëtore të Krishtit, degë pjellore të vreshtit të Tij.

20. Që dashuria të jetë e sinqertë dhe e vërtetë duhet të jetë mbi të gjitha një dashuri për të aférmin.
21. Ne duhet të duam ata që janë më pranë nesh, në familjet tona. Që aty fillon të përhapet dashuria jonë ndaj kujtdo që mund të ketë nevojë për ne.
22. Ne duhet të përpinqemi të zbulojmë njerëzit që kanë nevojë për ndihmën tonë, sepse vetëm nëse i njohim ata, do të jemi në gjendje t'i kuqtojmë dhe t'u ofrojmë dashuri. Nëse i duam ata, atëherë do të jemi në gjendje që të ofrojmë shërbimin tonë të dashurisë.
23. Është e lehtë të duam ata që jetojnë larg nesh. Nuk është gjithmonë e lehtë të duam ata që janë pranë nesh. Është më e lehtë të ndihmosh një person në nevojë, sesa të ngushëllosh të vëtmuarin dhe ankthin e dikujt në shtëpinë tonë i cili nuk ndiehet i dashur.

Siç ju desha unë ju edhe ju të doni njëri – tjetrin...

24. Këto fjalë të Jisuit: "siç ju desha unë ju edhe ju të doni njëri – tjetrin", nuk duhet të jenë vetëm një dritë për ne, por duhet të jenë flakë të cilat zhdukin egoizmin që ndalon rritjen e shenjtërisë. Jisui "na deshi deri në maksimum," në kufirin e dashurisë: KRYQIN. Kjo dashuri duhet të na burojë nga brenda, nga bashkimi ynë me Krishtin. Duhet të jetë një dashuri që del nga ne për Perëndinë, për më të mëdhenjtë, motrat dhe vëllezërit në një familje, një familje me të njëtin Atë, që është në qiell. Dashuria duhet të jetë për ne po aq normale sa frymëmarrja, ditë pas dite, deri sa të vdesim.

25. Të doni njëri - tjetrin ashtu si Perëndia do secilin prej nesh, me një dashuri të thellë dhe të veçantë. Të jemi të mirë me njëri – tjetrin. Është më mirë të bësh gabime me mirësjellje, sesa të bësh mrekulli pa mirësjellje.
26. Dashuria fillon në shtëpi, brenda komunitetit tonë. Nuk mund të duam ata jashtë, nëse nuk duam me të vërtetë vëllezërit dhe motrat tona brenda. Prandaj ju them se kemi nevojë për një zemër shumë të pastër që të aftësohemë të shohim Perëndinë. Kur të gjithë ne të shohim Perëndinë tek njëri – tjetri, atëherë do ta duam njëri – tjetrin ashtu si Ai na deshi ne. Kjo është përbushja e ligjit, - të duam njëri – tjetrin. Kjo ishte e gjithë ajo që Jisui erdhi të na mësonte - Perëndia na do dhe Ai do që ne të duam njëri – tjetrin ashtu si Ai na deshi ne.
27. Dashuria që të mbijetojë, duhet të ushqehet me sakrificë. Fjalët e Jisuit: "Të doni njëri - tjetrin, siç ju desha unë ju", nuk duhet të jenë vetëm një drithë për ne, por flakë të cilat zhdukin egoizmin.
28. Të gjitha qeniet njerëzore janë motra e vëllezër. Të gjithë ne jemi krijuar nga e njëjtë dorë e dashur e Perëndisë. Jisui na ka thënë të gjithëve: "Të doni njëri - tjetrin, siç ju desha unë ju" (Joani 15:12). Ai tha gjithashtu: "Siç më deshi Ati, edhe unë ju desha ju" (Joani 15:9). Duke patur këtë urdhërim të Jisuit, nuk mund të njihemi për një shpirt pa vlerë.
29. Duhet të duam me dashurinë e Jisuit dhe me shpirtin e Tij të sakrificës. Perëndia na deshi duke dhënë veten e Tij për ne. Shën Maria na deshi duke sjellë Jisuin për ne. Jisui na deshi duke dhënë veten e Tij për ne dhe duke dhënë Trupin e Tij për ne si Bukë të Jetës. Edhe ne duhet të japim veten tonë për njëri – tjetrin. Për këtë arsyе duhet të mohojmë gjithçka që na ndalon që të japim nga vetja për të tjerët. Ne duhet ta shohim atë si diçka të rrezikshme, diçka që mund të na shkatërrojë. Mendoj se gjithçka që

shkatërron ose kundërshton këtë unitet (bashkim) nuk mund të vijë nga Perëndia. Ajo vjen nga djalli. Ashtu siç thotë edhe Shën Ignati, "Çdo gjë që prish ose shkatërron vjen nga djalli. Satani është ati i gënjeshtës. Ai është i aftë të na tregojë një mal me gënjeshtra me shpresën për të na shkatërruar".

30. Perëndia i do ata që japid, ata të cilët presin më shumë prej Tij, ata që janë të hapur, ata që e ndiejnë nevojën e Tij dhe varen tek Ai për çdo gjë. Punët tona janë thjesht një shprehje e rritjes së dashurisë së Perëndisë në ne. Prandaj, ai që është bashkuar më shumë me Perëndinë, është ai i cili do më shumë të afërmin.
31. Jisui erdhi në këtë botë për një qëllim: Për të na dhënë lajmin e mirë që Perëndia na do, që Perëndia është dashuri, që Ai ju do ju dhe mua. Ai dëshiron që ne të duam njëri – tjetrin ashtu si Ai do secilin prej nesh.
32. Jisui thotë: "Ashtu si Ati më ka dashur mua, (duke më dërguar në botë) ashtu ju kam dashur unë ju (duke dhënë veten për ju)". Kjo dhënie është lutje, sakrificë dëlirësie, bindje me gjithë shpirt, ofrim i lirë.
33. Nuk ka kufi për dashurinë e Perëndisë. Ajo është e pamatshme dhe thellësia e saj nuk mund të përcaktohet. Kjo tregohet nga fakti që Ai jetoi dhe vdiq midis nesh. Në të njëjtën mënyrë, dashuria që na nxit të japim veten tek Perëndia, nuk duhet të ketë kufi.
34. Dashuria nuk është diçka që konsumohet, por diçka që jeton. Veprat e dashurisë janë rrugë të paqes. Ku fillon kjo dashuri? - Në zemrën tonë. Ne duhet të dimë se jemi krijuar për gjëra më të larta, jo që të jemi thjesht një numër në botë, jo thjesht të diplomohemi ose gradohemi, për këtë apo atë punë. Jemi krijuar për të dashur dhe për t'u dashur.

35. Misioni ynë është të reflektojmë dashurinë e Perëndisë – jo të një Perëndie të vdekur, por të gjallë.

36. Lexojmë në Shkrimet se Perëndia na flet nga dashuria: "Ju kam dashur me një dashuri të përjetshme" (Jeremja 31:3).

Ai gjithashtu thotë: "Të kam thirrur në emër. Ti më përket mua. Ujërat nuk do të mbysin. Zjarri nuk do të djegë. Do lë kombet për ty. Ti je i çmuar për mua.

Të dua.... Edhe nëse nëna mund ta harrojë fëmijën e saj, unë nuk do të harroj.

Të kam gdhendur në pëllëmbën e dorës sime.

Je i çmuar për mua. Unë të dua" (Isaia 43:1-4; 49:15-16).

Këto janë fjalët e Perëndisë për ty, për mua, për këdo, madje edhe për më të varfrit e të varfërve. Prandaj, sa herë që Perëndia shikon dorën e Tij, Ai më sheh mua atje. Ai të sheh dhe ty. Kjo është diçka shumë e bukur për t'u kujtuar në kohë vuajtjeje, vetmie, nënvlerësimi dhe dështimi.

Kujto, - ti je në dorën e Tij.

Ti je i veçantë për Të.

Ai të do.

Sa e bukur që është kjo!

37. Ne duhet të mblidhemi që t'i japim falënderim Perëndisë për ato që Ai bën për ne, me ne dhe nëpërmjet nesh. E falënderojmë Atë që ju ka përdorur ju dhe ne që të jemi dashuria dhe mëshira e Tij. Perëndia është dashuri dhe ende vazhdon ta dojë botën. Ne besojmë se Perëndia aq shumë e deshi botën sa dërgoi Birin e Tij të vetëmlindur. Perëndia aq shumë e do botën sot, saqë Ai na jep ne (ty dhe mua) për të dashur botën, kështu që ne të mund të jemi dashuria dhe mëshira e Tij. Çfarë mendimi i bukur dhe bindës për ne, që të mund të jemi ajo dashuri dhe mëshirë së pari në familjet tonë. Pastaj mund të jemi ajo dashuri dhe mëshirë edhe për njerëzit e lagjes sonë dhe për çdo njeri që takojmë.

38. Jisui na ka zgjedhur për veten e Tij. Ne i përkasim Atij.
Le të bindemi për këtë "përkatësi" duke mos lejuar
asgjë, sado e vogël që të jetë, që të na ndajë nga dashuria
e Tij.

39. Ky është kushti i vetëm që Krishti vendosi për ne: "Doni
njëri – tjetrin ashtu si unë ju kam dashur ju". Ne e dimë
shumë mirë se sa shumë na ka dashur Ai!

**Prej kësaj do t'ju njojin ju të gjithë se jeni nxënësit e mi, në
qoftë se keni dashuri për njëri – tjetrin.**

40. Le të jetë dashuria e Krishtit një lidhje e gjallë midis çdo
dy vetave midis nesh. Nga kjo do të kuptojnë të tjerët, që
jemi me të vërtetë të krishterë.

41. Ne duhet të marrim një vendim: Të bëjmë gjëra të vogla
me dashuri të madhe.

42. Të krishterët e parë vdiqën me dëshirë për Jisuin dhe ata
u dalluan për dashurinë për njëri – tjetrin. Bota nuk ka
pasur kurrë nevojë për dashuri më shumë sesa në ditët
tona. Njerëzit janë të etur për dashuri.

43. Kohë më parë pyetën një hindu: "Çfarë është një i krishterë?".
Ai ktheu një përgjigje të thjeshtë dhe të habitshme: "Një i
krishterë është dikush i cili jep nga vetja".

44. Që të ishte më e lehtë për ne të donim njëri – tjetrin Jisui
na tha: "Ai që të presë këtë djalë në emrin tim, mua më
ka pritur; edhe ai që të më presë mua, ka pritur atë që më
dërgoi mua (Luka 9:48). "Sepse kush t'ju japë juve një gotë
ujë në emrin tim, sepse jeni të Krishtit, me të vërtetë po ju
juve, se nuk do ta humbasë pagën e tij" (Marku 9:41).

Kjo është dashuria që Jisui solli në tokë.

Kjo është dashuria që duhet të kemi për njëri - tjetrin.
Përse? Sepse Ai na deshi i pari.

“Prej kësaj do t’ju njohin ju të gjithë se jeni nxënësit e mi, në qoftë se keni dashuri për njëri – tjetrin”
(Joani 13:35).

45. Bashkimi i të krishterëve është një gjë e rëndësishme, sepse të krishterët janë dritë për të tjerët. Nëse jemi të krishterë, duhet të ngajmë me Krishtin. Kjo është bindja ime e thellë.
46. Kushdo që takohet me ne duhet të ndryshojë dhe të bëhet njeri më i mirë nga fakti që na ka takuar ne. Ne duhet të rrezatojmë dashurinë e Perëndisë kudo që të jemi.

Çfarë është pra, Perëndia që unë adhuroj?

Ai nuk mund të jetë dikush tjetër, veçse Zoti Perëndi, sepse cili përveç Zotit është Perëndi? Çfarë strehimi tjetër mund të ketë, përveçse Perëndisë tonë? Ti Perëndia im, je suprem, i vetëm në mirësi, i fortë dhe i gjithëfuqishëm, i gjithëmëshirshëm dhe i gjithëdrejtë.

Ti je më i fshehuri nga ne dhe megjithatë më i pranishmi ndër ne, më i bukuri dhe megjithatë më i forti, përherë i qëndrueshëm dhe prapë ne nuk mund të të kapim dot.

Ti je i pandryshueshëm dhe prapë mund të ndryshosh gjithçka.

Ti nuk je kurrë i ri, kurrë i vjetër dhe megjithatë të gjitha gjërat kanë jetë të re prej Teje.

Ti je fuqia e padukshme që sjell rrëzimin e krenarëve.

Ti je përherë veprues, dhe prapë përherë në prehje.

Ti i mbledh të gjitha në vetvete, edhe pse nuk ndjen nevojë fare.

Ti mbështet, Ti mbush dhe Ti i mbron të gjitha.

Ti i krijon ato, i ushqen dhe i sjell ato në përsosmëri.

Ti përpinqesh që t’i bësh ato të tuat, edhe pse nuk ke nevojë për asgjë.

Ti i do krijesat e tua, por me një dashuri të butë.

Ti i çmon ato, por pa e kuptuar.

Ti vuan për të keqen, por nuk të prek dhimbja.

Ti mund tē zemérohesh dhe përséri tē jesh i qetë.

Punët e Tua janë tē larmishme, por qëllimi Yt eshtë një dhe i njëjtë.

Ti i mirëpret tē gjithë që vijnë tek Ti, edhe pse Ti kurrë nuk i humbe ato.

Ti nuk je kurrë në nevojë, megjithatë gjëzon kur fiton, kurrë nuk lakmon, por prapë i përpiktë në shpërblim me dhuratat e Tua.

Ne japid me bujari tek Ti, kështu që tē mund tē kemi një shpërblim; megjithatë, cili nga ne ka diçka që nuk e mori prej teje? Ti na shpérblen për atë që meritojmë dhe megjithatë, nuk i detyrohesh askujt.

Ti na çliron nga borxhet tonë, por as nuk tē humbet asgjë.

Ti je Perëndia im, Jeta ime, Kënaqësia ime, por a mjafton kjo për tē thënë për Ty? A mund tē flasë dikush mjaftueshëm kur flet për Ty? Por mjerë ata që heshtin për Ty! Sepse edhe ata që kanë dhuratën e gojëtarisë nuk mund tē gjejnë fjalë për tē tē përshkruar Ty.

Cili do tē më garantonte që tē pushoja i kënaqur në Ty?

Kujt duhet t'i adresohem për dhuratën e vizitës Sate në zemrën time duke e mbushur atë gjer në buzë, kështu që unë tē harroj tē gjitha gabimet që kam bërë dhe tē përqafoj vetëm Ty, i vetmi burim i së mirës?

Përse Ti ke kaq domethënë për mua?

Ndihmomë tē gjej fjalë për ta shprehur. Përse kam shumë vlerë përpëra Teje, sa ti tē më urdhërosh që tē tē dua? Dhe nëse dështoj në dashurinë për Ty, Ti zemérohesh dhe më kërcënët me mëri tē madhe, a thua se s'inkafton dashuria që s'kam për Ty për tē qenë hidhërim në vetvete.

Ki mëshirë për mua dhe mëshiromë, o Zot dhe Perëndi.

Tregomë, përsë je kaq i shtrenjtë për mua? Pëshpërit në zemrën time, unë jam këtu për tē tē shpëtuar ty. Do ta dëgjoj zërin tënd dhe do tē nxitoj për tē tē mbërthyer Ty pas vetes. Mos e fshih fytyrën Tënde prej meje, sepse me kënaqësi do ta takoja vdekjen për ta parë atë, pasi vetëm mosparja e saj do tē thotë vdekje me tē vërtetë.

Shpirti im eshtë si një shtëpi, e vogël për tē hyrë Ti, por tē lutem Ty që ta zgjerosh. Eshtë e rrënuar, por tē lutem Ty që ta ribësh. Ka shumë gjëra tē cilat nuk do tē tē gjëzonin t'i shikoje:

këtë e di dhe nuk e fsheh. Por kush do të na shpëtojë nga këto gjëra? Nuk është askush tjetër përvèç se Ti, të cilit unë mund t'i them: nëse unë mëkatova pa dashje, të lutem më ndje. Më mbaj përherë shërbëtorin tënd, larg nga krenaria. Unë besoj dhe në besë gjej fjalë për t'i thënë. Zot, Ti e di që kjo është e vërtetë. Sepse a nuk i kam bërë të njohura fajet e mia përpara Teje? A nuk e largove Ti fajin e mëkatit tim? Unë nuk hahem me ty në gjyqe, sepse Ti je vetë e Vërteta dhe as që kam dëshirë që të zhgënjej veten, por frikësohem, sepse ligësia do të jetë tradhëtari im. Jo, unë nuk hahem me Ty, sepse, nëse Ti, o Zot, do të kujtosh paudhësitë tona, o Mjeshtër, kush do të kishte fuqi t'i mbante ato?

Por, edhe pse jam baltë e hi, më lejo të kërkoj dhëmbshurinë Tënde, sepse unë i flas mëshirës sate, jo një njeriu i cili thjesht do të qeshte me mua.... .

Nga Shën Agustini

I dashur mik!

Doja të tē shkruaja dy fjalë dhe tē tregoja sa shumë dashuri dhe kujdes kam pér ty.

Të pashë dje kur ecje me shokët e tu.

Prita gjithë ditën, me shpresën se do tē më flisje edhe mua.

Kur mibrëmja po afrohej, dhurova perëndimin e diellit dhe flladin pér tē tē freskuar, dhe tē prita sérish, por ti nuk erdhe.

U mërzita, por përséri tē dua, se jam miku yt.

Mbrëmë tē pashë kur tē zuri gjumi dhe nuk durova dot pa tē prekur qepallat, ndaj derdha dritën e hënës mbi fytyrën tënde.

Të prita sérish, gati pér tē vrapiuar drejt teje, por tē nesërmén ti u zgjove vonë dhe nxitove pér në punë.

Pikat e shiut që binin ishin lotët e mi.

Sot m'u duke shumë i trishtuar.

*Zemra m'u pikëllua, sepse ta kuptoj dhimbjen.
Miqti e mi më zhgënjejnë dhe më lëndojnë shumië herë,
por Unë i dua, edhe ty të dua.*

*Ah, sikur vetëm të më dëgjoje.
Do ta kuptoje se sa të dua.*

*I shkrova këto fjallë në qellin e kaltër dhe në barin e gjelbër.
Ua pëshpërita gjetheve, pemëve dhe luleve shumëngjyrëshe.
Ua thashë maleve dhe kodrave dhe e bëra këngë dashurie në zërat e zogjeve.
Të veshja me ngrohtësinë e diellit dhe e parfumova ajrin me aromën e natyrës.
Dashuria ime për ty është më e thelli se oqeanet dhe më e fuqishme
se çdo dëshirë dhe nevojë e zemrës sate.*

Ah, sikur ta dije se sa shumë dua të të ndihmoj.

Dua që edhe ti ta takosh Atin Tim.

Edhe Ai do që të të ndihmojë.

Edhe Ati është si Unë.

Vetëm më thirr, o njeri.

Vetëm më pyet.

Unë kam shumë gjëra për të të dhënë dhe për të ndarë me ty.

Por nuk dua të të shqetësoj.

Do të të pres, kriesa ime, sepse të dua.

Miku yt, Jisui

Eja tek Unë!

Unë Atë,
Unë vëlla,
Unë dhëndër,
Unë shtëpi,
Unë strehë,
Unë veshje,
Unë rrënje,
Unë themel.

Gjithçka që dëshiron ti, Unë jam.

Nuk do të kesh nevojë për asnjë gjë kur më ke mua.
Erdha të shërbej dhe jo të më shërbejnë.
Unë edhe shok, edhe gjymtyrë, edhe motër, edhe vëlla,
Edhe nënë edhe baba.
Gjithçka Unë, vetëm ti të dëshirosh të jesh pranë meje.
Unë i varfër për ty,
dhe kusar për ty, në kryq për ty,
brenda në varr për ty,
Në quell gjendem për dëshirën tënde përkrah Atit,
Në tokë u dërgova nga Ati si ndërmjetës për ty.
Ti për mua je gjithçka!
Edhe vëlla, edhe bashkëtrashëgimtar,
Edhe shok, edhe gjymtyrë e imja.
Çfarë do më tepër, o njeri?!

nga Shën Joan Gojarti

Më duaj sikurse ti je, sepse Unë, Zoti yt, të dua ashtu si ti je.

Unë e njoh varférinë dhe brengat e shpirtit tënd.
Unë i di nevojat e tua dhe të gjitha sëmundjet e tua.
Unë e njoh të keqen në ty dhe mëkatet e tua, por Unë përsëri
të them: Jepmë zemrën tënde, më duaj sikurse ti je!
Nëse je duke pritur për t'u bërë po aq i mirë sa një engjell, të
harrohesh në dashuri, ti kurrë s'ke për të më dashur Mua.... .
Edhe pse ti mund të jesh një frikacak në plotësimin e detyrave
të tua, edhe pse ti shpesh bie në të njëjtat mëkate, edhe pse
nuk do, Unë nuk të lejoj ty të mos më duash.... . Më duaj
sikurse ti je. Në çdo rrëthanë, në çdo situatë që ti mund të
ndodhesh, plot me zell apo krejt bosh, besnik ose jo, unë të
them: Më duaj sikurse ti je.

Unë dua dashurinë e zemrës sate të varfër. Nëse ti po pret që
të përsosesh, ti kurrë nuk ke për të më dashur Mua.

A s'është e mundur për Mua të transformoj një kokrrizë të vogël rëre në një gur të pastër dhe të çmuar?

A nuk e di ti se Unë jam i plotfuqishëm?

Nëse Unë i lë të gjitha për dashurinë e varfér të zemrës sate, a nuk jam Unë zoti i dashurisë sime?

Biri im, lërmë të të dua, Unë dua zemrën tënde.

Sigurisht, Unë do ta ndryshoj atë me kalimin e kohës, por tani për tani më duaj sikurse ti je.

Unë po pres që edhe ti të bësh të njëjtën gjë.

Dua të shoh dashurinë të ngrihet nga plehrat e mizërisë sate. Të dua ty dhe dobësitë e tua, dashurinë që ti ndan me të varfrit: Unë dua që ti të thërrasësh fort prej rrugicës para krevatit tënd.

Të dua krijesa ime.

Dua këngën e zemrës sate.

Nuk kam nevojë për aftësitë e tua.

Unë jam i interesuar vetëm në një gjë: Të të shoh sesi ti punon përmes dashurisë.

Nuk janë virtytet e tua ato që kërkoj.

Unë mund të të kisha dhënë ty detyra të mëdha për të kryer, por ti do të kishe qenë një shërbëtor i pavlefshëm.

Unë mund të të marr gjithçka që të kam dhënë deri tani, sepse ti je krijuar vetëm të duash.

Sot Unë jam duke pritur te dera e zemrës sate si një lypës.

Unë, Mbreti i Mbretërve, trokas edhe pres, ... pres.

Nxito, hape atë derë.

Nëse ti do ta njihje vërtet varférinë tënde, do të vdisje nga dhimbja.

Gjëja që Mua më plagos më shumë është kur ti dyshon dhe humbet besimin tek Unë.

Dëshiroj që ti të Më mendosh çdo orë të ditës dhe natës.

Unë dua që edhe në detyrat më të vogla që ti bën t'i bësh ato nga dashuria. Shpresoj që të më dëgjosh.

Mos u shqetëso nëse mendon se nuk je aq i zoti, Unë do të të jap aftësitë e-mia. Kur ti vuani, Unë do të jap dituri përtej asaj çfarë ti ke ëndërruar ndonjëherë.

Por, mos harro, më duaj sikurse Unë të dua ty.

Unë të kam dhënë dashurinë time, dorëzoja gjithçka shpirtit tim.
Nuk ka rëndësi se çfarë ndodh, mos prit që më parë të
shenjtërohesh dhe pastaj t'ia dorëzosh veten tënde dashurisë:
Në këtë mënyrë ti kurrë s'ke për të më dashur.
Pra, më duaj sikurse ti je, sepse Unë, Zoti yt, të dua ashtu si ti je.

Unë jam Zoti i kohës së duhur

Biri im i dashur. Kohë të vështira e ndërtojnë dhe e forcojnë besimin tënd, sepse ato të mësojnë si të mbështetesh tek Unë.
Të kam premtuar që kurrë nuk do të të braktis, as do të lë të dështosh, pavarësisht nga situata.
Ndonjëherë ke probleme të forta në jetën tënde, duken sikur nuk zgjidhen, edhe pse lutesh shumë, por mos harro:
UNE JAM ZOTI I KOHES SE DUHUR.

E di saktësisht **kur** dhe **si** të takohem me ty.

E ke vënë re sa herë ke qenë tek vendi i duhur, në kohën e duhur, për të dëgjuar një mesazh të caktuar dhe Hiri im ka zbritur me zbuluesë tek ty?

Këto gjëra nuk janë rastësi.

Ato janë prova të mënyrës më të lartë me të cilën Unë planifikoj hollësitë e jetës sate.

Unë dua që të siguroj, por ti nuk më dëgjon gjithmonë.

Unë të jap një urdhër të thjesht dhe ti disa herë pyet veten.

Biri im, a je në gjendje të dëgjosh zërin Tim?

A mendon se Unë dua ta bëj të vështirë të më dëgjosh?

Dhe për më tepër, pse duhet ta bëj?

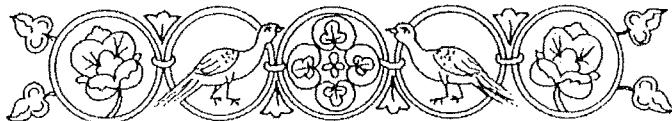
Unë di si të flas me ty dhe po të mësoj ta dëgjosh zërin Tim.

Nëse më dëgjon, atëherë edhe besimi yt do të rritet.

Shumë herë të kam folur, por ti nuk e ke dëgjuar atë që të kam thënë.

Megjithatë, më vonë ke menduar: "Do të ketë qenë Fryma e Shenjtë".

Dua tē kuptosh biri im, që ti e dëgjon zërin Tim.
Unë nuk mundoj askënd, ashtu si bën armiku. Mundimi që
njeriu vuan, nuk vjen kurrë prej meje.
Unë i flas zemrës sate butësish, ndërsa armiku bërtet dhe
përpiqet ta thithë zërin tim.
Ti nuk duhet tē dëgjosh tē bërtiturat e tij, dëgjomë Mua,
dëgio zërin Tim.
Besomë, unë i jam besnik vetvetes.
I jam besnik fjalës sime.
I jam besnik Gjakut tē Birit tim.
Të jam besnik edhe ty, biri im i dashur.
Sa më shumë tē më besosh, aq më shumë do ta provosh
besnikërinë time.
Sa më shumë tē më besosh, aq më shumë do tē shohësh
përm bushjen e fjalës sime në jetën tënde.
Sa më shumë tē besosh tek kryqi, aq më shumë do tē jesh i lirë
nga mëkatit, turpit, sëmundja, frika dhe dështimi.
Prania e Frymës sime tek ty është garancia që unë do tē tē jap
gjithçka që tē kam premtuar.
Vula e Shpirtit tē Shenjtë mbi ty, tregon që Unë tashmë tē kam
zgjedhur dhe dua tē tē afroj tek vetja.
Sa më shumë tē besosh te dashuria që kam për ty, aq më
shumë do ta shijosh jetën dhe do tē njohësh fitoren në çdo
situatë.
Të kam premtuar që punën që kam filluar në jetën tënde do ta
përfundoj, nuk do tē tē lë.
Ti je krijuar për tē ardhur në qiell tek Unë.
Gëzohu, gëzohu, gëzohu.

Të dua, o Zot!

Të dua, o Zot!

Sepse mië ke dashur i pari.

Të dua, o Zot!

Se mië ke dashur kur unë s'të doja.

Të dua, o Zot!

Se mië kërkoje kur të fshihesha.

Të dua, o Zot!

Se mië thërrisje kur s'të dëgjoja.

Të dua, o Zot!

Se mië do më shumë se të dua unë.

Sa të ndryshme këto dashuri!:

Unë dua Pastërtinë, - *Ti mua të ndyrin.*

Unë dua të Përjetshmin, - *Ti mua të vdekshmin.*

Unë dua të Lartin, - *Ti mua të poshtrin.*

Unë dua të Gjithëfuqishmin, - *Ti mua të dobëtin.*

Unë dua Virtytin, - *Ti mua mëkatarin.*

Unë dua Dritën, - *Ti mua errësirën.*

Unë dua Mëshirëplotin, - *Ti mua mbushur me mërrira.*

Unë dua Qiellin, - *Ti mua baltën.*

Unë dua të Mirin, - *Ti mua të keqin.*

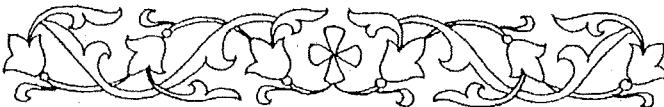
Unë dua Zotin, - *Ti mua, njeriun.*

Eshtë e lehtë të duash të Përkryerin, të Mirin;

Por është e vështirë të duash të mangëtin.

Të dua shumë, o Zot!

Ke dashur njeriun!

Më të mëdhatë e gjërave...

Disfata ime më e madhe - të humbas shpirtin!

Fitimi im më i madh - Shpëtimtari im, Krishti!

Qëllimi im më i madh - të lavdëroj Perëndinë!

Trashëgimia ime më e madhe - qelli dhe gjëzimet e tij!

Tregtia ime më e madhe - të humbas gjithçka, për të fituar Krishtin!

Dituria ime më e madhe - të përvetësoj të vërtetat e Shkrimit
të Shenjtë!

Krimi im më i madh - të neglizhoj shpëtimin tim!

Gëzimi im më i madh - të dëgjoj nga Zoti ditën e shpëtimit
të më thotë:

“të lumtë shërbëtor i mirë dhe besnik!”

I kërkova Zotit...

I kërkova Zotit forcë, për të arritur sukses.

Ai më bëri të dobët, që unë të mësoja të bindesha me përulësi.

I kërkova Zotit shëndet, për të bërë gjëra të mëdha
Ai më dha sëmundje, që unë të bëja gjëra më të mira.

I kërkova Zotit pasuri, që të isha i lumtur.

Ai më dha varfëri, që unë të bëhesha i urtë.

I kërkova Zotit pushtet, për t'u vlerësuar nga njerëzit.

Ai më dha dobësinë, që unë të ndieja nevojën e Perëndisë.

I kërkova gjëra, që do të më lumturonin jetën.

Ai më dha jetë, që unë të lumturohesha me të gjitha.

Asgjë nga ato që kërkova nuk mora, por mora ato që unë
kisha shpresuar,

madje edhe lutjet e mia të paformuluara ndonjëherë, janë dëgjuar.

“Unë jam më i pasuri midis tërë njëzet.”

Shkruar nga një njeri me aftësi të kufizuara në një pllakë bronzi

Duke të njojur Ty, Zoti im, dhe duke jetuar jetën me Ty, kuptoj dhe përjetoj çdo ditë e më tepër lirinë që Ti më ke falur

Çfarë është Jisui për ne?

Jisui thotë: Unë jam gjithçka.

Peshkop Bevridge ka dhënë një ilustrim të bukur mbi shprehjen nëpërmjet së cilës Perëndia përshkruan Veten në Dhiatën e Vjetër. UNE JAM. Ai tha: "Perëndia nuk thotë në Dhiatën e Vjetër, Urë jam drita, drejtimi, fuqia e njerëzve, por thjesht 'Unë jam'.

Ai thotë:

Janë ata të dobët? - Unë jam i fuqishëm.

Janë ata të varfër? - Unë jam i pasur.

Kanë ata shqetësime? - Unë sjell ngushëllim.

Janë ata të sëmurë? - Unë jam i shëndoshë.

Janë ata duke vdekur? - Unë jam jeta.

Ata nuk kanë asgjë? - Unë jam gjithçka.

Urë jam urtësi dhe fuqi.

Unë jam drejtësia dhe mëshira.

Unë jam hiri dhe mirësia.

Unë jam lavdia, bukuria, gjithëmjaftueshmëria, shenjtëria..., përsosmëria, përjetësia.

Unë jam Ai që jam.

Çdo gjë që është e pastër dhe e shenjtë, çdo gjë që është e madhe dhe e kënaqshme, çdo gjë që është e mirë ose e nevojshme për ta bërë njeriun të lumtur, ai jam Unë".

Shën Joan Gojarti vendos këto fjalë në gojën e Jisuit.

"Unë jam atë dhe vëlla, dhe bashkëshort; Unë jam shtëpi, veshje, rrënje, guri i themelit. Unë jam çdo gjë që ti dëshiron. Nëse vjen tek unë, kurrë nuk do të mungojë asgjë; Unë madje jam gati që të jem shërbëtori yt, sepse erdha të shërbej dhe jo të më shërbejnë. Unë jam mik dhe pjesëtar, dhe krye, dhe vëlla, dhe motër, dhe nënë. Unë jam gjithçka. Për ty u bëra lypës dhe endacak; U ngjita në Kryq për ty dhe në varr për ty; për ty i lutem në qiell Atit, erdha në tokë si ambasador i Tij.

Ti je gjithçka për mua. Vëlla, bashkëtrashëgimtar, mik dhe pjesëtar. Vallë çfarë do më shumë, o njeri?

Ai është Buka e Jetës, - për kë?

Nëpërmjet fjalëve "Unë jam Buka e Jetës", Jisui deklaron se një nga nevojat bazë të njeriut është etja për Perëndinë. Të gjitha krijesat kanë nevojë për ato gjëra për të cilat janë bërë. Një luan ka uri për mish, një gjirafë për gjethë. Njeriu ka nevojë për ushqim material, por gjithashtu ai ka uri edhe për diçka shumë më të madhe. Ja pra, pse Jisui tha: "Njeriu nuk do të jetojë vetëm me bukë". Më e madhe se nevoja për bukë është nevoja për Perëndinë i Cili tregon veten kryesisht në nevojën për siguri, dashuri, paqe, gjëzim, kuptim dhe jetë. E gjithë kjo nevojë zhduket plotësisht në Krishtin. Ai është buka e cila shuan urinë e shpirtit të njeriut. Që nga fillimi fare e gjithë uria jonë ishte uri për Të.

Një grua e bukur dhe e pasur, e cila nuk kishte për çfarë të shqetësohej në jetë, tha njëherë: "Më vjen turp të pranoj se jam ende duke kërkuar diçka të cilën nuk e di qartë se çfarë është. Ndonjëherë them se është thjesht një paqe e brendshme dhe ndonjëherë mendoj se është thjesht një qëllim më i madh në jetë, ndonjëherë pyes mos është Perëndia?".

Shën Agustini shkroi: "Ti na bëre për veten tënde, o Zot dhe zemra jonë nuk gjen prehje, derisa të prehet tek Ty".

Bukë – për kë?

Për kë është Jisui "Buka e Jetës"? Jisui deklaron se Ai është Buka e Jetës, por jo për të gjithë, por Ai thotë unë jam Buka e Jetës për ata "që vijnë tek unë"; "që besojnë në mua"; dhe për atë që "ha trupin tim dhe pi gjakun tim". Përpara se Jisui të bëhet "Buka e Jetës" për një person, ky person duhet të zgjedhë i pari me liri të plotë që të vijë tek Jisui, të besojë tek Ai, dhe të bashkohet me Të në mënyrën më intime duke marrë pjesë në marrien e Trupit dhe Gjakut të Tij në Kungimin e Shenjtë. Sepse Jisui e identifikon këtë "Bukë të Jetës" për të cilën flet si Mishin dhe Gjakun e Tij: "Unë jam buka e gjallë që

zbriti nga qielli. Në ngrëntë njeri prej kësaj buke, do të rrojë për gjithë jetën. Edhe buka që do të jap unë është mishi im, të cilin unë do t'a jap pér jetën e botës (Joani 6:51).

Kur duhet të hamë nga kjo Bukë?

Dikush tha njëherë se Jisui nuk tha "Unë jam ilaçi i jetës. Më merrni vetëm kur të jeni sëmurë ose duke vdekur; ose ndryshe mos më shqetësoni". Ai nuk tha: "Unë jamëmbëlsira e jetës. Merrni një kafshatëëmbëlsirë nga unë të Dielën dhe më harroni gjatë pjesës tjetër të javës". Në vend të kësaj Jisui tha: "Unë jam buka e jetës. Unë jam i téri i juaji ose në të kundërt nuk jam asgjë pér ju".

Ejani te Jisui, besoni në Të, merreni Atë, lëreni të bëhet i Tëri i juaji dhe më pas Ai do të bëhet pér ju "Buka e Jetës" duke shuar plotësisht urinë dhe etjen tuaj më të madhe.

"Unë jam buka e jetës... ." Ne duhet të hamë nga kjo bukë, ndryshe do të vdesim. Kur neglizhojmë të lutemi, kur nuk shkojmë në kishë, kur nuk marrim Krishtin në Misterin e Kungatës së Shenjtë rregullisht, kur nuk lexojmë me besnikëri fjalën e Perëndisë, i mohojmë vetes bukën e jetës, vrasim veten shpirtërisht, vdesim urie. Lujta, Kisha, Kungimi i Shenjtë dhe Fjala e Perëndisë nuk janë qëllimi në vetvete, ato janë mënyra nëpërmjet të cilave marrim KRISHTIN – BUKËN E JETËS.

Përse Jisui ka bërë gjithë këto gjëra pér ne?

Ai i ka bërë të gjitha këto pér ne, sepse na do dhe dëshiron të bëhet i njojur tek ne. Ai na do dhe dëshiron që ta njohim e ta duam Atë. Ai dëshiron të hyjë në një marrëdhënie të gjallë, personale dhe shpëtuese me ne. Dëshiron të jetë Ati, Shpëtimtari dhe Miku ynë. Ai do që ta njohim në mënyrë intime aq sa të ndihemi të lirë që t'i afrohemë e të bisedojmë me Të në çdo orë të ditës ose të natës, t'i tregojmë gjithçka që është në zemrën ose në mendjen tonë me sigurinë që Ai është më i gatshëm pér të na dëgjuar sesa ne pér t'i folur.

Të njoħesh Atë është paqe.

Të njoħeħsh Atë është gëzim.

Të njohësh Atë është jetë e përjetshme.

“Dhe kjo është jeta e përjetshme, që të të njohin Ty të vetmin të vërtetin Perëndi dhe Jisu Krishtin që dërgove” (Joani 17:3).

Kërkimi themelor

Kërkimi themelor i njeriut në jetë është të gjejë të vërtetën. Një nga pyetjet e para që bëjmë kur vijmë në jetë është “Përse?”. Si fëmijë hedhim tutje lodrat për të zbuluar se çfarë e bën rrotën të rrrotullohet. Si të rritur studiojmë universin me teleskopë, mikroskopë dhe satelitë për të zbuluar se çfarë e bën atë të rrrotullohet.

Gjithsesi ai që kërkon të vërtetën, kërkon realisht për Perëndinë, i Cili është thelbi i gjithë të vërtetave. “Kush jam unë? Përse jam këtu? Ku po shkoj? Cili është qëllimi im në jetë?” Njerëz të cilët bëjnë këto pyetje janë duke kërkuar me të vërtetë për Perëndinë.

Edhe ne mund të gjemjë te Jisui të vërtetën, përgjigjen ndaj problemeve të turbullta të jetës, të vërtetën përreth faktit se kush jemi dhe pse jemi këtu. E vërteta e përjetshme e Perëndisë, është e vetmja e vërtetë nëpërmjet së cilës njeriu mund të përcaktojë qëllimin e tij në jetë për të gjetur gjëzimin dhe lumturinë e përjetshme për të cilën Perëndia e krijoj njeriun.

Çfarë jemi ne për Krishtin? - Ne jemi Drita

Ai i cili jeton me Krishtin jo vetëm që ka dritë, por edhe bëhet dritë për të tjerët. Vetë Jisui që tha: “Unë jam drita e botës” tha edhe “Ju jeni dritë në botë”. Nuk është Drita jonë, është drita e Krishtit, e cila pasqyrohet në jetët tonë ashtu si hëna pasqyron diellin. Me të vërtetë drita jonë krahasuar me atë të Jisuit mund të jetë thjesht një dritë e vogël qiriri, por ende është dritë. Ajo ende ndriçon dhe rrezaton dritë në errësirë.

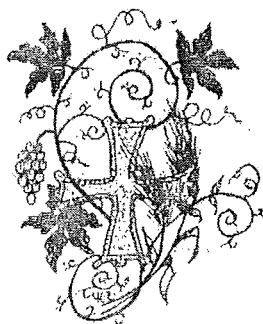
Pra mund të themi se drita e Perëndisë ndriçon në

1. Shpëtimtarin: “Unë jam drita e botës” (Joani 8:12).
2. Shkrimet: “Fjala jote është një llambë nën këmbën time dhe një dritë në shtegun tim” (Psalmi 119:105).
3. Shenjtoret: “Ju jeni drita e botës” (Mateu 5:14).

Sa njerëz në jetën tonë nuk do të shohin kurrë dritën e Krishtit, nëse ne nuk e pasqyrojmë atë tek këtë njerëz?

Në këtë errësirë ka ardhur një dritë të cilën Shën Joani e quan "drita e jetës". Asgjë në botë nuk mund ta shuajë. Ajo ndriçon mendjen, ndërgjegjen dhe zemrën njerëzore. Ajo tregon dëshirën e Perëndisë. Ajo i jep kuptim jetës. Kjo dritë largon frikën e vdekjes. Është një dritë të cilën mund ta zotërojmë dhe ta reflektojmë në jetën tonë që të sjellim dritë në botën tonë. Ja pse të krishterët orthodhoksë ndezin një qiri sa herë që hyjnë në kishë. Ata kërkojnë t'i kujtojnë vetes se Jisui është dritë e botës dhe është detyrë e pasuesve të Tij që të reflektojnë këtë dritë në jetën e tyre të përditshme.

Kjo është detyra jonë. Është një përgjegjësi që Jisui na la neve. Ne thirremi ta rrezatojmë dhe pasqyrojmë këtë dritë në jetën tonë të përditshme, në gjithçka që bëjmë dhe me këdo që jemi. Kështu përbushim dhe porosinë e fundit që Krishti na la: "Shkonit dhe bëni dishepuj në të gjithë kombet", duke e filluar si vetë apostujt në vendin ku jetonin dhe më pas në Samari, e në të gjithë botën. Le të përpinqemi çdo ditë ta jetojmë Krishtin, të ushtrojmë çdo ditë e më tepër virtytin, të rrezatojmë dritën e Tij tek çdo njeri që takojmë. Duke jetuar kështu, do të kuptojmë çdo ditë e më tepër se cila është dhurata e madhe e lirisë që Ai na ka dhuruar dhe gjithnjë e më tepër do të jetojmë këtë liri. Amin.

“Dua të ndryshoj jetën tënde”

Misioni në marrëdhëniet shoqërore

“Dhe kush do t’ju bëjë keq, në qoftë se ju ndiqni të mirën? Por, edhe sikur të vuani për drejtësinë, lum ju! Pra, mos kini asnje drujtje prej tyre dhe mos u shqetësoni, madje shenjtëroni Zotin Perëndinë në zemrat tuaja dhe jini gjithnjë gati për t’iu përgjigjur në mbrojtjen tuaj kujtdo që ju kërkon shpjegime për shpresën që është në ju, por me butësi dhe me drujtje, duke pasur ndërgjegje të mirë, që, kur t’ju padisin si keqbërës të turpërohen ata që shpifin për sjelljen tuaj të mirë në Krishtin”. 1Pj. 3:13-16

Në këto faqe do të lexoni një strukturë thelbësore për ndarjen e Ungjillit në kontekstin e shoqërisë. Besoj që një nga mënyrat më efektive për të sjellë njerëzit te Krishti në shekullin e 21-të është nëpërmjet marrëdhënieve personale, që një person të ndajë me një mik, çfarë ka gjetur tek Krishti. Fatkeqësisht shumë herë jemi të papërgatitur t’i shpjegojmë esencën e Ungjillit një personi tjeter. Kemi eksperiencë të Krishtit dhe jetës në Kishën e Tij, por kur fillojmë t’i shpjegojmë Ungjillin një personi tjeter shpesh devijojmë në shpjegimin e detajeve të praktikës Orthodhokse të tilla si: rregullat e kreshmës dhe sjelljes në kishë, pa shpjeguar kurrë marrëdhënien me Trininë e Shenjtë mbi të cilën bazohen këto gjëra. Shpresoj që nëpërmjet këtyre fjalëve të frymëzoheni dhe të përgatiteni të ndani Ungjillin me miqtë tuaj dhe t’i sillni te Krishti.

Fuqia e shumëfishimit

Mund të duket një gjë e vogël të sjellësh një person tjeter te Krishti, por ky është në të vërtetë mjeti më i fuqishëm që kemi për të sjellë botën te Krishti. Nëse secili nga ne do të takonte vetëm një person çdo vit dhe do t’i frymëzonte të sillte një person çdo vit, rezultati do të ishte i pabesueshëm. Nëse 40 njerëz do ta bënin këtë për 20 vitet e ardhshme, ne do të kishim ofruar te Krishti më shumë se 38 milionë njerëz. Kjo shifër është më e madhe se popullsia e shumicës së vendeve

evropiane. Nëse do të rrnisnim faktorin shumëfishues dëtë sillnim te Krishti 2 persona në vit, brenda 18 viteve arrinim shifrën 16 miliard njerëz më shumë se tërë popullsia e botës. Pra, e shihni që rezultatet e kontaktit me personin pranë jush mund të ndryshojnë jetën tënde dhe botën. Si fillim do të doja të merrni parasysh disa pyetje. Dy të parat kanë të bëjnë me njerëzit rrëth nesh, të cilët po përpinqemi t'i ofrojmë te Krishti. Që t'i njohim të tjerët me Ungjillin nevojitet t'u ofrohem me dashuri dhe t'i shohim me të vërtetë ashtu si janë.

Çfarë kërkojnë njerëzit? Cilat janë nevojat e tyre të vërteta?

Që të térheqim dikë te Krishti, fillmisht duhet të shohim se çfarë po kërkon ai/ajo. Ata nuk do të vijnë kurrë te Krishti, nëse nuk shohin që Ai është përgjigjja për një nga pyetjet që ata kanë. Gjithashtu duhet të shohim se cilat janë nevojat e tyre të vërteta.

Shumë shpesh miqtë tanë përhumben në kërkimin e gjërvave të cilat janë të pakuptimita dhe vetëshkatërruese. Është e nevojshme t'i ndihmojmë të kuptojnë nevojat e tyre të vërteta dhe si përbushja e tyre do t'u sillte realisht lumturinë e vërtetë, ndërsa gjërat të cilat ata po ndjekin do t'u sjellin vetëshkatërrim.

Më pas duhet të shohim vetveten dhe të pyesim: Pse e ndajmë besimin me ta?

Kjo pyetje është mjaft e rëndësishme, sepse do të kemi shumë vështirësi në ndarjen e besimit të vërtetë orthodhoks, nëse nuk do ta ndanim atë për arsyen e drejta.

Pse e ndajmë besimin tonë me të tjerët?

- E ndajmë besimin me të tjerët, sepse i duam njerëzit.
- E ndajmë besimin me të tjerët, sepse Perëndia na porosit për këtë. Mt.28:19

- E ndajmë besimin me të tjerët, sepse e duam Perëndinë.

Në fund do të shqyrtojmë se cili është mesazhi thelbësor i Ungjillit, të cilin dëshirojmë ta ndajmë me të tjerët.

Para se ta shqyrtojmë këtë mesazh me hollësi duhet të kuptojmë tre fakte thelbësore për Ungjillin, të cilat do të na ndihmojnë të mbetemi të përqendruar në vetë mesazhin e Ungjillit.

Ungjilli është i thjeshtë

Ndonëse theologja jonë Orthodhokse përmban thellësi dhe fuqi të madhe sa do të na duhej përjetësia ta kuptionim, mesazhi thelbësor i Ungjillit është i thjeshtë dhe mund të kuptohet nga çdokush. Nuk është e domosdoshme të shpjegojmë gjithë detajet e theologjisë Trinitare, ose rregullat e kreshmës dhe kalendarin kishtar. Këto janë gjëra që do të vijnë, ndërkohë që i krishteri i ri rritet. Ato nuk janë mesazhi thelbësor.

Ungjilli është Lajmi i Mirë

Ndonëse kuptimi i fjalës Ungjill në greqisht do të thotë "Lajmi i Mirë", shpesh Ungjilli prezantohet si gjithçka tjetër, përvëc lajmit të mirë. Frika dhe urrejtja përdoren për të sjellë njerëzit në kishë – ky është një shtrembërim i madh. Ne do t'i sjellim njerëzit me anë të mesazhit të gëzueshëm të paqes me Perëndinë dhe përbushjes së potencialit tonë të plotë njerëzor.

Ungjilli është marrëdhënie

Ungjilli nuk është një grup rregullash të cilave duhet t'u bindemi që të bëjmë Perëndinë të jetë i lumtur me ne. Ai është mesazhi i restaurimit të marrëdhënies më Trininë e Shenjtë, e cila na krijoi dhe na do më shumë se çdo njeri në univers. Shpëtimi dhe hyjnizimi vjen nëpërmjet një lidhjeje të gjallë me Trininë e Shenjtë, e cila është burimi i gjithë jetës dhe ekzistencës.

Përbledhja e mëposhtme e mesazhit të Ungjillit bazohet në Shkrimet e Shenja dhe Etërit e Kishës. Veçanërisht jam bazuar te vepra e Shën Athanasit të Madh "Mbi mishërimin" dhe "Për jetën e botës" nga atë Aleksandër Shmeman. Që të kuptojmë këtë marrëdhënie, më parë duhet të kuptojmë që:

1. Perëndia është krijues

- a. Perëndia e krijoj gjithçka nga hiçi.
- b. Njeriu u krijuar sipas imazhit të Perëndisë.
- c. Perëndia e do njeriun dhe dëshiron të ketë një marrëdhënie me të.

2. Njeriu i kthen shpinën Perëndisë

Kur njeriu u largua nga Perëndia atij i ndodhën tri gjëra:

- a. Natyra e tij u dëmtua.
- b. Ai kreu mëkate që e çuan në vdekje.
- c. Marrëdhënia e tij me Perëndinë u prish.

3. Perëndia ka vepruar në histori për të shpëtuar njeriun

Kjo ishte një gjendje tragjike në të cilën Perëndia veproi me dashuri supreme që të shpëtonte njeriun nga këto pasoja të tmerrshme.

Ai e bëri këtë që:

- a. Të riparonte natyrën.
- b. Të vuante dënimin.
- c. Të restauronte marrëdhënen.

Perëndia dërgoi Birin e Tij. Perëndia u ofron gjithë njerëzve veprën e Jisuit për shpëtimin e tyre. Kjo është një dhuratë falas nga Perëndia, për të cilën nuk mund të ofrojë asgjë. Njeriu nuk mund të bëjë asgjë për të merituar këtë dhuratë dhe Perëndia nuk e imponon këtë gjë. Njerëzit i kanë kthyer ende shpinën Perëndisë dhe nuk pranojnë këtë shpëtim, të cilin Ai ua ofron falas.

- 4. Që të bëhem pjesëmarrës në shpëtimin e Perëndisë, duhet të bëjmë tri gjëra:**

a. Të besojmë

Që të vijë te Perëndia një person, fillimisht duhet të besojë që Perëndia ekziston dhe që Ai ka vepruar në histori për shpëtimin e njeriut. Kjo është një nga pengesat e mëdha për shumë njerëz në shoqërinë e sotme. Pikëpamja pozitiviste dhe materialiste e shkencës dhe filozofisë ka shkatërruar mundësinë e shumë njerëzve të besojnë. Është detyra jonë të përgatitemi intelektualisht për t'i dhënë përgjigje vështirësive të ndryshme intelektuale. Nuk mund të themi thjesht që "kjo është doktrina e Kishës ose ky është mësimi i Kishës". Kjo është e vërtetë dhe duhet të jetë e mjaftueshme, por në rrugën e gjatë duhet të marrim parasysh dobësitetë dhe nevojat e njerëzve siç kanë bërë edhe Etërit gjatë gjithë shekujve. Duhet t'u japim përgjigje sfidave intelektuale të ditëve të sotme.

b. Të pendohemi

Pendimi është momenti kur një person ndryshon drejtimin e jetës së tij/saj. Ne jemi larguar nga Perëndia dhe po shkojmë drejt shkatërrimit, por tanë ndryshojmë drejtim, kthehemë te Perëndia dhe kuptojmë që kodi i sjelljes që na ka dhënë Perëndia, nuk është që t'i vërë kufi kënaqësisë sonë, por të na udhëheqë te përm bushja e vërtetë.

c. Të pagëzohemi

Pagëzimi është momenti kur bëhem pjesë e Trupit të Krishtit dhe restaurojmë natyrën tonë. Ai është fillimi i udhëtimit të përjetshëm të shpëtimit, i cili rritet gjithnjë e më shumë me pjesëmarrjen tonë në natyrën Hyjnore.

Këto tri gjëra restaurojnë marrëdhënien e prishur, duke na dhënë faljen e mëkateve tona dhe ripërtëritjen e natyrës sonë e cila u dëmtua nga mëkatë. Ky nuk është fundi i shpëtimit, por vetëm fillimi i tij. Restaurimi i marrëdhënieς është ai në të cilën mund të vazhdojmë të jetojmë më pas dhe të rritemi gjatë gjithë kësaj jete dhe përjetësisë.

Disa këshilla praktike kur fillojmë të ndajmë besimin tonë me të tjerët

Gjëja e parë është të kuptojmë që nuk ekziston formulë për këtë gjë, secili person që takojmë është i ndryshëm. Ai/ajo është një person i çmuar, i krijuar në imazhin e Perëndisë, i cili është shumë i shtrenjtë për Perëndinë. Ngaqë e duam Perëndinë dhe Perëndia e do atë person, ne dëshirojmë të ripërtëritim marrëdhënien e tij me Perëndinë. Nuk mund t'i imponojmë vullnetin tonë askujt dhe nuk dëshirojmë të sjellim atë në marrëdhënie me Perëndinë nëpërmjet metodave mashtruese dhe të gjenjeshtërtë.

Mjeti ynë i parë dhe më i rëndësishëm për të sjellë të tjerët te Perëndia ështëjeta jonë në marrëdhënie me Perëndinë që shfaqim para njerëzve. Por, është e domosdoshme të jemi të gatshëm t'u shpjegojmë të tjerëve marrëdhënien që kemi me Perëndinë, në mënyrë që ata të vijnë tek Ai. Prezantimi ynë i Lajmit të Mirë te çdo person duhet të theksojë aspektin e Lajmit të Mirë që është me të vërtetë i mirë për atë.

Personit, i cili është i vetmuar dhe mendon që është keqtrajtuar dhe mashtruar në marrëdhëni e tij, ju mund t'i thoni që: "Perëndia është i vetmi që nuk do të të zhgënjejë". Perëndia i do ata më shumë seç mund ta imagjinojnë dhe Ai dëshiron të ketë një marrëdhënie me ta.

Personit, i cili është i vetëdijshëm për gjithçka që ka bërë gabim në jetë dhe ndien dhimbje për atë që u ka bërë të tjerëve, mund t'i thoni që Perëndia e do, që Jisui vuajti përmëkatet tona dhe që Perëndia do ta falë.

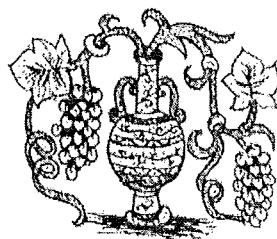
Personit që ndihet i pafuqishëm të bëhet një person i mirë – atij i cili përpinqet të bëjë çfarë mendon se është e drejtë, por që ndihet i pakënaqur mund t'i themi që Perëndia do ta ripërtërijë natyrën e tij. Perëndia do t'i japë atij fuqinë vetëm nëse ai i beson Atij për t'u bërë ajo që ky person kërkon të bëhet nëpërmjet Tij, ai mund të bëhet përsëri **njeri** i vërtetë.

Atyre që kanë pyetjet ekzistenciale: Pse ndodhem këtu? Ç'kuptim ka gjithë kjo? Ne mund t'i themi: Ti je këtu, sepse Perëndia të krijoj. Ai ka një plan të mrekullueshëm për ty. Në disa raste dhe në hidhërim të madh mund të nevojitet t'i themi personit që është i vetëkënaqur dhe i sigurt në mëkatin e tij: "Perëndia është gjykatës i drejtë dhe ti do të vuash dënimin e merituar për ato që bën". Nëse themi këtë, duhet gjithashtu të jemi të shpejtë të themi që Perëndia është i mëshirshëm dhe do ta falë atë, që Krishti e do atë dhe vuajti në vend të tij, nëse ai do ta pranojë atë.

Personit, i cili beson që ka Perëndi dhe nuk ka rëndësi ç'fe ndjek ose që është i bindur për një fe tjetër, mund t'i themi që ekziston një Perëndi që ka shfaqur vetveten në histori. Nëse dëshirojmë të njohim Perëndinë e vërtetë dhe të kemi një marrëdhënie me Të, duhet t'u kushtojmë vëmendje atyre që Ai ka zbuluar për veten.

Duhet të përqendrohem i veçanërisht te personi i Krishtit, dhe faktit që Ai është mishërimi unik i Perëndisë. Kjo duhet bërë me dashuri që të mos sulmojmë besimin e personit tjetër, por ta sjellim atë te Krishti.

Këto janë vetëm pak shembuj. Secili person është unik dhe duhet t'i afrohem i me dashuri si person dhe jo si objekt ungjillëzimi.

Kush erdhi e para: Kisha apo Dhiata e Re?

Do të dëshiroja ta filloja diskutimin tonë sot me dy pyetje shumë të rëndësishme për besimin tonë. Pyetja ime e parë është: Kush erdhi e para – Kisha apo Dhiata e Re? Kurse pyetja ime e dytë, të cilën do ta shqyrtojmë më vonë është: Nga të gjitha Kishat që ekzistojnë sot, cila është Kisha e vërtetë e Dhiatës së Re?

Para se të fillojmë diskutimin tonë për t’iu përgjigjur këtyre dy pyetjeve, do të dëshiroja të theksoja përgjegjësinë që kemi si të krishterë orthodhoksë për të lexuar Biblën çdo ditë dhe për ta njojur mirë atë. Bibla është fjala e fryshtuar e Perëndisë dhe ne duhet ta përdorim këtë urtësi të Biblës si një burim fuqie dhe transformimi shpirtëror.

Nëse hedhim një vështrim mbi shenjtorët e Kishës, do të shohim se sa i rëndësishëm është për ne leximi i Biblës. Shën Joan Gojarti i lexonte letrat e Shën Pavlit të paktën dy herë në javë, disa herë tri ose katër herë në javë. Shën Serafimi i Sarovit i lexonte katër Ungjijtë çdo ditë. Shën Joani i San Franciskos, shenjtor i diteve tonë, e lexonte Biblën aq shumë saqë i dinte përmendsh të katër Ungjijtë.

Të lexuarit e Bilës është bashkëbisedim me Perëndinë. Kjo duhet bërë me përulësi dhe respekt çdo ditë të jetës sonë.

Në këtë pikë, sot ekziston një keqkuptim midis shumë të krishterëve perëndimorë, që thonë se gjithçka kemi nevojë për të qenë të krishterë të mirë është të lexojmë Biblën. Ata thonë se nuk kemi nevojë për Kishën, nuk kemi nevojë për Misteret, nuk kemi nevojë për Etërit e Kishës, nuk kemi nevojë për Traditën e Shenjtë – e vetmja gjë që na nevojitet si drejtues për shpëtimin tonë është Bibla. Ky mendim, i cili është shumë i përhapur ndër të krishterët protestantë dhe ungjillorë, na drejton te pyetja e parë që përmendëm më lart.

Kush erdhi e para, Kisha apo Dhiata e Re?

Kjo pyetje ka shumë rëndësi për shumë arsyen. Ka shumë të krishterë në kohën e sotme që interpretojnë Shkrimin e Shenjtë duke u bazuar në opinionin e tyre. Ata e shohin Biblën si një udhëzues personal për shpëtimin e tyre dhe mendojnë se nuk kanë nevojë për Kishën, të cilën e konsiderojnë thjesht një vend të mirë ku mund të zënë shoqëri. Ideja e shpëtimit për shumë të krishterë modernë ungjillorë sot është: Perëndia dërgoi Birin e Tij, të dy së bashku ata dërguan Shpirtin e Shenjtë, pastaj erdhi Dhiata e Re për të na shpjeguar shpëtimin dhe së fundi u formua Kisha.

Tashmë historia i ka nxjerrë në pah dobësitë e kësaj pikëpamjeje të gabuar të Krishterimit, e cila është në kundërshtim me Shkrimin e Shenjtë dhe mësimet e Etërve të hershëm të Kishës. Çdo i krishterë ungjillor lexon Biblën dhe e interpreton atë i bazuar në opinionin e tij personal. Ai beson që Shpirti i Shenjtë drejton të kuptuarit e tij dhe e ndihmon atë ta interpretojë Biblën në mënyrën e duhur. Pikërisht këtu qëndron problemi. Çdo person del me një interpretim të ri të Shkrimit të Shenjtë, të bazuar në perceptimin e tij egoist.

Au tregon Shpirti i Shenjtë njerëzve interpretime të ndryshme? Sigurisht që jo! Problemi është që gjithsejili e keqinterpreton Shkrimin e Shenjtë. Autoriteti i këtyre njerëzve nuk është më Bibla, por interpretimi i tyre personal. Kjo gjë ka çuar në ndarje të panumërtë dhe në krijimin e mijëra kishave dhe sekteve të ndryshme protestante dhe ungjillore.

Është interesante të theksojmë se kjo pikëpamje individualiste për Krishterimin nuk mbështetet aspak te Bibla. Në asnjë vend të Biblës nuk thuhet “vetëm Bibla” është e mjaftueshme për shpëtimin tonë dhe që nuk kemi nevojë për Kishën.

Përkundrazi, Bibla thotë që Kisha është vetë trupi i Krishtit (Ef. 4; 1 Kor. 12:27), shtylla dhe mbështetja e së vërtetës (1 Tim. 3:15). Pasi Apostull Pjetri rrëfeu që Jisui ishte Krishti, Biri i Perëndisë së gjallë, Zoti deklaroi që mbi këtë shpallje të besimit Ai do të ndërtonte Kishën e Tij dhe dyert e hadhit nuk do të kenë fuqi përmbi të (Mt. 16:18). Kur Jisu Krishti u ngjit në qiell, Ai nuk na la Biblën, por na la Kishën e Tij.

Nëse do të hedhim një vështrim mbi historinë dhe Shkrimet, do ta shohim më qartë të vërtetën. Bibla nuk erди para Kishës, ashtu si shumë protestantë dhe ungjillorë besojnë. Kisha erdi para Biblës. Ajo (e frymëzuar nga hiri i Perëndisë) zgjodhi librat që do të përfshiheshin në kanonin e Biblës dhe vetëm Kisha ka autoritet ta interpretojë Biblën.

Kujtojeni gjithmonë këtë: Krishti na la Kishën, jo Biblën. 4 Ungjijtë u shkruan 30 – 60 vjet pas Vdekjes dhe Ngjalljes së Krishtit. Nga viti 100 ekzistonin mbi 100 libra në qarkullim me pretendimin për t'u futur në kanonin e Biblës. Kishës iu desh t'i shqyrtonë këta libra, shumë prej të cilëve kishin mësimë heretike brenda tyre, dhe përcaktoi cilët do t'i përkisnin Biblës.

Shumë ungjij përfshinin mësimë të rreme për Krishtin dhe nuk u pranuan nga Kisha. Bibla që kemi sot nuk ishte caktuar deri në vitin 367, kur Shën Athanasi shkroi se cilët libra do të përfshiheshin në kanonin e Dhiatës së Re. Procesi i caktimit të librave të Biblës u bë i mundur nga Tradita gojore e Kishës.

Kisha erdi para Biblës dhe Kisha u përdor nga Perëndia për të caktuar librat e Biblës. Prandaj, vetëm Kisha ka autoritetin t'i interpretojë Shkrimet në mënyrën e duhur.

Kjo na drejton në pyetjen tonë të dytë: Nga të gjitha kishat që ekzistojë sot, cila është Kisha e vërtetë e Dhiatës së Re? Ose nëse e formulojmë pyetjen në një tjetër mënyrë mund të themi:

Cila Kishë është Kisha e vërtetë?

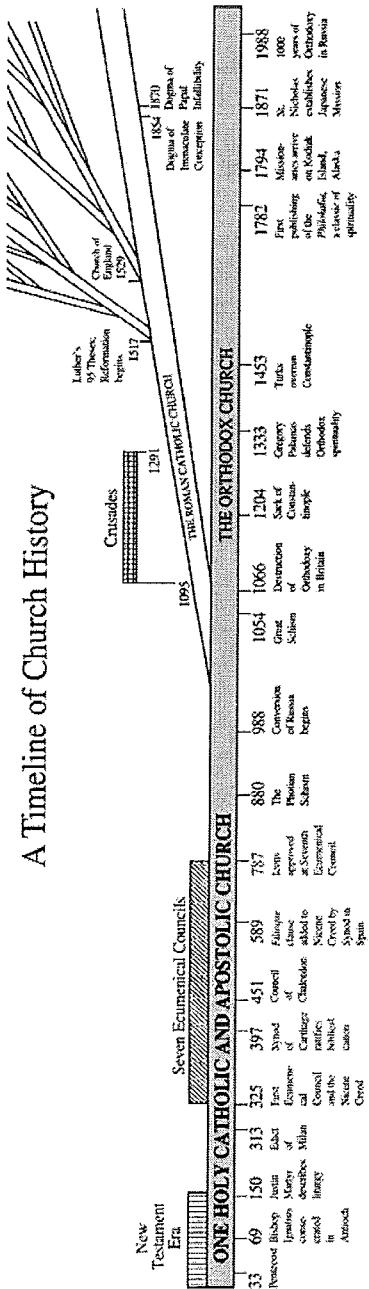
Shumë besimtarë të krishterë dhe predikues ungjillorë do t'ju thonë që ne nuk kemi nevojë për Kishën dhe që "gjithçka që na nevojitet është Jisui"! Kjo duket mirë, por nëse "gjithçka kemi nevojë është Jisui", pse duhet ta mohojmë Trupin e Tij? Nëse gjithçka na nevojitej do të ishte Jisui, atëherë pse Jisui duhej të na premtonë: "Unë do të ndërtoj Kishën Time?" (Mt. 16:18).

Për çdo të krishterë serioz, pyetja nuk është nëse kemi nevojë për Kishën, por cila kishë është Kisha e vërtetë. Ne kemi mijëra grupe të krishtera dhe sekte që pretendojnë se janë Kisha e Dhiatës së Re. Kisha Romano katolike deklaron se është Kisha e vërtetë duke u bazuar në trashëgiminë apostolike. Kishat Baptiste janë të bindura plotësisht që kanë besimin e vërtetë të Dhiatës së Re. Gjithashtu edhe Metodistët. Po Luterianët, po sektet e kishave të Krishtit? Midis gjithë këtyre zgjedhjeve, cila është e vërteta?

Shën Pavli thotë: "Është një trup e një shpirt, një Zot, një besim, një pagëzim". (Ef. 4:4-5) Është vetëm një Kishë e vërtetë. Atëherë si t'i përgjigjemi pyetjes: Cila kishë është Kisha e vërtetë e Dhiatës së Re?

Ekziston një mënyrë e saktë që përcakton se cila është kisha e vërtetë. Në vend që të studiojmë 2500 grupet e krishtera për të përcaktuar se cila kishë ruan besimin e hershëm, më mirë le të fillojmë nga fillimi i vetë Kishës dhe të ndjekim historinë e saj deri në ditët tona.

A Timeline of Church History

Dita e Pentikostisë është datëlindja e Kishës, dita kur Shpirti i Shenjtë zbriti mbi dymbëdhjetë apostujt si gjuhë zjarri. Atë ditë rrëth 3000 vetë i besuan Krishtit dhe u pagëzuan (Vep. ap. 2). Në librin e Veprave të Apostujve në Bibël, mësojmë sesi Kisha u përhap në Azinë e Vogël dhe në Perëndorinë Romake.

Nga fund i shekullit të parë, kalojmë nga Shkrimi i Shenjtë te shkrimet e Etërve të Kishës për të përcaktuar burimin e historisë së Kishës. Në këtë mënyrë mund të shohim se cila kishë sot ka ruajtur doktrinën dhe adhurimin e saktë përgjatë shekujve.

Shën Ignati (69 pas Krishtit) është një nga etërit e njohur Apostolikë – Etërit e Kishës erdhën menjëherë pas Apostujve. Sipas traditës së Kishës, shën Ignati është djali që Krishti e mbajti në krahe siç thuhet në Ungjill (Mt. 18:2). Në mësimet e tij shën Ignati thekson rëndësinë e pozitës së peshkopit dhe se peshkopi (dhe priftërinjtë si përfaqësues të peshkopit) është ikona e Krishtit – dhe ne duhet ta respektojmë peshkopin si vetë Krishtin.

Një tjetër dokument i Kishës së hershme është Didakia, i shkuar rrëth vitit 100 pas Krishtit, i cili flet për praktikat liturgjike të Kishës së hershme. Ky dokument flet për rëndësinë e Rrëfimit para Kungimit, thotë se vetëm të krishterët e pagëzuar mund të kungohen dhe se të krishterët duhet të kreshmojnë të mërkurën dhe të premten. Martirizimi i Polikarpit (episkopi i Smirnës) është dokumenti i dytë, i cili tregon sesi Kisha e hershme i nderonte shenjtorët dhe respektonte lipsanet e tyre, ashtu si Kisha Orthodhokse bën sot.

Shën Justin Martiri i shekullit të dytë pëershruan me shumë hollësi Liturgjinë e shekullit të dytë dhe të tretë dhe kjo i ngjan shumë adhurimit të Kishës Orthodhokse sot - leximi nga Shkrimi i Shenjtë, predikimi, lutjet e anaforasë para Kungimit të shenjtë për të kthyer bukën dhe verën në Trup dhe Gjak të Krishtit, shkuarja së bashku për marrjen e kungatës. Këto

dokumente na tregojnë që Kisha e hershme ngjason shumë me Kishën Orthodhokse sot në adhurim dhe në theologji.

Nga tabela shohim që më 313, me Ediktin e Milanos të Shën Konstandinit të Madh, për herë të parë krishterimi u bë fe e lirë në Perandorinë Romake. Pas Ediktit të Milanos, u mblohdhën disa sinode Ekumenike të Kishës, për të qartësuar natyrën e Krishtit kundër mësimeve të rreme të heretikëve.

Këto Sinode, midis të tjera sh, konfirmuan që Krishti është Biri i përjetshëm i Perëndisë, Perëndi i plotë dhe njeri i plotë. Sinodi i shtatë ekumenik në 787 miratoi përdorimin ikonave, kur heretikët ikonoklastë u përpdqën të hiqnin ikonat nga Kisha. Madje edhe sot ka shumë të krishterë ikonoklastë, të cilët besojnë se ikonat nuk duhen përdorur, as nuk duhen nderuar. Shumë kisha të krishtera sot që janë larguar nga e vërteta thjesht përsëritin të njëjtat herezi të së shkuarës.

Për 1000 vitet e para të historisë së Kishës, adhurimi i Kishës ishte pothuajse i njëjtë në çdo vend. Doktrina ishte e njëjtë. E tërë Kisha pohonte një besim. Sistemi i qeverisjes së Kishës ishte kudo i njëjtë. Pikërisht kjo NJË KISHË ishte Kisha Orthodhokse. Megjithatë, tensionet filluan të ngrihen kur mijëvjeçari i parë ishte afër fundit. Shumë faktorë doktrinorë, politikë, ekonomikë dhe kulturorë filluan të ndajnë Kishën midis Lindjes dhe Perëndimit. Dy çështjet kryesore ishin autoriteti i papës së Romës dhe shtesa 'filokue' në Besoren e Nikesë nga Kisha e Romës.

Nga fillimi i Kishës, të gjithë peshkopët kishin të njëtin autoritet dhe Krishti ishte kreu i Kishës. Kjo është shumë e qartë nga shkrimet e shën Ignatit dhe etërit e tjerë të Kishës së hershme. Por me kalimin e kohës peshkopët e Romës dalëngadalë filluan të kërkojnë një rol superioriteti përveten e tyre mbi peshkopët e tjerë. Kjo përshtatej me ambicjet e papëve përpushtet botëror dhe ishte në kundërshtim me praktikën e sistemit qeverisës të Kishës së hershme.

Tjetër gabim i madh i Kishës së Romës ishte ndryshimi në Besoren e Nikesë pa miratimin e peshkopëve të tjerë. Kjo quhet shtesa filokue e Besores.

Duke patur parasysh që Besorja jonë ka shpallur gjithmonë që Shpirti i Shenjtë buron nga Ati, Kisha e Romës shtoi që Shpirti i Shenjtë buron nga Ati dhe nga Biri (në kundërshtim me Joan 15:26). Kjo duket si një detaj i vogël, por shtesa ka ndërlikim të madh në kuptimin e Trinisë së Shenjtë. Gjithashtu kjo tregon edhe arrogancën e peshkopëve të Romës, të cilët menduan se mund të ndryshonin diçka kaq të rëndësishme sa Besorja, pa miratimin e peshkopëve të tjerë.

Këto dhe fakte të tjera çuan në një ndarje të Kishës midis Lindjes dhe Perëndimit rrëth vitit 1054. Shpresa për shërimin e kësaj ndarjeje tragjike përfundoi shumë shpejt kur Kisha e perëndimit nisi kryqëzatat për të marrë Tokën e shenjtë të Jerusalemit nga myslimanët. Gjithashtu, gjatë rrugës për nën Jerusalem, ata sulmuan edhe Konstantinopojën dhe vranë me mijëra besimtarë orthodhoksë, përdhosën kisha orthodhokse dhe zëvendësuant me dhunë peshkopët orthodhoksë me ata latinë.

Kisha Orthodhokse ruajti traditën e saj historike dhe apostolike si Kisha e Dhiatës së Re, ndërsa Kisha e Romës (ose kisha Romano-katolike) vazhdoi rrugën e saj, duke devijuar gjithmonë e më shumë nga rrënjet e saj apostolike.

Nga abuzimet e Papës së Romës dhe korruksioni i Kishës Katolike një ndarje e madhe ndodhi në Kishën Perëndimore në 1517 me Reformën Protestante. Reformistët mendonin drejt dhe po përpinqeshin të zgjidhnin problemet në Kishën Katolike, por nuk mundën të rikthehen tek Kisha e Dhiatës së Re. Në kërkimin e tyre të gabuar për Kishën e Dhiatës së Re, Reforma Protestante çoi në krijimin e mijëra sekteve të ndryshme.

Duke menduar që po çliroheshin nga shtypja e Kishës Katolike shumë reformues hodhën poshtë formën e hershme

të qeverisjes së Kishës me anë të peshkopëve, priftërinjve, dhjakonëve; hodhën poshtë adhurimin liturgjik, Misteret, përdorimin e ikonave dhe nderimin e lipsaneve dhe devijuan nga shumë tradita të tjera të Kishës së hershme. Nga padija, duke u përpjekur të zhdukin korruptionet e Kishës Latine, ata u larguan gjithmonë e më shumë nga Kisha e Dhiatës së Re.

Nga të gjitha kishat sot, vetëm Kisha Orthodhokse mrekullisht ka sot të njëjtin besim dhe jetë si Kisha e Dhiatës së Re. Siç u them edhe të krishterëve jo-orthodhoksë që kërkojnë Kishën e vërtetë, ashtu po ju them edhe juve, mos u besoni vetëm fjalëve të mia, por lexoni Dhiatën e Re, Etërit e Kishës dhe studioni historinë e Kishës. Atëherë edhe ju vetë do të zbuloni që plotësia e besimit të Dhiatës së Re ruhet nga hiri i Shpirtit të Shenjtë në Kishën Orthodhokse.

Kur Krishti thotë se portat e hadhit nuk do ta mposhtin Kishën e Tij, unë besoj me gjithë zemër që Ai e kishte fjalën për Kishën Orthodhokse. Dëshiroj ta përfundoj duke thënë që është një privilegji i pamasë t'i përkasësh Kishës së vërtetë dhe besoj që ne i përkasim asaj realisht. Kjo do të thotë gjithashtu që kemi edhe një përgjegjësi mjaft të madhe. Besimi ynë na jep të gjitha mundësitë që të bëhem shenjtorë, të shpëtohem i dhe të shpëtojmë edhe botën. Kemi përgjegjësinë të mos e mbajmë për vete këtë thesar, por të transformohemi me anë të besimit, të bëhem shenjtorë dhe ta ndajmë me të jerët këtë thesar të paçmuar.

Çfarë mund të bëjnë paratë?

Ato mund të blejnë shtëpinë, por jo familjen.

Mund të blejnë krevatin, por jo gjumin.

Mund të blejnë orën, por jo kohën.

Mund të blejnë librin, por jo dijen.

Mund të të japid një pozitë, por jo respektin.

Mund të blejnë ilaçet, por jo shëndetin.

Mund të blejnë gjakun, por jo jetën.

Pra, siç e shikon paratë nuk janë gjithçka. Shpesh ato shkaktojnë vuajtje dhe dhimbje. Këtë ta them se jam miku yt dhe si i tillë dua të të largoj dhimbjet dhe vuajtjet.

Zemërimi

Zemërimin mund ta përkufizojmë si zhurmën e shpirtit. Ai është një ngacmim i padukshëm i zemrës. Pushtuesi më i egër i paqes sonë. Sa më i lartë zemërimi aq më i madh dëshpërimi. Përgjigjja normale për të qetësuar mund të jetë: ti nuk e di sa e vështirë ka qenëjeta ime. Ti ke të drejtë. Nuk e di, por kam një ide të qartë se sa e mjerueshme do të jetë e ardhmja jonë nëse bashkëpunojmë me zemërimin.

Nga përvoja ju them se zemërimi shkakton hidhërim, depresion dhe shkatërrim.

Nëse dëshiron të bësh një radiografi të shpirtit hakmarrës dhe personit të inatosur do të shohësh tumorin e hidhërimit dhe shpirtligësisë.

Zemërimi është nikotina e shpirtit.

Zemërimi është fije shkatërruese që kalon nëpër qoshet e zemrës dhe e shkatërron atë duke na larguar lumturinë. Të shkuarën nuk mund ta ndryshosh, por reagimin fënd për të shkuarën mund ta ndryshosh.

Perëndia e largon zemërimin, vetëm kërkohet që ti ta pyesësh Atë dhe pastaj të jesh i gatshëm për ta hedhur tutje zemërimin.

Mos bjer pre e fjalëve të botës që përdorin thënien e vjetër: Njerëzit mund t'i japid fund armiqësive, por nuk harrojnë

kurrë vendin ku e varrosën atë.

Perëndia sjell paqe që i kapërcen të gjitha kuptimet dhe mund të rivendosë qetësi dhe dashuri në jetën tonë.

Kujto...

Nëse u zgjove këtë mëngjes me më tepër shëndet sesa sëmundje, ti je më i bekuar se miliona të tjerë të cilët nuk mbijetuan këtë javë.

Nëse nuk ke provuar rrezikun e betejës, vetminë e burgimit, agoninë e torturës, vuajten e urisë, ti je para 500 milionë njerëzve në botë.

Nëse ndjek një takim në kishë pa frikë, ngacmime, arrest, torturë ose vdekje, ti je më i bekuar se 3 bilionë njerëz në botë.

Nëse ke ushqim në frigorifer, rroba për të veshur, strehë dhe vend për të fjetur, ti je më i pasur se 75 përqind e botës.

Nëse prindërit e tu janë ende gjallë dhe ende janë bashkë, ti je njeri i rrallë madje edhe në Amerikë e Kanada.

Nëse lexon këtë mesazh, ti sapo more një bekim dyfish në atë që dikush po mendonte për ty dhe për më tepër ti je më i bekuar se mbi 2 bilionë njerëz në botë që nuk mund të lexojnë.

Puno, - sikur nuk të nevojiten para.

Duaj, - sikur të mos të kishin lënduar asnjëherë.

Kërce, - sikur nuk të sheh njeri.

Këndo, - sikur nuk të dëgjon njeri.

Jeto, - sikur qiejt të ishin në tokë.

Urat e Perëndisë

Pse je kaq i mbushur me frikë
dhe kaq i shqetësuar?
Unë kurrë nuk do të të braktis
Ende nuk e ke mësuar?
Lumenjtë e jetës rrjedhin thellë,
por ata nuk frikësohen,
për ty do të ndërtoj ura
sepse gjithmonë jam pranë teje.
Kalo urat e mia,
pa dyshim dhe pa frikë.
Unë do të siguroj një rrugë
pa pasur lot dhe pa u mërzit'.
Unë jam Perëndia yt,
Shpëtimtari dhe miku yt,
Kalo urat e mia,
sepse dashuri ka në fund.

Ti...

Mund të gjesh qetësi në botë, por jo gjithmonë do ta kuptosh.
Dhimbjet që ke ndjerë dhe konfliktet që ke përjetuar të japid
fuqi të ecësh drejt jetës duke përballuar çdo situatë të re me
kurajë dhe optimizëm.

Përherë dije se, ka nga ata dashuria e të cilëve gjithmonë do të
jetë gjithmonë me ty kur ti ndihesh fare vetëm.

Zbulo mirësi tek të tjerët që të besosh në një botë me paqe.
Një fjalë e mirë, një prekje qetësuese, një buzëqeshje e ngrohtë,
do të jetë e jotja çdo ditë dhe ti mund t'i japësh këto dhurata
ashtu siç i merr ato.

Kujto shkëlqimin e diellit, kur stuhia duket sikur nuk ka fund.
Mësoji dashurinë atyre që të urrejnë dhe lejo këtë dashuri të
të përqafojë ndërsa je në botë.

Mësimet e atyre që ti admiron mund të bëhen pjesë e jotja,
kështu që ti mund t'i vizitosh ata.

Kujto, - jetët e atyre që ti ke lënduar dhe ata që kanë lënduar zemrën tënde, - janë gjithnjë pjesë e jotja dhe nëse përpjekjet ishin më pak se ato që dëshiroje.

Ndoshta ti interesohesh shumë për gjërat materiale, por në vend të tyre vendos vlera të pamatshme në mirësinë e zemrës sate.

Gjej kohë çdo ditë të shikosh bukurinë dhe dashurinë në botën që të rrethon.

Kupto që çdo person ka aftësi të pakufishme, por secili prej nesh është i ndryshëm në mënyrën e vet.

Mund të ndiesh mungesën e një vlerësimi, por do të shpërblehesh më tepër një herë tjetër.

Ajo që të mungon në të tashmen, mund të bëhet një nga fuqitë e tua në të ardhmen.

Shikoje të ardhmen tënde të mbushur me premtime dhe mundësi.

Mëso ta shohësh çdo gjë si një eksperiencë të dobishme.

Gjej fuqi të brendshme të mjaftueshme që të përcaktosh vetë vlerën tënde dhe të mos varesh nga gjykimet e të tjera e përritjet tuaja.

Ndjehu gjithmonë i dashur nga të tjera.

Buzëqeshja

Buzëqeshja nuk i kushton asgjë atij që e jep shumë.

Pasuron ata që e pranojnë, pa varfëruar ata që e japin.

Zgjat vetëm një çast, por kujtimi i saj shpeshherë jeton përgjithmonë.

Realisht, askush nuk është aq i pasur sa të mos ketë nevojë.

Një buzëqeshje krijon lumturi në familje, kultivon dëshirën e mirë në shtëpi dhe vë vulën e miqësisë.

Clodh, inkurajon, ngushëllon....

Është antiteza më e mirë që përdor natyra kundër çdo shqetësimi dhe mërzitjeje.

Ndërkohë nuk mund ta blesh, as ta kërkosh, as ta huash dhe as ta vjedhësh.

Për të gjithë është diçka pa vlerë deri në çastin që do të jepet. Disa njerëz janë kaq të lodhur sa nuk mund as të buzëqeshin.

Buzëqeshi ti, sepse nuk ka njeri që t'i duhet aq shumë buzëqeshja, sa atij që nuk mund të buzëqeshë!

Qeshja

Dita më e padobishme e të gjitha ditëve është ajo në të cilën ti nuk ke qeshur. Na kanë thënë se qeshja është drita e diellit që mbush një dhomë dhe se atje ku ka qeshje ka edhe jetë. Thonë se njerëzit të cilët qeshin shumë, jetojnë më tepër se ata që rrinë të ngrysur. Kur ne qeshim së bashku, mirënjojha vjen më lehtë, shoqëria ecën mbarë dhe të gjitha lavdërimet janë të sinqerta. Qeshja na sjell gëzim që nuk mund ta blejmë, gëzim që na shoqëron çdo ditë. Nëse e lëmë mënjanë gëzimin dhe e fshehim atë thellë brenda vetes, do të na bëjë kopracë të vëtmuar. Nuk mud ta blesh as nuk mund ta shesësh gëzimin, por mund ta japësh ose ta marrësh si dhuratë. Gëzimi i qeshjes feston momentet që po jeton tani. Është një dhuratë që duhet ta ndash me të tjerët, sepse ndryshe ajo do të venitet ose do të vdesë. Ndaje me të tjerët, rrite, lulëzoje dhe gjithnjë ktheje tek vetja kur ke më tepër nevojë.

Gjej kohë...

Gjej kohë për të qeshur...

Është këngë që të ndihmon në ngarkesat e jetës.

Gjej kohë për t'u lutur...

Të ndihmon për të sjellë Perëndinë afër dhe të pastron pluhurin e tokës nga sytë e tu.

Gjej kohë për të dashur...

Është misteri i jetës.

Gjej kohë për të luajtur...

Është sekreti i rinisë.

Gjej kohë për shokët...

Ata janë burimi i lumturisë.

Gjithsecili e di

Nuk mund të jesh në të gjitha gjërat me të gjithë njerëzit.

Nuk mund t'i bësh të gjitha gjërat menjëherë, nuk mund t'i bësh të gjitha mirë.

Nuk mund t'i bësh të gjitha gjërat më mirë se ndokush tjetër.

Sjellja jote njerëzore tregohet si e kujtdo tjetër.

Kështu që ti duhet të gjesh dhe të bëhesh ai.

Duhet të gjesh çfarë vjen e para dhe ta bësh atë.

Ti duhet të mësosh të mos konkurrosh me të tjerët, sepse askush tjetër nuk është në garë i të qenit ti.

Dhe më pas duhet të mësosh të pranosh identitetin tënd. Duhet të mësosh të caktosh prioritetin dhe të marrësh vendime.

Duhet të mësosh të jetosh në kufijtë e tu. Duhet të mësosh t'i japësh vetes respektin e duhur dhe atëherë do të bëhesh qenia njerëzore më e lumtur dhe më unike. Gjithmonë beso se ti je një person unik dhe i mrekullueshëm, se ti je vetëm një herë në ngjarjen e gjithë historisë, se më e drejtë është shërbimi yt për të qenë ai që je, sejeta nuk është një problem për t'u zgjidhur, por një dhuratë për ta mbajtur gjallë. Kështu gjithmonë do të jesh në gjendje të ngrihesh nga ato që do të rrëzojnë.

Bekoi armiqtë e mi, o Zot!

Bekoi armiqtë e mi, o Zot! Edhe unë i bekoj dhe nuk i mallkoj. Armiqtë më kanë drejtuar te përqafimi Yt, më tepër sesa miqtë e mi.

Miqtë më kanë lidhur me tokën, kurse armiqtë më kanë çliruar nga toka dhe kanë dërrmuar gjithë iluzionet e mia në botë.

Armiqtë më larguan nga dëshirat e kota të botës dhe më bënë një banor të huaj dhe pa lidhje të botës. Ashtu sikurse një kafshë e ndjekur gjen strehë më të sigurt se një kafshë që nuk ndiqet, kështu edhe unë, kam gjetur strehën më të sigurt, i mbrojtur nën strehën Tënde, aty ku as miqtë, as armiqtë nuk mund ta humbasin shpirtin tim.

Bekoi armiqtë e mi, o Zot! Edhe unë i bekoj dhe nuk i mallkoj.

Ata më shumë se unë, kanë pohuar mëkatet e mia përpara gjithë botës.

Ata më kanë kamxhikuar, sa herë që unë kisha ngurruar të kamxhikohem.

Më kanë torturuar, sa herë që unë isha përpjekur t'u shpëtoj torturave.

Ata më kanë ndëshkuar, sa herë që unë kisha lajkatuar veten time.

Ata më kanë goditur, sa herë që unë isha fryrë nga kryelartësia.

Bekoi armiqtë e mi, o Zot! Edhe unë i bekoj dhe nuk i mallkoj.

Sa herë që e kisha bërë veten të ditur, ata më thirrën i pamend.

Sa herë që e kisha bërë veten të fortë, ata më përqeshën si të isha xhuxh.

Sa herë që desha të udhëheq të tjerë, ata më shtynë në cep.

Sa herë që shpejtova të pasurohem, ata më penguan me duar të hekurta.

Sa herë që kisha menduar se do të flija në paqe, ata më zgjuan prej gjumit.

Sa herë që u përpoqa të ndërtoj shtëpi për një jetë të gjatë dhe të qetë, ata e rrëzuan përtokë dhe më nxorën jashtë.

Me të vërtetë, armiqtë më kanë shkëputur nga bota dhe shtrinë duart e mia drejt cepit të rrobës Sate.

Bekoi armiqtë e mi, o Zot! Edhe unë ende i bekoj dhe nuk i mallkoj.

Bekoi dhe shtoi! Shtoi dhe bëji më të ashpër kundër meje!

Që përikja ime drejt Teje të mos ketë kthim, që çdo shpresë e imja te njerëzit të shkatërrohet si rrjeta e merimangës, që prehja absolute të fillojë të mbretërojë në shpirtin tim dhe që zemra ime të bëhet varri i dy vëllezërve të mi binjakë të këqij: të kryelartësisë dhe zemërimit, që të mund të mbledh gjithë thesaret e mi në qiej, që të mund të çlirohem përgjithnjë nga vetëmashtrimi që më mbështolli në rrjetën vdekjeprurëse të jetës gënjeshtare.

Armiqtë më bënë të mësoj atë që vështirë ta mëson dikush – se njeriu përveç vetes së tij nuk ka armiq të tjerë në botë!

I urren dikush armiqtë e tij vetëm atëherë kur dështon të kuptojë se nuk janë armiq, por miq të ashpër dhe të pashpirt!

Është me të vërtetë e vështirë për mua të them kush më bëri më shumë mirë dhe kush më bëri më shumë keq në botë: armiqtë apo miqtë.

Prandaj, bekoi, o Zot, edhe miqtë e mi, edhe armiqtë e mi....

Jisui për mua

Ky është Jisui për mua

Fjala - që u bë mish.

Buka e jetës.

Flijimi - që u afrua për mëkatet tona në kryq.

Sakrifica - që ofrohet në Meshën Hyjnore për mëkatet e mia dhe të gjithë botës.

Fjala - që duhet thënë.

E vërteta - që duhet treguar.

Rruga - ku duhet ecur.

Drita - që duhet të ndriçojë.

Jeta - që duhet jetuar.

Dashuria - me të cilën duhet dashur.

Gëzimi - që duhet ndarë.

Sakrifica - që duhet ofruar.

Paqja - që duhet dhënë.

Buka e jetës - që duhet ngrënë.

I urituri - që duhet ushqyer.

I eturi - që i duhet shuar etja.

I zhveshuri - që duhet veshur.

I pastrehu - që duhet strehuar.

I sëmuri - që duhet shëruar.

I vetmuari - që duhet t'i ofrojmë shoqëri.

I urryeri - që duhet dashur.

Lebrozi - që duhet t'i lajmë plagët.

Lyspi - që duhet t'i falim një buzëqeshje.

I dehuri - që duhet ta dëgjojmë.

I sëmuri mendor - që duhet ta mbrojmë.

I vogli - që duhet ta përqafojmë.

I verbri - që duhet ta drejtojmë.
I shurdhri - për të cilin duhet të flasim.
Sakati - me të cilin duhet të ecim.
I dhëni pas drogës - të cilin duhet ta ndihmojmë.
Prostituta - të cilën duhet ta largojmë nga rreziku dhe ta përkrahim.
I burgosuri - që duhet vizituar.
I moshuari - që duhet t'i shërbejmë.
Për mua Jisui është Perëndia im.
Jisui është shtëpia ime.
Jisui është jeta ime.
Jisui është dashuria ime e vetme.
Jisui është gjithçka e imja në të gjitha.
Jisui është gjithçka për mua.

Lutjet që morën përgjigje

I kërkova Perëndisë fuqi, Ai më dha vështirësi që të bëhesha i fortë.
I kërkova Perëndisë urtësi, Ai më dha probleme që t'i zgjidhja.
I kërkova Perëndisë mirëqenie, Ai më dha forcë dhe mend të punoj.
I kërkova Perëndisë kurajë, Ai më dha vështirësi që t'i kapërceja.
I kërkova Perëndisë durim, Ai më vendosi në situata të tilla
ku unë duhet të prisja.
I kërkova Perëndisë dashuri, Ai më dha njerëz të mërzitur që
unë t'i ndihmoja.
I kërkova Perëndisë favore, Ai më dha mundësi të ndryshme.
Asgjë nga ato që kërkova nuk e mora, por mora gjithçka që
kisha nevojë.
Të gjitha lutjet e mia e kanë marrë përgjigjen.

Gjuha e mirë

“Në qoftë se nuk bën faj ndonjë në fjalë, ky është burrë i
përsosur” (Jak. 3:2)
Gjuha e mirë tregon zemrën e mirë, zemrën e një njeriu me
vetëpërmabjtje.

Gjuha e mirë është gjithmonë mjet i së vërtetës, i ngushëllimit
dhe i paqësimit.

Mënyrat e zotërimit të gjuhës

Nuk do ta them atë fjalë, sepse lëndon.

Nuk do ta kujtoj atë ngjarje, sepse shqetëson.

Nuk do të flas ashpër, sepse do të pendohem.

Nuk do të flas keq për tjetrin, sepse është përgojim.

Nuk do ta ndërpres tjetrin kur flet, sepse është e pasjellshme.

Nuk do ta them atë shaka, sepse është banale.

Nuk do të hidhem si këndesi, sepse kjo quhet paturpësi.

Nuk do të flas shumë, sepse dhe kjo tregon mendjelehtësi.

Nuk do të përhap një lajm të pakontrolluar, sepse mund të mos jetë i saktë dhe të tjerët ta besojnë.

Nuk do të flas me nënkuptime, sepse kjo nuk është e drejtë.

Nuk do të flas kur jam e inatosur, sepse do të pendohem për ato që thashë.

Do të kujdesem të flas, kur duhet dhe sa duhet.

Do ta them lehtësisht diçka të mirë për tjetrin.

Do të justifikoj disi të afërmit e mi në gabimet e tyre.

Do të gjej gjithmonë një fjalë fuqizuese për të dobëtit, për ata që kanë dhimbje dhe për ata që kanë të meta.

Do të përpinqem të flas në mënyrë të sjellshme me të gjithë.

Do të bëj çfarë mundem, që të krijoj një atmosferë të kënaqshme.

Do të flas me sinqueritet, pastër, qartë dhe qetësisht.

Do të përpinqem të dëgjoj më tepër dhe të flas më pak.

Do të përpinqem të flas me heshtjen time.

Gjithmonë meëmbëlsi, me maturi, me mençuri dhe me dashuri.

Asnjëherë kundër së vërtetës, asnjëherë me inat, asnjëherë me nerva.

Miku yt më i mirë vdiq sonte

Nëse do të doja të përmblidhja në pak fjalë atë se çfarë ndodhi të prenten e Madhe, do të shkoja atje ku janë njerëzit e varfër, njerëzit e plagosur, njerëzit e harruar, njerëzit e brengosur, njerëzit e humbur, njerëzit mëkatarë dhe do t'i thoja: «Miku yt më i mirë vdiq sonte».

Kush ishte për ne mik më i mirë, përvçese Krishtit?

Vepra më e madhe që Krishti bëri, nuk ishte ajo në dasmën në Kanë, kur ktheu ujin në verë.

Vepra më e madhe që Krishti bëri, nuk ishte kur Ai qetësoi stuhinë në detin e Galileosë, apo kur bëri Petron të ecë mbi valë.

Vepra më e madhe që Krishti bëri, nuk ishte kur Ai bëri të verbrin të shohë, shurdhin të dëgjojë, memecin të flasë.

Vepra më e madhe që Krishti bëri, nuk ishte kur Ai ngjalli Llazarin, i cili kishte katër ditë që kishte vdekur.

Vepra më e madhe që Krishti bëri, nuk ishte kur Ai u mësoi të gjithëve që ishte i vetmi që kishte autoritet, ose kur rreptësisht akuzoi farisenjtë për hipokrizinë e tyre.

Vepra më e madhe që Krishti bëri nuk ishte programi etik që Ai solli tek ne.

Vepra më e madhe që Krishti bëri nuk ishte kur Ai foli në një mënyrë të tillë saqë njerëzit thanë: «Asnjë njeri nuk ka folur si ky njeri më parë».

Pra, cila ishte vepra e Tij më e mirë?

Vepra më e mirë e Tij u realizua në orët e errëta në kryq. Vepra më e mirë e Tij ishte vdekja e Tij për ne.

“Askush s’ka dashuri më të madhe se kjo, të vëré ndonjë jetën e tij për miqtë e tij” (Jn.15:13).

Miku ynë më i mirë dha jetën e Tij për miqtë e Tij, për ty dhe për mua.

Kush është ky mik?

Martirizim apo sakrificë?

Nëse Ai ishte njeri, vdekja e Tij ishte vrasje; nëse Ai ishte Perëndi, vdekja e Tij ishte një ofrim.

Nëse Ai ishte njeri, vdekja e Tij ishte martirizim; nëse Ai ishte Perëndi, vdekja e Tij ishte sakrificë.

Nëse Ai ishte njeri, ata ia morën jetën; nëse Ai ishte Perëndi, Ai e dorëzoi vetë jetën e Tij.

Nëse Ai ishte një njeri, ne thirremi ta admirojmë; nëse Ai ishte Perëndi, ne thirremi ta adhurojmë.

Nëse ai ishte njeri, ne duhet të qëndrojmë drejt dhe të heqim kapelat para Tij; nëse ai ishte Perëndi, ne duhet të përgjunjemi para Tij dhe t'i japim zemrat tonë.

Krishti tha: “.... Unë vë jetën time.... Asnjë s'e heq prej meje, po unë e vë prej vetiu; kam pushtet ta vë dhe kam pushtet ta mar përséri” (Jn.10:17 – 18).

Kush ishte ky Mik? Ai ishte Perëndia! Ai e dha vullnetarisht jetën e Tij për ne.

Dita e Hirit të Perëndisë!

Atë që Perëndia bëri me Krishtin në kryq, ditën e të Premtes së Madhe, e quajmë “Hiri i Perëndisë”. Hir do të thotë diçka tërësisht e pamerituar. Dashuria, lejon veten e saj të dënohet, kur dikush tjetër meriton të dënohet. Dashuria, pranon ndëshkimin e vdekjes së mëkatit në vend të kujtdo që është me të vërtetë fajtor. Hiri bën që Krijuesi të lejojë veten e Tij të talltet, të përqeshet, të pështyhet, të gjykohet në një gjyq tallës, të shpohet në brinjë me shtizë dhe të dënohet me vdekje për ne. Hiri është dashuria që na favorizon kur nuk jemi të favorizueshëm, na pranon kur nuk jemi të pranueshëm, na do kur nuk jemi për t'u dashur dhe na shpërbulen kur nuk jemi për t'u shpërblyer. Me pak fjalë Hiri është e Premtja e Madhe. Miku ynë më i mirë është Krishti, Biri i Perëndisë, i vetmi i pamëkatshëm, që vdiq në kryq për ne, të vetmit të mëkatshëm, në mënyrë që ne të kishim jetë.

Jo indinjata e Perëndisë, por dashuria e Tij!

Në histori na është thënë, që e Premtja e Madhe ka filluar me indinjatën e Perëndisë. Perëndia ishte i indinjuar me mëkatin dhe indinjata e Tij duhej të paqësohej. Këtë nuk e gjejmë aspak

në fjalët e Perëndisë: "Perëndia e deshi aq shumë botën, sa dha edhe Birin e Tij të vetëm" dhe përsëri lexojmë: "Perëndia na e beson neve dashurinë e Tij edhe pse ne jemi mëkatarë, Krishti vdiq për ne." Pra, e Premtja e Madhe nuk fillon me indinjatën e Perëndisë, por me dashurinë e Tij.

Perëndia na bërtet nga kryqi!

C. S. Lewis njëherë ka thënë: "Perëndia na pëshpërit në kënaqësitë tona, na flet në ndërgjegjen tonë, bërtet në dhimbjen tonë. Dhimbja është megafoni i Perëndisë." Perëndia në kryq është në dhimbje. Ishte një lloj dhimbje e pazakontë, të cilën Ai e dinte që do ta ndiente dhe që Ai e kishte parathënë në shumë raste. Dhimbja që vinte nga mbajtja e barrës së gjithë mëkateve tona mbi shpatullat e Tij ishte ajo për të cilën Ai erdhi në tokë. Në të vërtetë, emri i Tij Jisu, do të thotë Shpëtimtar. Ai na shpëton nga mëkatet tona, Ai merr mbi veten e Tij mëkatet e çdonjërit prej nesh.

Nëse dhimbja është megafoni i Perëndisë dhe nëse Perëndia vuan kur është në kryq, Ai me të vërtetë është duke na bërtitur përmes dhimbjes së Tij.

Ja fjalët e Tij:

"Çfarë mund të bëj më tepër për ty? Të vendosa në Parajsë dhe ti u rebelove. Të vendosa në tokën e premtuar dhe ti u ktheve kundër meje. Të dërgova profetët të flisnin me ty dhe ti i vrave ata. Së fundmi unë erdha vetë, si Njeri, të flisja me ty, të të ngushëlløja personalisht me dashurinë time, dhe ti më kryqëzove. Unë u ngrita nga varri për të të treguar që jam me të vërtetë Mbreti i jetës dhe vdekjes. Themelova Kishën, Trupin tim Mistik, nëpërmjet së cilës unë vazhdoj të jem i pranishëm tek ty sot. Unë të flas nëpërmjet Shkrimit të Shenjtë, jam i pranishëm tek ty në Mistere. Unë vij të banoj tek ty aq shpesh sa ti kungohesh. Të kam dhënë privilegjin e lutjes.

Unë jam i pranishëm bashkë me ty çdo të diel në Liturgjinë Hyjnore dhe çdo ditë në lutjet e tua.

Ç'mund të bëj më tepër për ty?

Për ty zbrita nga qielli.

Për ty u talla.

Për ty u fshikullova.

Për ty u pështyva.

Për ty Unë jam në kryq.

Ty të thérres çdo të Premte të Madhe nëpërmjet dhimbjes sime. A do të thotë "asgjë" dashuria e Perëndisë për ty?

A është e kotë vuajtja e Perëndisë?

A do të qëndrosh atje dhe thjesht do ta admirosh, apo do të përulesh dhe do ta adhurosh?

A do të heqësh thjeshtë kapelën për nderim të Shpëtimtarit që vuan, apo do të biesh në gjunjë dhe do t'i japësh zemrën tënde? Miku yt më i mirë vdiq sonte!

Vdekja e Tij nuk ishte vrasje, ishte një ofrim. Nuk ishte martirizim, ishte sakrificë. Ata nuk ia morën jetën, por Ai e dorëzoi vetë atë për mëkatet e mia dhe të tuat, që ne që besojmë në Të, të mos dënohem, por të kemi jetë.

Kur vështrojmë kryqin të Premten e Madhe, ne kuptojmë që Perëndia ka bërë aq shumë sa Ai mund të bënte në dashurinë e Tij për ne.

A mund të bëjë Ai më tepër?

A mund të vdesë Ai përsëri?

Çfarë duhet të bëjmë, që të takojmë këtë Dashuri?

Krishti u ngjall!

Krishti u ngjall! – mesazhi i lavdishëm i jetës së përjetshme! Mesazhi i fitores dhe triumfit! Krishti u ngjall në fuqi dhe madhështi! Dhe Ai shpall të vërtetën e fuqishme: "Mua më është dhënë çdo pushtet në quell e mbi dhe".

Krishti u ngjall! - Nata e errët dhe e gjatë u largua! Ikën dëshpërimet e natës, ikën frikërat! Dëshpërimi mund të zgjasë gjithë natën, por në mëngjes vjen gjithë.

Krishti u ngjall! - Ai zëvendësoi mërzijtën dhe dëshpërimin me të vërtetën e gjëzueshme që ne kurrë nuk jemi vetëm, që madje edhe në mëkat, edhe në vdekje Krishti i ngjallur është me ne: "Ja, unë jam me ju, gjithmonë, deri në fund të jetës".

Krishti u ngjall! - Prandaj ne kemi jetë jo vetëm përtej varrit, por gjithashtu dhe para varrit. Plotësi jete, këtu edhe tani! Si në Adamin të gjithë mëkatuam, kështu edhe në Krishtin ne të gjithë morëm jetë.

Krishti u ngjall! - Dhe sepse Ai është ngjallur, askush të mos thotë që jemi të fundit. Ne nuk jemi të fundit, por kalimtarë. Ne që besojmë te Krishti një ditë do të kalojmë jo ngajeta në vdekje, por nga vdekja tek jeta. Sepse vdekja e Jisuit është vdekja e vdekjes.

Krishti u ngjall! - Prandaj Ungjilli është i vërtetë, se Shën Pavli shkruan: "Por nëse nuk u ngjall Krishti, besimi juaj është i kotë dhe jeni ende në mëkatet tuaja. Pa fjalë edhe ata që fjetën në Krishtin janë të humbur. Në shpresofshim në Krishtin vetëm në këtë jetë, jemi më të mjerët e gjithë njerëzve. Po tani Krishti u ngjall prej së vdekurish; u bë pema e parë e atyre që kanë fjetur. Sepse sikurse vdekja erdhi me anë të një njeriu, kështu edhe ngjallja e të vdekuarës është me anë të një njeriu" (1Kor.15:17-21).

Krishti u ngjall! - Prandaj lartësohem:

Nga varri i dyshimit, - te drita e besimit.

Nga varri i urejtjes, - te drita e dashurisë.

Nga varri i vdekjes, - te drita e jetës.

Nga varri i dëshpërimit, - te drita e gjëzimit!

Krishti u ngjall! - Prandaj këndojojmë: "Ditë e ngjalljes, le të ndriçohemi prej panairit dhe le të përqafojmë njëri - tjetrin. Le t'u themi, o vëllezër dhe atyre që na urejnë, le t'i ndjejmë të gjitha me ditën e Ngjalljes dhe kështu le të thérresim: Krishti u ngjall së vdekurish, me vdekje vdekjen shkeli edhe të varrosurve jetën u fali.

Krishti u ngjall! - Buzëqeshi dielli. Krishti u ngjall! Këndoi lauresha. Kambanat e kishës me rënien e tyre të gëzueshme u përgjigjën nga njëra kambanore tek tjetra: Vërtet u ngjall!

Krishti u ngjall! – Prandaj Joani dëshmoi për të dhe thirri duke thënë: "Ky është Ai për të cilin thashë: Ai që vjen pas meje më ka paraprirë, sepse ishte përpara meje". Sepse nuk është drita e disa kandilave që vezullojnë, por është drita e Atij që thotë: "Unë jam drita e botës".

Krishti u ngjall! - Prandaj Shën Pavli thotë: "Ai na nxori nga pushteti i errësirës dhe na çoi në mbretërinë e Birit të Tij të dashur, në të cilin kemi shpengimin me anë të gjakut të tij dhe faljen e mëkateve".

Krishti u ngjall! - Prandaj këndojojmë: "Sot me drithë bota po shkëlqen, qelli i tërë me dhenë dhe i nëndheshmi ferr, le ta kretnojmë pra tok të kretnen e Zotit Jisu Krisht që jetën na siguron.

O Pashka e madhe, Pashka e shenjtë, o Zoti Krisht, Perëndi edhe Fjalë, Urtësi edhe Fuqi, shpjerna pra, lart në parajsë, në quell, ku mbretëron ti, o Zot, përjetë mbi fronin e gjithë botëve.

Sfondi muzikor i jetës

Një spital i madh dhe shumë i injohur bëri një zbulim të thjeshtë dhe të pazakontë. Për shumë kohë kishin shumë probleme me foshnjat të cilët qëndronin në infermierinë e pavijonit të pediatrisë. Të qarat e disa foshnjave të vogla po shqetësonin edhe foshnjat e tjera. Rezultati i gjithë kësaj ishte që të gjitha foshnjat qanin pa pushim. Çfarë duhet të bënин që t'i jepnin këtyre foshnjave një ndjenjë sigurie dhe qetësie?

Mbase ato duhet të kishin provuar të vendosnin muzikë të lehtë, por këto foshnja të sapolindura nuk kanë dëgjuar muzikë më parë. Çfarë do të kuptonin këto foshnja me muzikën e Bahut ose Bethovenit dhe në një situatë të tillë edhe vetë heshtja dukej se ishte shumë shqetësuese.

Atëherë, dikush sugjeroi që e rrahura e zemrës së një nënë të regjistrohej dhe të jepej si muzikë në sfond në të gjithë pavijonin e pediatrisë. Ishte mrekulli! Të gjitha ato foshnja të vogla, të cilat kishin qarë pa pushim, filluan të flinin në paqe. E rrahura e zemrës së një nënë, - ky ishte një tingull shumë i njojur për to. E kishin dëgjuar këtë tingull edhe më përpara se ato të lindnin. Ky, ishte tingulli i sigurisë dhe i dashurisë. Tingulli i rrahjes së zemrës së një nënë - që u vendos si muzikë në sfond nëpërmjet sistemit akustik - solli paqe dhe qetësi tek këto foshnja të vogla në pavijonin e pediatrisë. Pikërisht kjo më bëri të mendoj për llojet e ndryshme të muzikave, të cilat luhen në sfond, gjatë jetës sonë.

Muzika që dëgjohet shumë dobët dhe në distancë gjatë gjithë jetës sonë është të ndjesia se do të vdesim. Disa herë ndodh që e anashkalojmë, e shhangim, por ka edhe shumë herë të tjera kur ajo rritet në volum dhe ritëm dhe që ne nuk mund të mbetemi të pavetëdi jshëm për të.

Për të kaluar ankthin ontologjik që është prodhuar si rezultat i mendimit për vdekjen, e cila me të vërtetë luhet si muzikë në sfond në jetën tonë, ne gjithashtu kemi nevojë të dëgjojmë të rrahurën qetësuese të zemrës, jo të një nënë, por të Perëndisë.

E rrahura e zemrës së Perëndisë është mesazhi i lavdishëm i dashurisë dhe i faljes së Tij. E quajmë atë Ungjill, Lajmi i Mirë! Duhet të gjejmë kohë për të dëgjuar zérin e Zotit të Ngjallur në çdo moment të jetës sonë, duke ngritur edhe volumin, sepse është shumë e lehtë që të mbytemi nga zhurma e tmerrshme dhe acaruese e kësaj bote.

Të rrahurën e zemrës së Perëndisë e gjejmë të Joani 3:16 "Sepse Perëndia aq e deshi botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që të mos humbasë kushdo që t'i besojë Atij, po të ketë jetë të përjetshme" Të rrahurën e zemrës së Perëndisë e gjejmë në fjalët: "Unë jam ngjallja dhejeta".

Të gjithë ata që janë në merak për njerëzit e tyre të dashur, të cilët janë larguar nga kjo jetë, le të dëgjojnë përsëri të rrahurën e zemrës së Perëndisë: "Mos u frikëso, grigjë e vogël, është

dëshira e Atit tuaj, t'ju japë juve mbretërinë . . . Zemrat tuaja të mos shqetësohen. Besoni në Perëndinë, besoni në Mua. Po shkoj të përgatis një vend për ju, aty ku Unë jam, mund të jeni edhe ju. Sepse, Unë jetoj, ju duhet të jetoni gjithashtu". Të dashurit, mund të janë larguar nga ne ashtu si një aeroplan i cili ngrihet për të fluturuar dhe zhdukjet lart në horizont, por ata janë larguar diku dhe janë të gjallë në një vend ku "syri nuk ka parë çfarë gjërash ka përgatitur Perëndia, për ata që e duan Atë".

Muzika që është vendosur në sfond të kësaj jete është vazhdimishit një këngë me temë, "Hani, pini dhe kënaquni, se nesër do të vdisni". Por muzika në sfond e rrahjes së zemrës së Perëndisë këndohet dhe luhet në një valë tjetër dhe kjo valë është: "Krishti u Ngjall! Nesër nuk vdes. Nesër jeton përjetësisht. Nesër ardhja e dytë e Krishtit. Nesër ngjallja e të vdekurve. Nesër një ribashkim me të dashurit tanë që janë larguar nga ne. Nesër gjykimi. Nesër parajsa. Nesër ferri. Kështu përgatitni rrugën për ardhjen e Perëndisë. Largohuni nga ligësia dhe jetoni. Në pagëzim vdesim dhe ngjallemi me Krishtin, në një jetë të re. Thirremi nga Perëndia të jemi drita e botës dhe kripa e dheut".

Shkojmë çdo të diel në kishë dhe dëgjojmë muzikën e rrahjes së zemrës së Perëndisë, i cili na tregon tek 1 Joani 3:2

"... ende s'është shfaqur se ç'do të jemi; por e dime se, kur të shfaqet, do të jemi si ai; sepse do ta shohim atë siç është."

Jisui u lut: "O Atë, dua të janë bashkë me mua atje ku jam unë dhe ata që më dhe; që të vështrojnë lavdinë time, që më ke dhënë, sepse më deshe para se të ngrihet bota" (Joani 17:24). Krishti po flet për ne dhe dëshiron të jemi me Të përjetësisht, të shohim lavdinë e Tij.

Pra, muzika në sfond, e cila duhet të luhet fuqishëm në jetën e çdo besimtari të vërtetë nuk është vetëm të ndjesia që do të vdesim, por gjithashtu edhe besimi, që në Krishtin kemi përparrë nesh jetë të re dhe një të ardhme të lavdishme.

Një filozof ka thënë: "Në analizën e fundit që do të na bëhet, koncepti që kemi për vdekjen, është ai i cili jep përgjigjet tonë për të gjitha pyetjet që na dalin gjatë jetës".

Nëse koncepti që kemi për vdekjen i jep përgjigjet e të gjitha pyetjeve që na dalin gjatë jetës, atëherë ngjallja e Krishtit dhe ngjallja e ardhshme e vetë neve, i kanë dhënë tashmë me të vërtetë, të gjitha përgjigjet e jetës sonë, për të gjithë ne që besojmë në Të. Kështu, ne këndojmë me gëzim dhe mahnitshëm çdo Pashkë dhe përpinqemi ta vendosim atë të luajë shpesh si një sfond muzikor i jetës sonë: "Krishti u Ngjall së vdekurish, me vdekje vdekjen shkeli edhe të varrosurve jetën u fali!"

Pra, muzika në sfond të jetës së çdo të krishteri, i cili me të vërtetë dëgjon zérin e Perëndisë,
nuk është vdekja, porjeta;
jo trishtimi, por gëzimi;
jo humbja, por fitorja.

Lavdi Perëndisë që na jep fitoren në Jisu Krishtin, Zotin tonë të Ngjallur.

Ti je bir i dashur

Kur ti me kërkove të shkruaj për ty edhe miqtë e tu për jetën shpirtërore, kam pyetur veten nëse do të ishte vetëm një fjalë që unë do të doja më shumë se të gjitha ta kujtonit kur të mbaronit së lexuarit të gjitha ato që unë doja të shkruaja. Gjatë vitit të kaluar kjo fjalë e veçantë ka dalë gradualisht nga thellësia e zemrës sime. Është fjala: "bir i dashur", dhe unë jam i bindur se kjo më është dhënë për hatrin tënd dhe të miqve të tu. Kur u bëra i krishterë e mësova këtë fjalë nga historia e pagëzimit të Jisuit të Nazaretit. "Dhe Jisui sapo u pagëzua, doli nga uji, qiejt u hapën dhe Ai pa Frymën e Perëndisë duke zbritur si një pëllumb e duke ardhur mbi të; dhe ja një zë nga qielli që tha: "ti je biri im i dashur, nëty unë jam kënaqur".

Për shumë vite i kam lexuar këto fjalë dhe madje kam reflektuar mbi to në predikime, referate, por vetëm tanë kohët

e fundit ato kanë marrë një kuptim më të thellë se kufijtë e traditës sime.

Diskutimet e shumta më drejtuan në bindjen e brendshme se fjalët: "ti je biri im i dashur", zbuluan të vërtetën më intime për të gjitha krijesat njerëzore, edhe nëse ata i përkasin ose jo ndonjë tradite.

Miku im, gjithçka që dua të të them është "ti je bir i dashur", dhe gjithçka që unë shpresoj është se ti mund t'i dëgjosh këto fjalë të drejtuara tek ty me gjithë kujdesin, dhembshurinë dhe fuqinë që dashuria mund të ketë. Dëshira ime e vetme është t'i bëjë këto fjalë të kumbojnë në çdo qoshe të qenies sate - "ti je bir i dashur".

Dhurata më e madhe që miqësia ime mund të të japë ty është dhurata e të qenit i dashur. Unë mund ta jap këtë dhuratë vetëm nëse unë tashmë e kam pranuar atë në veten time. A nuk është kjo miqësia: t'i japim njëri – tjetrit dhuratën e të qenit të dashur?

Pra, ja zëri, zëri që flet nga lart dhe nga brenda dhe pëshpërit butësisht ose shpall me zë të lartë: "ti je biri im i dashur, në ty unë jam kënaqur". Sigurisht nuk është e lehtë ta dëgjosh këtë zë në një botë të mbushur me zëra që thërrasin: "Ti nuk je i mirë, ti je i shëmtuar, ti je i pavlefshëm, ti je i urryer, ti je askush – nëse ti nuk mund të shfaqësh të kundërtën".

Këta zëra negativë janë kaq të fortë dhe të vazhdueshëm, saqë është e lehtë t'u besosh atyre. Ky është kurthi i madh, kurthi i vetëposhtërimit. Gjatë viteve, kam arritur të kuptoj që kurthi më i madh në jetën tonë nuk është dëshira për sukses, famë, apo pushtet, por vetëposhtërimi. Dëshira për sukses, famë, dhe pushtet me të vërtetë mund të paraqesin një tundim të madh, por cilësia e tyre joshiëse shpesh vjen ngaqë ato janë pjesë e një tundimi shumë më të madh, - të vetposhtërimit.

Kur ne i besojmë zërave që na quajnë të paaftë dhe të padëshirueshëm, atëherë dëshira për sukses, famë dhe pushtet perceptohen lehtë si zgjidhje têrheqëse. Sidoqoftë,

vetëposhtërimi është një kurth i vërtetë. Vazhdimisht unë habitem se sa shpejt unë i jepem këtij tundimi. Sapo dikush më akuzon ose më kritikon, apo jam refuzuar, i lënë mënjanë apo i braktisur, e gjej veten time duke menduar: "Ja, kjo provon edhe një herë që unë jam askush". Në vend që të hedh një vështrim kritik ndaj rrethanave ose të përpinqem të kuptoj limitet e mia dhe të të tjerëve, unë tentoj të fajesoj veten time – jo pikërisht për atë që bëra, por për atë që kush jam. Ana ime e errët thotë: "Unë nuk jam i mirë... unë meritoj të lihem mënjanë, të harrohem, të refuzohem dhe të braktisem".

Ndoshta ju mendoni se jeni tunduar më shumë nga arroganca sesa nga vetëposhtërimi. Por, në fakt a nuk është arroganca ana tjetër e refuzimit të vetes? A nuk është arrogancë të vendosësh veten tënde në piedestal për të shmangur të tjerët të të shohin ty ashtu si ti e sheh veten tënde? A nuk është arroganca, në analizë përfundimtare, thjesht një mënyrë tjetër përballjeje e ndjenjave të pavlefshmërisë? Që të dyja, si vetëposhtërimi dhe arroganca na nxjerrin jashtë realitetit të zakonshëm të ekzistencës dhe e bëjnë shumë të vështirë, në mos të pamundur, përm bushjen e komunitetit të njerëzve fisnikë. Unë e di shumë mirë që nën arrogancën time ndodhen shumë vetëdyshime, ashtu si ndodhet edhe një masë e madhe krenarie e fshehur në vetëposhtërim. Edhe kur jam i fryrë nga krenaria, edhe kur ndihem inferior, unë humbas kontaktin me të vërtetën time dhe shtrembëroj realitetin e vizionin tim.

Shpresoj se ju do të mund ta identifikoni disi në veten tuaj tundimin e vetëposhtërimit, edhe kur manifestohet në arrogancë apo vlerësim të ulët të vetes. Jo rrallë vetëposhtërimi shihet thjesht si shprehje neurotike e një personi të pasigurt. Por neuroza është shpesh një manifestim fizik i një errësire njerëzore shumë më të thellë: errësira e të mosndjerit i mirëpritur me të vërtetë në ekzistencën njerëzore. Vetëposhtërimi është armiku më i madh i jetës shpirtërore, sepse ai bie në kontradiktë me zërin hyjnor që na quan: "bir i dashur".

Të qenët "bir i dashur" shpreh të vërtetën thelbësore të ekzistencës sonë.

Unë po e vendos këtë në mënyrë kaq direkte dhe kaq të thjeshtë, sepse, megjithëse eksperiencia e të qenit i dashur nuk ka munguar kurrë plotësisht nga jeta ime, kurrë nuk e kam pranuar atë si të vërtetën time thelbësore. Unë thellohesha në të në rrëth të vogël dhe të madh, gjithmonë duke kërkuar për dikë ose diçka të aftë që të më bindë në të qënët bir i dashur, ndërkohë vazhdoja të refuzoja dëgjimin e zërit që fliste nga thellësia e zemrës sime dhe thoshte: "Tì je biri im i dashur, ty të kam pëlqyer".

Ky zë ka qenë gjithmonë atje, por duket sikur unë kisha më shumë dëshirë të dëgjoja të tjerët, zérat më të lartë që thoshin: "Provo që ti je i denjë për diçka, bëj diçka konkrete, madhështore dhe të fuqishme, dhe atëherë ti do të fitosh dashurinë që e dëshiron kaq shumë". Ndërsa zëri i butë dhe i ëmbël që flet në qetësinë dhe vetminë e zemrës sime mbetej i padëgjuar, ose të paktën nuk më bindtte.

Ky zë i butë dhe i ëmbël që më quan bir i dashur ka ardhur tek unë në mënyra të panumërtë. Prindërit e mi, miqtë, mësuesit, studentët dhe shumë të panjohur që takova në rrugët e jetës sime kanë bërë që ky zë të jehojë në tinguj të ndryshëm. Për mua janë kujdesur mjaft njerëz me shumë dhembshuri dhe butësi. Ata më kanë mësuar dhe udhëzuar me shumë durim dhe këmbëngulje. Më kanë inkurajuar të vazhdoj kur unë isha gati të dorëzohesha dhe më kanë nxitur të përpinqem përsëri kur dështoja. Unë jam shpërblyer dhe më kanë lavdëruar për suksesin..., por në një farë mënyre të gjitha këto shenja të dashurisë nuk mjaftonin të më bindnin që unë isha bir i dashur. Nën gjithë këtë vëtëbesim, gjoja të fortë, mbetej një pyetje: "Nëse të gjithë ata që tregojnë kaq shumë kujdes për mua do të më shihnin dhe do të më njihnni thellësisht, a do të vazhdonin të më donin?" Kjo pyetje plot ankth, e rrënjosur në hijen time të brendshme, vazhdonte të më persekutonte dhe më bënte të largohesha nga vendi ku ai zë i qetë që më quante bir i dashur mund të dëgjohej.

A nuk beson edhe ti si unë që ndonjë person, send apo ngjarje, do të vijë të të japë këtë ndjenjë përfundimtare të mirëqenies së brendshme që ti dëshiron? A nuk shpreson shpesh duke thënë: "Ky libër, kjo ide, ky kurs, ky udhëtim, kjo punë, ky vend, ose kjo shoqëri përmbushtë dëshirat e mia më të thella?". Për sa kohë që pret për atë moment misterioz ti do të vazhdosh të vravosh në mënyrë të çrregullt, gjithmonë në ankth dhe pa pushuar, gjithmonë në epshe dhe zemërim, dhe asnjëherë i kënaqur plotësisht.

Ti e di që është detyrimi ai që na bën të vazhdojmë dhe të merremi me diçka, por në të njëjtën kohë na bën të pyesim veten nëse do të arrijmë diku në këtë rrugë të gjatë. Kjo është një rrugë drejt rraskapitjes dhe shkatërrimit. Ky është një udhëtim drejt vdekjes shpirtërore. Pra, ti edhe unë nuk duhet të vrasim vetveten. Ne jemi bij të dashur. Dikush na do në mënyrë intime shumë më parë se prindërit, mësuesit, bashkëshortët, fëmijët dhe miqtë të na donin ose të na lëndonin.

Kjo është e vërteta e jetës sonë. Kjo është e vërteta që unë dua që ta pranoni për veten tuaj. Kjo është e vërteta e shpallur nga zëri që thotë: "Ti je biri im i dashur". Duke treguar vëmendje të brendshme ndaj atij zëri dëgjoj fjalët thelbësore që thonë:

"Të kam thirrur në emër që nga fillimi. Ti je i imi dhe unë jam i yti. Ti je biri im i dashur, ty të kam pëlqyer. Të kam nxjerrë nga thellësia e tokës, dhe të kam formuar në bark të nënës. Të kam gdhendur në pëllëmbën e dorës sime dhe të kam fshehur nën hijen e përqafimit tim. Të vështroj me dhembshuri dhe kujdesem për ty, me një kujdes më intim sesa ai i nënës për fëmijën. Kam numëruar çdo fije të flokut tënd dhe të kam drejtar në çdo hap. Kudo që shkon unë vij me ty. Kudo që fle unë qëndroj zgjuar, do të të japë ushqim që do të kënaqë urinë tënde, dhe do të japë pije për të shuajtur tërë etjen tënde. Nuk do ta fsheh fytyrën time nga ty. Ti më njeh si tëndin, dhe unë të njoh si timin. Ti më përket mua, unë jam ati yt, nëna jote, vëllai yt, motra jote, i dashuri yt, bashkëshorti yt... po, madje edhe fëmija yt. Kudo që ti je, atje do të jem edhe unë. Nuk do të na ndajë asgjë... kurrë. Ne jemi nji."

Çdo herë që dëgjon me shumë vëmendje zërin që të quan bir të dashur, ti do të zbulosh brenda vetes një dëshirë për të dëgjuar atë zë për një kohë më të gjatë dhe më thellësisht. Ai i ngjan zbulimit të një burimi në shkretëtirë. Sapo ke prekur tokën e njomë ti kërkon të gërmosh më thellë. Kohët e fundit kam bërë shumë gërmime dhe e di që apo kam filluar të shoh një burim që buron përmes rërës së thatë. Duhet të vazhdoj të gërmoj se ky burim i vogël rrjedh nga një rezervuar i madh nën shkretëtirën e jetës sime. Fjala gërmim mund të mos jetë fjala më e duhur, meqenëse ajo sugjeron punë të dhimbshme dhe të vështirë, që së fundi të çon në vendin ku unë shuaj etjen time. Ndoshta gjithçka që na duhet të bëjmë është të zhvendosim rërën e thatë që mbulon burimin. Mund të ndodhet një sasi e madhe rëre e thatë në jetën tonë, por Ai, i cili dëshiron kaq shumë të shuaјe etjen tonë, do të na ndihmojë ta zhvendosim rërën. Ajo që na nevojitet vërtet është dëshira e madhe për të gjetur ujin dhe për të pirë prej tij. Ti ndoshta dëshiron të gërmosh pak më shumë dhe për më tepër kohë që të bindesh se jeta shpirtërore është e denjë për të gjitha energjitet e tua, por unë ndiej një padurim të madh për ty. Nuk dua që të harxhosh kaq shumë kohë! Prandaj tashmë dua të të siguroj tani që ti nuk duhet të merresh me kërkime që të drejtojnë në ngatërresa, ose që të bëhesh viktimë e një bote manipuluese, apo të biesh në kurthet e çdo lloj pasioni. Ti mund të zgjidhësh të arrish tani te liria e brendshme e vërtetë dhe ta kesh atë gjithnjë e më të plotë. Kështu, nëse je i interesuar të fillosh udhëtimin e birit të dashur, unë kam shumë gjëra për t'ju thënë, sepse udhëtimi i jetës shpirtërore nuk kërkon vetëm vendim, por gjithashtu një njoħuri të caktuar të terrenit ku do të kalosh. Nuk dua që të vish vërdallë në shkretëtirë për 40 vjet, siç bënë paraardhësit tanë shpirtërorë. Madje nuk dua që të banosh atje për aq kohë të gjatë sa ata banuan. Ti je shumë i shtrenjtë për mua. Një mik të cilin e dua me të vërtetë. Ndonëse mbetet e vërtetë që çdokush duhet të mësojë për veten e tij, unë ende besoj që mund t'i ndalojmë ata që duan të bëjnë të njëjtat gabime që bëmë edhe ne. Në terrenin e jetës shpirtërore na nevojiten udhëzime.

Ti je trupi i Tij!

Krishti tashmë nuk ka trup, veç tëndit
As duar, as këmbë, veç të tuat
Të tuat janë sytë, me anë të të cilëve
Ai vështron botën me dhembshuri.

Të tuat janë këmbët, me të cilat
Ai ecën pér të bërë të mirën.
Të tuat janë duart, me të cilat
Ai bekon botën.

Ti je duart e Tij
Ti je këmbët e Tij
Ti je sytë e Tij
Ti je trupi i Tij.

Krishti tashmë nuk ka trup, veç tëndit
As duar, as këmbë këtu në tokë, veç të tuat
Të tuat janë sytë me anë të të cilëve
Ai vështron botën me dhembshuri
Krishti tashmë nuk ka trup në tokë veç tëndit.

Hyr, Zot Jisu, në shtëpinë e zemrës sime

Hyr, Zot Jisu, në shtëpinë e zemrës sime. Më ndihmo që me
anë të pendimit të flak mëkatet që e kanë bërë rrëmujë jetën
time dhe nuk kanë lënë vend pér Ty.

Kush tjetër veç Teje mund të largojë zbrazëtinë e jetës sime?
Kush tjetër veç Teje mund të largojë vetminë e tmerrshme,
frikën e brendshme, fajin, pasigurinë – të gjitha këto paga të
mëkatit që ma bëjnë jetën të errët?
Eja, Zot, Jisu, unë e hap derën, vërsho tek unë me faljen dhe
paqen Tënde, me praninë dhe plotësinë tënde. Hyr tani dhe
depërto si Zot.

Unë të hap çdo derë të shtëpisë së zemrës sime që Ti të mund të mbushësh çdo dhomë me praninë Tënde të hirshme dhe të fuqishme, sepse unë tani e kuptoj, Zoti im, se Betlehemi i vërtetë ku Ti erdhe të lindesh është zemra ime.

Ja, pse Ti qëndron aty duke trokitur. Eja Zot, eja. Amin.

Më...

Gjëja më shkatërruese – Mërzitja.

Gëzimi më i madh – Të japësh.

Humbja më e madhe – Të humbësh respektin ndaj vetes.

Puna që të sjell më tepër kënaqësi – Të ndihmosh të tjerët.

Karakteristika më e shëmtuar e personalitetit të njeriut – Egoizmi.

Tipat më të rrezikshëm – Ata që iu kushtohen udhëheqësve.

Burimi natyral më i madh – Rinia jonë.

Problemi më i madh për t'u kapërcyer – Frika.

Ilaçi më efektiv për fjetje – Paqja e mendjes.

Sëmundja më e keqe – Justifikimet.

Fuqia më e madhe në jetë – Dashuria.

Personi më i padëshirueshëm – Thashethemexhiu.

Kompjuteri më i pabesueshëm i botës – Truri i njeriut.

Gjëja më e keqe – Të jesh pa shpresë.

Arma vdekjeprurëse – Gjuha.

Pasuria më e madhe – Besimi.

Emocioni që nuk ka vlerë – Mëshira ndaj vetes.

Veshja më e bukur – Buzëqeshja.

Pozicioni më i çmuar – Ndershëmëria.

Stacioni më i fuqishëm për komunikim – Lutja

Gjëja më e rëndësishme në jetë – Perëndia.

Kështu do të gjesh lumturinë e vërtetë

Mos u skllavéro prej pasioneve apo sendeve.

Përballoi të tjerët pa dyshime, ligësi apo antipati.

Vazhdoje detyrën tënde edhe kur je i tronditur.

Mos e var suksesin e punës sate nga duartrokitjet e të tjerëve.

Mos i zmadho punët e vogla.

Shikoj sendet dhe ngjarjet me përmasat e tyre të vërteta.

Shpreso gjithmonë në përmirësimin e të tjerëve.

Pajtohu dhe me mendimin e dështimit.

Syno pushime të ndërmjetme në punën sate.

Përpiqu të gjesh shkakun e vërtetë të tronditjes tënde.

Mos e harro kurrë lumurimin: "Të lumur janë paqebërësit, sepse ata do të quhen bij të Perëndisë".

Dije se Perëndia është "dashuri" dhe duhet ta imitosh Atë.

Të lutesh për paqen tënde dhe të gjithë botës.

Kështu do të gjesh lumturinë e vërtetë.

Të jetojmë një jetë të frytshme dhe të kemi një shërbim të suksesshëm

Sa prej nesh mund të thonë se shërbimi ynë është i "frytshëm"?

Sa prej nesh ndjejnë që jeta jonë është e "frytshme"?

Çdo të thotë të jesh "i frytshëm"? Sa fryte janë të mjaftueshme?

Një përcaktim i jetës së frytshme është jeta e transformuar

nga Ungjilli - JETË TË TRANSFORMUARA!!! Ose mund të

themi JETË TË NDRYSHUARA!!!

A është jeta jonë "jetë e transformuar" – jetë e transformuar
dhe e ndryshuar nga Ungjilli i Jisu Krishtit?

A po i ndihmon shërbimi ynë njerëzit që t'i drejojë rrugën e
transformimit?

- Kjo është një pyetje që duhet menduar shpesh. Gjatë viteve që shërbejmë në kishë, a e kalojmë kohën më shumë me programe dhe aktivitete të cilat ndihmojnë që të ndryshojnë jetët e njerëzve të tjerë? Cfarë ndodh me këta njerëz?

- Nga disa, kemi dëgjuar se janë divorcuar, disa janë larguar nga kisha, të tjerë nuk janë aktivë në jetën e krishterë.
- Disa kanë qëndruar besnikë.
- Kuptojmë që ndryshimi dhe transformimi është një udhëtim që vazhdon!

Lexo 2 Pjetrit 1: 3-11

3. Siç na i fali të gjitha fuqia e tij hyjnore për jetë e shpresëtari me anë të njohjes së atij që na thirri me lavdi e me mirësi;
4. me anë të cilave na dhuroi premtimet më të çmueshme e më të mëdha, që me anë të këtyre të bëheni pjesëtarë të natyrës së Perëndisë, duke larguar prishjen që vjen në botë me anë të lakmisë.
5. Edhe përgjithë këtë punë, duke bërë çdo përpjekje, shtonë në besimin tuaj mirësinë, dhe në mirësinë diturinë,
6. edhe në diturinë përbajtjen e vetes, dhe në përbajtjen e vetes durimin, dhe në durimin përkushtimin,
7. edhe në përkushtimin dashurinë vëllazërore, dhe në dashurinë vëllazërore dashurinë.
8. Sepse po të jenë këto ndër ju dhe të shtohen, nuk do t'ju bëjnë përtacë dhe të pafrytshëm në njohjen e Zotit tonë Jisu Krisht.
9. Sepse ai, tek i cili nuk janë këto, është i verbër, drithëshkurtër, dhe harroi pastrimin e mëkateve të tij të vjetër.
10. Prandaj, vellezër, kujdesuni më tepër të siguroni thirrjen dhe zgjedhjen tuaj; sepse duke bërë këto, nuk do të mëkatoni kurrrë.
11. Sepse kështu do t'ju jepet juve plotësisht hyrja në mbretërinë e përjetshme të Zotit dhe Shpëtimtarit tonë Jisu Krisht.

Vargu 3

Perëndia na ka dhënë çdo gjë që na nevojitet për një jetë të perëndishme!

- Perëndia është me ne. Dëshira e Tij është për të mirën tonë.
- Ai na ka dhënë mjetet e nevojshme, pjesa tjetër varet nga dëshira dhe vullneti ynë.

Vargu 4

Premtimet e Tij të mëdha dhe të çmuara... . Kështu që ne mund të marrim pjesë në natyrën hyjnore, duke iu larguar prishjes në këtë botë.

- Duhet të kujtojmë vazhdimisht "premtimet e çmuara" të Perëndisë. Rreziku i vazhdueshëm i të harruarit ose të injoruarit e këtyre premtimeve në mes të aktiviteteve, punëve dhe bizneseve tonë.
- Qëllimi i jetës sonë (dhe i shërbimit tonë) është të bëhem i një me Perëndinë.
- Si mund t'i ndihmojmë të tjerët të kuptojnë dhe të zbulojnë këtë qëllim?
- Mos lejo qëllimet dytësore t'i zënë vendin **QËLLIMIT PARËSOR**.
- **QËLLIMI PARËSOR:** Rruga e transformimit/ndryshimit:

Vargu 5

- Përbush besimin me mirësi (**VIRTYT**)
- Mirësinë me dituri
- Diturinë me përbajtjen e vetes
- Përbajtjen e vetes me durim
- Durimin me përkushtim
- Përkushtimin me dashuri vëllazërore
- Dashurinë vëllazërore me dashuri

Çfarë po bëjmë konkretisht në jetën e përditshme, çfarë bëjmë javë pas jave që të rritemi në secilën prej këtyre fushave?

VIRTYTI:

- mirësia,
- vepra të vogla mirësie,
- vepra bamirësie dhe mëshire
- moral i shkëlqyer (ki mendje Krishti) ndershmëri, pastërti.

DITURIA:

- Lexo Shkrimet çdo ditë,
- Lexo jetët e shenjtorëve dhe shembuj të tjera (jetë frymëzuese të njerëzve bashkëkohorë)
- lexo libra theologjikë
- DITURIA SIPAS BIBLËS NUK I REFEROHET INFORMACIONIT INTELEKTUAL, POR "TË NJOHËSH" DO TË THOTË TË PËRJETOSH, TË KESH NJË MARRËDHËNIE INTIME.

PERMBAJTJA E VETES

- DISIPLINË NË KRESHMË
- Emërto dhe përqendrohu në veset e këqija të përditshme

DURIMI

- Mos hiq dorë në mes të vështirësive dhe zhgënjamëve.
- Mos u dekurajo nga vetja dhe të tjerët me të cilët punon.
- Këmbëngulje në disiplinën tënde shpirtërore.
- Le ta mbarojmë jetën tonë me paqe, pendim, ... mbarim të krishterë të jetës sonë.

PERKUSHTIMI

- Dedikim, përkushtim në të vepruarit dhe të jetuarit si Krishti (ki mendje Krishti)

DASHURIA VËLLAZËRORE

- Interesim për të tjerët
- Nuk mund të kemi dashuri për Perëndinë pa dashuri konkrete për njëri - tjetrin.

- Dashuria e tillë fillon me marrëdhënien tonë me njëri - tjetrin brenda në Kishë dhe pastaj zgjerohet më tej.

DASHURIA

- Dashuria bazë dhe hyjnore është dashuria pa interes dhe pa kushte e Perëndisë.

Vargu 8

Sepse po të jenë këto ndër ju dhe të shtohen, nuk do t'ju bëjnë përtacë dhe të pafrytshëm në njojhen e Zotit tonë Jisu Krisht.

- Jeta shpirtërore nuk është kurrë një jetë statike, që qëndron në vend. Ose ecim përpara, ose kthehem pas. Jo neutralë.
- Jemi përgjegjës për njëri-tjetrin, kjo është sfida jonë.
 - Si e tregoni që keni përgjegjësi për njëri-tjetrin?
 - Kujtoni qëllimin e jetës së transformuar – a po i rritim cilësitë tona?

Vargu 11

Bëni këto gjëra dhe kurrë nuk do të pengoheni..., sepse kështu do t'ju jepet juve plotësisht hyrja në mbretërinë e përjetshme të Zotit dhe Shpëtimtarit tonë Jisu Krisht.

Nëse pasuroheni me këto cilësi, ato do t'ju bëjnë të frytshëm.

- Pa to jeni të verbër.
- Përforconi thirrjen tuaj.
- Hyrja në Mbretërinë e Perëndisë do të jetë e begatë.

Lexo Joani. 15:1-16

1. "Unë jam vreshti i vërtetë dhe Ati im është bujku.
2. Çdo hardhi që nuk sjell pemë, e këput; dhe çdo hardhi që sjell pemë, e pastron, që të sjellë më tepër pemë.
3. Tanimë ju jeni të pastër prej fjalës që ju kam folur juve.
4. Qëndroni tek unë, edhe unë tek ju. Sikurse hardhia

s'mund tē bëjë pemë prej vetiu, nëse nuk mbetet në vresht, kështu as ju, në mos mbetshi tek unë.

5. Unë jam vreshti, ju jeni hardhitë; ai që mbetet tek unë, dhe unë tek ai, ky bën pemë shumë; sepse pa mua s'mund tē bëni asgjë.
6. Nëse nuk mbetet ndonjë tek unë, hidhet jashtë si hardhia dhe thahet; pastaj i mbledhin e i hedhin në zjarr, dhe digjen.
7. Në mbetshi tek unë, dhe fjalët e mia në mbetshin tek ju, do tē lypni ç'të doni, dhe do t'ju bëhet juve.
8. Im Atë në këtë lavdërohet, tē sillni shumë pemë; edhe kështu do tē bëheni nxënës tē mi.
9. Siç më deshi Ati, edhe unë ju desha ju; qëndroni në dashurinë time.
10. Në ruajtshi porositë e mia, do tē mbeteni në dashurinë time; siç ruajta unë porositë e Atit tim, dhe mbetem në dashurinë e tij.
11. Jua fola juve këto, që tē mbetet gëzimi im tek ju, dhe gëzimi juaj tē jetë i plotë.
12. Kjo është porosia ime, tē doni njëri tjetrin, siç ju desha unë ju.
13. Askush s'ka dashuri më tē madhe se kjo, tē vërë ndonjë jetën e e tij për miqtë e tij.
14. Ju jeni miqtë e mi, në qoftë se bëni sa ju porosis.
15. Nuk ju them juve më shërbëtorë, sepse shërbëtori nuk di ç'bën i zoti; po ju thashë juve miq, sepse ju tregova gjithë sa dëgjova prej Atit tim.
16. Ju nuk më zgjodhët mua, por unë ju zgjodha ju dhe ju urdhërova tē shkoni e tē bëni pemë dhe pema juaj tē mbesë; që çdo gjë t'i lypni Atit në emrin tim t'jua japë juve.

Vargu 1-2

Çfarë nënkupton shëmbelltyra e vreshtit?
Si jemi ne me Krishtin hardhitë me vreshtin?

- Hardhitë lidhen me vreshtin. Nëse nuk lidhet me rrënjen, ajo do të thahet dhe do të vdesë.
- Kur është e lidhur, cilat janë rezultatet?
- FRYTE/PEMË!!

Çdo të thotë të krasitësh/pastrohesh? Pse e krasitim/pastrojmë një pemë? – Që të sjellë sa më shumë fryte.

Vargu 4

Qëndroni tek unë, edhe unë tek ju. Sikurse hardhia s'mund të bëjë pemë prej vetiu, nëse nuk mbetet në vresht, kështu as ju, në mos mbetshi tek unë.

Çdo të thotë të qëndrosh/banosh në Krishtin ashtu si Ai qëndron në ne? Si qëndron/banon Ai në ne?

- Ai qëndron me ne pa interes, madje edhe kur ne E injorojmë, harrojmë, mohojmë apo E ofendojmë Atë.
- Ai kurrë nuk do të na braktisë, kurrë nuk do të na lërë. (Unë jam me ju deri në fund të jetës)
- Ai qëndron me mirësi dhe butësi me ne.
 - Zbulesa 3.20 “Ja unë qëndroj te dera dhe trokas...”.

Si banojmë ne në Të?

- Nëpërmjet përpjekjes së ndërgjegjshme
- Nëpërmjet pagëzimit dhe përjetimit të jetës shpirtërore
- Nëpërmjet lutjes, kreshmimit, lëmoshës
- Nëpërmjet pjesëmarrjes në Mistere, veçanërisht me anë të Kungimit të shenjtë dhe Rrëfimit.

Vargu 5

Cilat janë frytet që sjellim kur qëndrojmë/banojmë në Krishtin?

- Frytet e Shpirtit
- Dashuria, gëzimi, paqja, durimi, mirësia, mirëdashja, besnikëria, pérulësia, vetëkontrolli.

- Njerëz të faljes – të gatshëm për të falur të tjerët
- Mëshirë
- Pendim: rivlerësim i vazhdueshëm i vetes dhe pendim (kthimi tek Perëndia)
- Vepra të mira ndaj të tjerëve për hir të dashurisë (për lavdi të Perëndisë, jo për lavdinë tonë)

Pa Krishtin, nuk mund të japim fryte të tilla në plotësinë e tyre.

- Krishti na ndihmon të falim, të duam, të mëshirojmë!

Vargu 6

Cilat janë pasojat e mosqëndrimit me Krishtin?

- Hedhja në zjarr dhe djegia
- Kujto Zbulesën 3: 16 “Mbatis je kështu i vakët, dhe as i ftotë e as i grohtë, unë do të të vjell nga goja ime”.
- Bano/qëndro në Krishtin dhe kërkonit çfarë të doni.
- Nëse qëndrojmë me Krishtin, do të kërkojmë sipas vullnetit të Tij. Ne do të kemi mendje Krishti. Prandaj nuk do të kërkojmë gjëra të kota, por gjithçka që nevojitet për shpëtimin tonë dhe për shpëtimin e të tjerëve.

Vargu. 8

Për të lavdëruar Perëndinë

- Si e lavdërojmë Perëndinë
 - Duke sjellë fryte në jetën tonë
 - Një shenjë e të qenit dishepull është të sjellësh fryte!!!
 - Nga dashuria do t'ju njohin që jeni dishepujt e mi.
- Mos u mashtroni, nuk na justifikojnë fjalët tona, porjeta jonë, frytet tona, veprat tona!

Vargu 9

Sic më deshi Ati, edhe unë ju desha ju; qëndroni në dashurinë time.

Si na ka dashur Perëndia?

- Pa kushte, pa kufi, me dashuri sakrifikuese.
- Një nga sekretet e jetës është TË BANOJMË NË DASHURINË E KRISHTIT. Të jemi të sigurt se jemi bij të dashur të Perëndisë!!! Qëndroni në këtë dashuri çdo ditë!
 - Kjo na jep sigurinë më të madhe.
 - Frika nuk mund të qëndrojë atje ku është dashuria. Dashuria e nxjerr jashtë frikën!
 - Ne kemi nevojë të sigurojmë veten tonë çdo ditë për këtë dashuri. Perëndia na do!

Vargu 10

- Të qëndrojmë në dashurinë e Perëndisë = të ruajmë porositë e Tij.
- Kjo është një mënyrë shumë e qartë për të gjykuar dashurinë tonë për Perëndinë.

Vargu 11

Këto gjëra jua kam thënë që gëzimi im të qëndrojë në ju dhe gëzimi juaj të jetë i plotë.

- Një nga frytet më të mëdha të jetës së krishterë duhet të jetë GEZIMI! Një jetë pa gëzim nuk është jetë me Krishtin!!!
- Gëzim i thellë dhe i brendshëm që nuk largohet kurrë. Madje edhe në mes të dëshpërimit më të madh, ky gëzim do të mbetet me ne.
 - “Sepse unë mendoj se vuajtjet e kohës së tanishme nuk vlejnë të barazohen me lavdinë që do të zbulohet ndër ne” Rom. 8:18.

Vargu 12-13

Kjo është porosia ime, të doni njëri tjetrin, siç ju desha unë ju. Askush s'ka dashuri më të madhe se kjo, të vërë ndonjë jetën e e tij për miqtë e tij.

- Fryti i dashurisë së Perëndisë është që të duam njëri-tjetrin ashtu si ai na deshi ne!
- Ky është qëllimi i jetës sonë – të kemi dashuri pa kushte.
- A i duam të tjerët në këtë mënyrë?
- A jemi gati të japim jetën tonë pér të tjerët?

Vargu 14 – 15

Ju jeni miqtë e mi, në qoftë se bëni sa ju porosis. Nuk ju them juve më shërbëtorë, sepse shërbëtori nuk di ç'bën i zoti; po ju thashë juve miq, sepse ju tregova gjithë sa dëgjova prej Atit tim.

- Thirrja e Perëndisë pér ne është një thirrje miqësie. Miqësi e thellë, autentike, intime!
- Miqësi Perëndie:
 - Besnikëri
 - Besim
 - Dashuri pa kushte
 - Siguri
 - Inkurajim
 - Kujdes, dhembshuri
- Marrëdhënia jonë me Perëndinë nuk është me një Perëndi indiferent që qëndron larg nesh. Ai është miku ynë!

Vargu 16

Ju nuk më zgjodhët mua, por unë ju zgjodha ju dhe ju urdhërova të shkoni e të bëni pemë dhe pema juaj të mbesë; që çdo gjë t'i lypni Atit në emrin tim t'jua japë juve.

- Kujtoni gjithmonë, Perëndia e mori i pari iniciativën. Ai e bëri i pari hapin drejt nesh, dhe na zgjodhi para se ne të vendosim ta ndjekim Atë.

- Ai është Perëndi që na kërkon dhe pret përgjigjen tonë!
- Ai na zgjodhi me një qëllim, - të japim fryt!

Marrëdhënia e ngushtë me Perëndinë na drejton në të dhënët fryt në jetën tonë për lavdi të emrit të Tij!

Të ecim me Krishtin – udhëtim i pafund

5 Gabimet e zakonshme të atyre që largohen nga besimi:

- Gabimi # 1 – Përqendrimi te detajet më të vogla të fesë dhe humbja e frysës thelbësore të të jetuarit të besimit!
- Gabimi # 2 – Të paturit zell pa dashuri dhe pa kuptimin e besimit.
- Gabimi # 3 – Futja në mentalitetin e botës që na rrethon, dhe mohimi i standardit që Perëndia na ka dhënë në Kishë dhe nëpërmjet zbuluesës së Tij të shenjtë.
- Gabimi # 4 – Largimi nga besimi pas shkollës; përfshirja në punë dhe në botën përrreth; lindja e dyshimit për rolin qendror që ka besimi në jetën tonë të përditshme.
- Gabimi # 5 - Lejimi i dekurajimeve ose zhgënjimeve që errësojnë pamjen për Kishën dhe për të ardhmen.

“Gjithmonë kujto”

- Kujto gjithçka që Perëndia ka bërë për ty.
- Kujto DASHURINË PA KUSHTE të Perëndisë.
- Kujto etjen që është brenda secilit prej nesh. Si i ri, student, apo besimtar, ti po kërkoje për diçka, dhe gjete një thesar të çmuar. Kurrë mos e harro këtë etje!

- Kujto që Perëndia kurrë nuk të kthen shpinën, nuk të braktis dhe nuk të mohon! I ligu përdor rëniet e tua, mëkatet e tua dhe fajet e tua që të largojë nga Perëndia, dhe të mendosh se Ai nuk të do më.
- Nëse ti kurrë nuk harron, atëherë kujtesa jote do të të drejtojë ne dy gjëra të tjera:
 - Pendim të vazhdueshëm.
 - Ripërtëritje të vazhdueshme.

Qëllimi i krishterimit:

- **Të jesh një me Krishtin.**
- **Të kesh mendje Krishti.**

1. “S’rroj më unë, por Krishti rron tek unë” (Gal 2:20).
 2. “Sepse për mua tëjeta është Krishti, dhe të vdekja fitim” (Fil.1:21).
 3. “Edhe le të jetë tek ju po ajo mendje që ishte edhe në Jisu Krishtin” (Fil 2:5).
 4. “Ky është zëri që kemi dëgjuar nga ai, dhe ju lajmërojmë ju, se Perëndia është drithë, dhe nuk ka ndonjë errësirë tek ai. Nëse themi që kemi pjesë në të, dhe ecim në errësirë, gënjejmë, dhe nuk bëjmë të vërtetën” 1 Jn 1:5-6.
- Nëse je thirrur të jesh një me Krishtin, ec me Krishtin dhe ki mendjen e Krishtit. Pastaj pyet veten:
- Si jetoi Krishti?
 - Si eci Ai?
 - Si veproi Ai mbi tokë?
 - Si vuajti dhe vdiq Ai?
 - Si duhet ta imitoj UNE jetën e Tij në jetën time?
- Shiko jetën e Tij si një model për ta imituuar në jetën e përditshme!!!
- “Edhe le të jetë tek ju po ajo mendje që ishte

edhe në Jisu Krishtin, i cili, duke qenë në formë Perëndie, nuk e quajti rrëmbim të qenët i barabartë me Perëndinë, por zbrazi veten e tij duke marrë formë shërbëtori, duke u bërë i ngjashëm me njerëzit, dhe duke u gjendur me pamje si njeri, e përuli veten e tij, duke u bërë i bindur deri në vdekje, dhe vdekje kryqi. Prandaj edhe Perëndia e mbilartësoi dhe i fali emër që është mbi çdo emër, që në emrin e Jisuit të përkulet çdo gju i atyre që janë në qiejt e mbi dhe e nën dhe, dhe çdo gjuhë të rrëfejë se Jisu Krishti është Zot, për lavdi të Perëndisë Atë” (Fil 2:5-11)

Të rritemi në besim deri në fund dhe të ruhemi nga largimi:

- 1. Ripërtëritje e vazhdueshme**
 - a. Lutje, Shkrimi i Shenjtë, Jetë AKTIVE NE MISTERET e Kishës, me qëllim që të rritesh në marrëdhënien tënde me Perëndinë. Marrëdhënia jonë nuk mund të jetë kurrë statike. Ajo nuk mund të qëndrojë kurrë në të njëjtin nivel.
- 1. Praktiko** dhe jeto atë që ti mëson në mënyra konkrete të jetës sate.
- 2. Ji i disiplinuar** në përdorimin e mjeteve të Kishës – kreshma, lëmosha...etj. Por kujto, të gjitha këto janë vetëm mjete, jo qëllim në vetvete!!! Ato janë mjete që ne të bëhem më të disiplinuar në kërkimin tonë për Perëndinë!!!
- 3. Ji i përgjegjshëm**
Në udhëtimin tënd drejt Krishtit nevojiten

bashkëudhëtarë që të ndihmojnë dhe i ndihmon të rriten në besim:

- a. Ati shpirtëror
- b. Drejtues të tjerë shpirtërorë, jo vetëm një prift.
- c. Miq shpirtërorë dhe – bashkudhëtarë.
- d. Fëmijë shpirtërorë

4. Ruaj zemrën dhe jetën tënde.

Nga atë Luka Veronis

Jeta e përditshme e të krishterit orthodhoks

Po filloj me një ngjarje nga jeta e Shën Gjermanoit të Alaskës, apostullit të Amerikës. Fakti që ai është apostull i Amerikës, i një vendi perëndimor, ka një rëndësi të veçantë për Orthodhoksët që jetojnë në Perëndim. Shën Gjermanoi, pjesën e fundit të jetës së tij e kaloi si eremit në ishullin Sprus. Një ditë erdhi në ishull një anije luftarake ruse, dhe oficerët që ishin në të e ftuan atë Gjermanoin të hanin së bashku. Kur po hanin u hap kjo temë bisede: "Për çfarë kujdesemi më shumë në jetë? Cila është gjëja më e rëndësishme që duhet të bëjë secili prej nesh?" Me radhë secili prej oficerëve që qëndronin rreth tryezës shprehu mendimin e vet. Disa folën për familjet dhe shtëpitë e tyre, të cilat sigurisht ishin shumë larg nga bregdeti i Alaskës ku ata ndodheshin, pastaj folën për kuptimin e jetës familjare dhe të fëmijëve. Më në fund erdhi radha e Shën Gjermanoit të flasë. Cila është gjëja më e rëndësishme në jetë sipas mendimit të tij? Ai dha këtë përgjigje: "Vëllezér, le të përpinqemi mbi çdo gjë të bëjmë këtë: nga kjo ditë e tutje, nga kjo orë, nga kjo minutë, le të duam Perëndinë mbi të gjitha".

Në përgjigjen e tij le të vëmë re kuptimin imediat që ai i dha çështjes. Duhet ta duam Perëndinë, jo në të ardhmen e pacaktuar, jo në një tjetër rast, por pikërisht në këtë moment, këtu dhe tanj, sot, nga kjo ditë e më tej, nga kjo orë, nga kjo minutë. Djalli na thotë "nesër" ose "dje", por Perëndia na thotë "sot".

Të njëjtën gjë e gjejmë shpesh në Shkrimin e Shenjtë. Në psalmet, p.sh. në psalmin 94, thuhet, "Sot, në qoftë se i dëgjoni zérin, mos i ashpërsoni zemrat". Perëndia na flet sot. Sillni ndër mend si e fillon Krishti predikimin e Tij publik në sinagogën e Nazaretit. Nga libri i Isaia lexon fjalët: "Fryma e Zotit është mbi mua, Ai më ka caktuar si t'u predikoj lajmet e mira të varfërve". Dhe pastaj Zoti e mbyll librin dhe u thotë njerëzve: "Sot, ashtu siç e dëgjuat vetë, ky shkrim u bë i vërtetë". Kështu fjala e parë e predikimit publik të Krishtit sipas Shën Llukait është: "Sot". Shën Pavli thotë të njëjtën gjë: "Vini re, sot është dita e shpëtimit". Keros, koha e pranueshme, çasti vendimtar është momenti në cilin ndodhemi, tani.

Një përrallë, e treguar nga Tolstoi, mund të shërbejë si ilustrim. Dikujt i thanë të gjejë cili është çasti më i rëndësishëm, cili është personi më i rëndësishëm, cila është detyra më e rëndësishme. Ashtu si ndodh në përralla, njeriut që duhej të zgjidhte problemin i ndodhën shumë aventura dhe si bëri shumë kërkime më në fund dha këtë përgjigje: "Momenti më i rëndësishëm është momenti që je duke jetuar tani, personi më i rëndësishëm është personi që ke takuar tani, dhe detyra më e rëndësishme është pikërisht ajo gjë që je duke bërë tani". Kjo gjendje përshkruhet nëpërmjet një fjalë të veçantë nga Etërit Asketikë të Traditës sonë Orthodhokse, shkrimet e të cilëve i gjejmë p.sh. në Filokali. Ata përdorin fjalën greke "nipsi" që do të thotë alarm, vëmendje, vigilencë. Duhet të jemi vigilentë dhe syhapur. Në jetën tonë të përditshme duhet të ndiejmë se çdo moment i yni shpaloset në përfjetësi. Duhet t'i japim çdo çasti të jetës sonë të përditshme një ndjenjë thellësie.

Në ç'menyrë mund të jetojmë të tanishmen? Si mund të kemi këtë lloj vigilience? Tregohet një ngjarje për Tomas Karlilin, një shkrimtar i madh viktorian i shekullit të kaluar në Britani. Kur ishte i ri, një të diel në mëngjes u kthye të hajë me të ëmën dhe ajo e pyeti, "si ia kalove në kishë?" dhe ai tha, "predikimi ishte shumë i gjatë" dhe vazhdoi "sikur të isha predikues, nuk do të bëja predikime të gjata, thjesht do të ngjitesha në amvonë dhe do të thosha: 'njerëz të mirë, ju e dini çfarë duhet

të bëni. Shkoni dhe bëjeni atë tan! Po, tha e ëma, por do t'u thuash se si?"

Si mund të kemi këtë lloj alarmi brenda vetes? Më lejoni të përmend disa rrugë praktike. Janë shumë të dukshme, por ndoshta mirë është të mendojmë për to. Së pari, si e filloni ditën? Çfarë është gjëja e parë që bëni sapo zgjoheni? Sigurisht si të Krishterë Orthodhoksë, gjëja e parë që duhet të bëjmë sapo vijmë në vete është shenja e kryqit. Duhet ta fillojmë ditën duke thënë: "Në emër të Atit, të Birit dhe të Shpirtit të Shenjtë". Duhet të fillojmë ditën e re me ndjenjën se kjo është dita e Zotit. Ashtu si thuhet në Psalmet "Kjo është dita që ka bërë Zoti, le të ngazëllohemi dhe le të gëzohemi në të". Nuk duhet ta fillojmë ditën e re me ndjenjë frike apo mërzitje: një ditë tjetër, uh, prapë e njëta e gjë. Duhet ta fillojmë ditën e re me shpresë, me bindjen se ajo është një mundësi e re: kjo ditë e re është dhurata e hirit të Perëndisë. Çdo ditë duhet ta jetojmë sikur të ishte dita e parë, dita e parë e jetës sonë, dita e parë e Krijimit. Dhe duke bërë shenjën e kryqit pohojmë se e pranojmë me gëzim dhe shpresë këtë ditë të re si një dhuratë nga Perëndia.

Dhe përsëri, cila është gjëja e fundit që bëni çdo ditë, gjëja e fundit që bëni kur shtriheni për të pushuar? Sigurisht që përsëri bëni shenjën e kryqit. Na thuhet gjithashtu prej Etërve se kur shtrihemi për të pushuar duhet të mendojmë për vdekjen. Kjo gjë është keqkuptuar shpesh. Për shumë njerëz, të mendosh për vdekjen, tingëllon si diçka e sëmurë dhe jo normale, por ajo që Tradita Orthodhokse asketike nënkuption me kujtimin e vdekjes është diçka krejt e ndryshme. Duhet të jemi të vetëdijshëm se bota e përjetësisë është shumë afër nesh. Çdo ditë qëndrojmë në kufi të kohës që do të vijë. Duhet të jetojmë çdo ditë të jetës sonë sikur ajo të ishte dita e parë, me ndjenjën e diçkaje të re. Duhet të jemi në gjendje të shohim rëndësinë e veçantë të çdo dite. Kjo është ajo që nënkuptionet prej kujtimit të vdekjes, dhe kjo është fryma me të cilën e lëmë veten në duart e Perëndisë kur shtrihemi për të fjetur. Dimensioni i lutjes duhet të jetë i pranishëm çdo ditë në jetën

tonë. Ditët gjatë të cilave nuk jeni lutur janë ditë të humbura. Në qoftë se një mëngjes nuk gjetët pak kohë të luteni, asaj dite do t'i humbasë dimensioni në jetë, një dimension kuptimi dhe thellësie. Një ditë pa lutje shndërrohet thjesht në një radhë punësh e detyrash, një gjë pas një tjetre, kurse një ditë që ka filluar me lutje është një ditë që ka drejtim dhe qëllim. Çdo detyrë atëherë kryhet në Krishtin dhe bashkë me Të. Kjo është një këshillë shumë e thjeshtë, por të cilën duhet të vazhdojmë ta themi. Çdo i krishterë në jetën e tij të përditshme duhet të gjejë kohë të lutet në mëngjes dhe në darkë. Me pak fjalë, nuk duhet ta lëmë pas dore.

Problem i përbashkët në lidhje me lutjen, si në rastin kur ajo është personale, edhe në rastin kur mblidhemi së bashku gjatë shërbesave në kishë, është si të përqendrohem. Si t'ia bëjmë me mendimet e kota? Sapo përpinqemi të jemi të qetë, shohim se ekziston një televizor i brendshëm të cilin nuk jemi në gjendje ta shuajmë me përpjekjen e vullnetit, një sërë imazhesh dhe mendimesh krejt pa vend na sulmojnë. Peshkopi Theofan thotë se mendimet kur fillojmë të lutemi, iu ngajnjë zukatjes së insekteve dhe mizave në një mbrëmje vere. Çfarë duhet të bëjmë në këtë rast?

Mënyra më e mirë për të filluar është të kujtosh pikërisht atë që thashë më sipër: nevojën për të jetuar momentin e tanishëm. Në qoftë se duke u lutur e kupton se vëmendja të ka ikur, mos e pyet veten "çfarë më shpëtoi?" por "çfarë po them në këtë çast?" ose kur je në kishë, mos e pyet veten "çfarë po thuhej dhe nuk e dëgjova?" por "çfarë po lexohet, çfarë po këndohet tani në këtë çast?". Në qoftë se nuk e kishe mendjen në Leximin e Apostullit dhe papritur kur psalin Aliluia, kupton se çfarë u lexua, në vend të mërzitesh për këtë thuaj: "Tani është Ungjilli, do ta dëgjoj".

Sikur vetëm për pak çaste ta kishim vëmendjen të përqendruar në çastin e tanishëm, kjo do të thotë se kemi filluar të lutemi. Në fillim nuk duhet të shqetësohem për vazhdueshmërinë e vëmendjes, duhet të përpinqemi të kemi pak çaste të vëmendshme dhe të mbështetemi në to. Ndoshta

për ju është e vështirë të përqendroheni një orë të tërë bashkë me engjëjt në Liturgjinë Hyjnore, por tani dhe në këtë çast mund të përqendroheni, kështu filloni gjithmonë me këtu dhe tani sa herë që keni të bëni me problemin e mendimeve të kota endacake. Mos mendoni, "si do të përqendrohem dhjetë minuta ose një orë?" por, "si do të përqendrohem një sekondë?"

Për sa i përket lutjes suaj ditore më lejoni t'ju ofroj një këshillë praktike: Kur lexoni lutje nga një libër ose i thoni përmendsh, kujtohuni të bëni pushime të vogla. Mos i thoni gjërat njëra pas tjetrës pa pushim. Pushimet nuk kanë nevojë të jenë shumë të gjata, por për momente heshtje do të keni nevojë gjatë lutjes. Në librin e lutjes që unë përdor, lutjet e mëngjesit fillojnë kështu: në fillim të thotë të bësh shenjën e kryqit përparrë ikonave të shenjta duke thënë: "Në emër të Atit, të Birit dhe Shpirtit të Shenjtë" pastaj në libër vjen kjo këshillë: "Si i je lutar Trinisë së Shenjtë, qëndro në heshtje për një çast, i vetëdijshëm për praninë e Perëndisë".

Kjo është shumë e rëndësishme. Në qoftë se fillojmë të lutemi pa menduar më parë me shumë kujdes se çfarë do të bëjmë, ndoshta fjalët tona do të jenë fjalë boshe. E njëjta gjë ndodh kur hyni në kishë dhe bëni shenjën e kryqit.

Qëndroni në heshtje për një çast, për pak sekonda përparrë se të bëni gjithçka tjetër, përparrë se të shkoni të blini qirinjtë dhe të shkruani emrat në letër. Qëndroni në heshtje dhe mendoni, "Përparrë kujt jam duke qëndruar tani? Kujt po i flas me lutjen time?" dhe kështu lutja juaj do të bëhet lutje e gjallë drejt një Personi të gjallë.

Të njëjtën ide të jetuarit në çastin e tanishëm, të përqendrimit në pikën më të aférme të kohës në të cilën ndodhemi, duhet ta zbatojmë edhe në leximin e Shkrimit të Shenjtë. Shpresoj se të gjithë ju e lexoni Ungjillin çdo ditë. Është shpesh e dhimbshme të zbulosh se ne të krishterët Orthodhoksë nuk njohim Shkrimin aq mirë sa të Krishterët e tjerë, duhet veçse të sjellim ndër mend se Kisha jonë Orthodhokse është kishë

Ungjillore e themeluar mbi Ungjijtë e Shenjtë. Nuk duhet të harrojmë të lexojmë Shkrimin e Shenjtë çdo ditë, dhe ndërsa lexojmë, le të kemi brenda vetes ndjenjën se kjo fjalë u tha prej Krishtit për ne personalisht. Ndieni se çdo pjesë e Shkrimit ju drejtohet juve. Peshkopi Tihon i Zadonskit thotë: "Sikur Cari të të shkruante një letër, a nuk do ta hapje me emocion, a nuk do ta lexoje me vëmendje? Madje Mbreti i Qiejve, Mbreti i Madh, Ai vetë të ka dërguar një letër, dhe këtë letër, Ungjillin e Shenjtë, ti e trajton me përbuzje". Kur merrni në dorë Shkrimin e Shenjtë, thotë Shën Tihoni, Krishti fillon të flasë me ju dhe ju flisni me Të. Dhe ndërsa lexon Shkrimet e Shenja, ruaje ndjenjën e bashkëbisedimit personal me vetë Shpëtimtarin.

Si i ke thënë lutjet e mëngjesit, ndërsa del për të shkuar në punë, përpiku të kesh brenda vetes, ndjenjën se po del në botën e Perëndisë. Atë Aleksandër Shmeman, na thotë në librin e tij "Për Jetën e Botës": "I Krishterë është ai i cili, ngado ku hedh sytë, gjen Krishtin kudo dhe gjëzohet në Të". Gjithë botën duhet ta trajtojmë si diçka të shenjtë, si një mjet komunikimi me Perëndinë. Ja një thënie që i atribuohet Krishtit, e cila qarkullonte mes të krishterëve të parë: "Ngrijë gurin dhe do të më gjesh Mua, çaje pemën më dysh dhe aty Unë jam". Ndërsa ecim nga një vend në një tjetër ky duhet të jetë qëndrimi ynë: Le të sjellim ndër mend praninë e Perëndisë në të gjitha momentet e jetës sonë të përditshme. Nëse jo, atëherë momentet e jetës sonë do të jenë të zbrazëta, dhe sa shumë momente janë të tillë!

Në çdo gjë duhet të gjemjë Perëndinë. Po ashtu duhet të gjemjë Perëndinë në gjithë njerëzit. Në jetën tonë të përditshme, një nga pjesët e Shkrimit të Shenjtë së cilës duhet t'i japim rëndësi të veçantë është gjysma e dytë e Kapitullit 25 në Ungjillin sipas Matheut, parabola e deles dhe e dhive. Le të sjellim ndër mend kriterin e gjykimit. E ushqeve të uriturin? I dhe të pijë të eturit? E more në shtëpinë tënde të huajin? E vizitove të sëmurin? Në Gjykimin e Fundit do të na pyesin: Si u sollët me të afërmin tuaj? Dashuri për të afërmin nuk do të thotë në

radhë të parë dashuri për njerëzit e largët, do të thotë dashuri për të afërmin e ngushtë: njerëz të cilët i takoj në shtëpi, në vendin e punës, në kishë në shkollë etj. Duhet të mendojmë se Krishti na shikon me sytë e njerëzve që takojmë çdo ditë dhe çdo orë. Duhet të mendojmë atë që Krishti thotë në parabolë: "Atë që e ke bërë për një nga vëllezërit e mi më të vegjël, e ke bërë për Mua". Çdo takim me një qenie tjetër njerëzore është takim me Krishtin, është takim me Perëndinë, një theofani – zbuluesë e Perëndisë.

Tani, çfarë do të na ndihmonte ta gjenim Krishtin kudo ku shkojmë, me ndihmën e kujt do të mund të shihnim çdo gjë si një mister të shenjtë, çdo takim me njëri-tjetrin si një takim me Krishtin? Ndihma më e madhe praktike që shumë njerëz kanë gjetur është përdorimi i shpeshtë i Lutjes së Jisuit, thirrja "Zot Jisu Krisht, Bir i Perëndisë, mëshiromë mua mëkatarin".

Mënyrat e përdorimit të Lutjes së Jisuit janë dy: Mund ta përdorni si një pjesë të lutjes së përditshme, kur thoni vetëm Lutjen e Jisuit dhe asgjë tjetër, ose si lutja e heshtjes. Tani nuk po flas për këtë përdorim të veçantë, kam ndër mend më tepër përdorimin e lirë të Lutjes së Jisuit, në të gjitha çastet e ditës vëç e veç, caste, të cilat përndryshe do të jenë të humbura. Në qoftë se e thoni shpesh Lutjen e Jisuit, e cila është lutje e thjeshtë dhe nuk kërkon përgatitje të veçantë, atëherë ajo do të jetë gjithmonë afër, e gatshme sa herë që do të doni ta thoni. Në qoftë se këtë e bëni shpesh, kjo do të ndihmojë në mënyrë të çuditshme që bota të bëhet një mister i shenjtë, që takimi me njerëzit e tjerë të bëhet takim me Krishtin. Lutjen e Jisu Krishtit mund ta themi në çdo moment të ditës, si p.sh. kur presim autobusin për të vajtur në punë, në shkollë apo në çdo lloj pritjeje. Përse të bëhesh i paduruar ndërsa pret autobusin, nuk ka për të ardhur një sekondë më herët për shkak të zemërimit tënd. Përkundrazi të jepet mundësia të lutesh. Nuk mund të bësh asgjë tjetër më me rendiment, nuk mund të lexosh, ndoshta nuk ka asgjë që ia vlen të shohësh, pse të mos e kthesh këtë kohë pritjeje në diçka krijuese?

Kemi në këtë mënyrë lëvizjen horizontale të kohës gjatë ditës, kohë që matet me anë të orës, por kjo vijë horizontale do të thyhet prej shumë momenteve vertikale sa herë që jeni të vetëdijshëm për praninë dhe fuqinë e Perëndisë në jetën tuaj, në zemrën tuaj.

Më lejoni t'ju flas për një ndihmë të veçantë që më ka dhënë Lutja e Jisuit. Ndoshta shumë prej jush keni dhënë një pjesë të kohës suaj për këshillimin, bisedimin me njerëz, dhe nuk e di nëse shpesh keni pasur përshtypjen se biseda nuk ia arrin qëllimit. Në një farë mënyre nuk arrin ta bësh tjetrin të kuptoje. Në këtë situatë është shumë fitimprurëse të thuash nga brenda me qetësi një ose disa herë Lutjen e Jisuit, dhe atëherë papritur do të shohësh se je në gjendje t'i thuash personit tjeter, atë gjë që është e nevojshme të thuhet. Niveli papritur mund të ndryshojë, por kjo nuk do të ngjasë pa u lutur. Dhe, në qoftë se je në gjendje të lutesh, atëherë të duhet një lutje e thjeshtë dhe e drejtpërdrejtë që mund të thuhet në këtë çast, këtu dhe tanë. Kjo është ajo që të gjithë ne duhet të kuptojmë kur themi se duhet të jetojmë momentin e tanishëm. Këto janë disa rrugë nëpërmjet të cilave mund të zbatojmë fjalët e Shën Gjermanoit "Nga kjo ditë e tutje, nga kjo orë, nga kjo minutë, le të duam Perëndinë mbi të gjitha".

Ne jemi tempulli i Perëndisë

Trupi njerëzor është kryevepër e një projekti të shkëlqyer. Zemra e vogël sa një grusht pompon 56 litra gjak në trupin tonë, 1000 herë në ditë nëpërmjet 60.000 milje enësh gjaku, duke i bërë qelizat e gjakut të lëvizin 168 milion milje në ditë ose 6.720 herë rreth botës.

Truri i njeriut ka 10 bilion qeliza nervore që regjistron ato që shikon dhe dëgjon. Në fakt asnë kompjuter nuk mund të krahasohet me kompleksin dhe potencialin e trurit njerëzor.

Veshja e brendshme e stomakut përmban 35 milion gjëndra të lëngjeve sekretuese që ndihmojnë proceset kimike të cilat sigurojnë jetën.

Lëkura ka më tepër se 2 milion gjëndra të vogla djerse – rreth 6500 për cm^2 – të gjitha këto pjesë të një rrjeti përforcues që rregullon temperaturën e trupit.

Në trup mund të gjejmë rrjet komunikimi, banka kujtese, fabrika kimike të një kompleksi të pabesueshëm, sisteme alarmi, mekanizma mbrojtës, uzina pastrimi, depozita shkatërruese, rritransmetues elektrikë, rregullues të sistemeve të prishura, kontrollues të temperaturës dhe sisteme të tjera fantastike, të cilat e bëjnë trupin të vetëmjaftueshëm dhe vetërigjenerues.

Psalmisti kur mendonte për trupin njerëzor, i drejtohet Perëndisë me këto fjalë:

“Ti ke formuar të përbrendshmet e mia, Ti më ke endur në barkun e nënës sime” (Ps. 139:13).

Shën Pavli shkruan: “Nuk e dini se jeni tempull Perëndie, dhe Shpirti i Shenjtë rri tek ju? Në prishtë ndonjëri tempullin e Perëndisë, këtë do ta prishë Perëndia, sepse tempulli i Perëndisë i cili jeni ju, është i shenjtë” 1Kor. 3:16-17.

Fjala e përdorur “tempull” në greqishten e vjetër është *naos* fjalë që përdoret edhe sot në greqishten moderne. Ajo do të thotë kishë. Në fakt *naos* në Dhiatën e Vjetër i referohej pjesës së tempullit të Jerusalemit e cila ishte Shenjtërorja e Shenjtërores.

“Ju jeni tempulli i Perëndisë”. Si populli i Perëndisë ne jemi tempujt e Tij, të shenjtëruar nëpërmjet Pagëzimit, Mirosjes, dhe Falënderimit Hyjnor dhe jemi thirrur të bëhemë banesa e tij në tokë. Në fakt shën Nikodhimi i Malit të Shenjtë e quan trupin Pallat Mbretëror, përderisa ai është i zaptuar nga Mbreti i Mbretërvë, Zoti.

Sipas Biblës dhe Etërve të Shenjtë ne që jemi njerëzit e Perëndisë jemi kisha të gjalla. Ne jo vetëm që shkojmë në kishë, por jemi kisha kudo që shkojmë. Nëpërmjet Pagëzimit dhe Mirojes të pasuar menjëherë nga pjesëmarrja në Falenderimin Hyjnor ndahemi nga bota dhe veçohemi për Perëndinë. Secili nga ne bëhet një Tempull i Shenjtë, i mbushur me praninë e Perëndisë, pikërisht ashtu si tempulli në Jerusalem, që pas shenjtërimit u mbush me lavdinë e Perëndisë. Të sapopagëzuarit, të veshur me të bardha janë krijesë e re, tokë e shenjtë, vend ku banon Perëndia.

Shën Joan Gojarti na mëson që trupat tanë janë më të nderuar dhe më të respektuar sesa një tempull. Ne jemi tempulli i gjallë dhe i arsyeshëm, ndërsa ndërtesa - tempull është pa jetë dhe pa arsy. Për më tepër Krishti vdiq për ne, jo për tempujt.

Për ne të krishterët Orthodhoksë qëllimi përfundimtar i njeriut është hyjnizimi; i cili do të thotë pjesëmarrje e personit, trup e shpirt, në hirin e pakrijuar dhe hyjnor të Perëndisë. Të veshurit të trupit me lavdi është qëllimi për çdo krijesë njerëzore. Njeriu, si trup dhe shpirt, së fundmi duhet të ngrihet nga varri ashtu si Krishti bëri, në mënyrë që të jetojë në praninë e përjetshme të Perëndisë, që nëpërmjet hirit të bëhet si Perëndia.

Sytë tanë do të shohin praninë e Perëndisë përjetësisht.

Zëri ynë do ta himnojë Atë përjetësisht.

Veshët tanë do të dëgjojnë simfonitë e engjëjve përjetësisht.

Ne jemi tempulli i Perëndisë.

Miliona njerëz jetojnë në tokë pa ditur pse janë trupat e tyre.

Ata marrin frymë, po nuk kanë asgjë për të shprehur.

Ata hanë e pinë për të jetuar, po pa ditur pse jetojnë.

Ata ecin, po nuk kanë vend ku të shkojnë.

Ata lindin fëmijë, por fëmijët u sjellin atyre më shumë dhimbje dhe shqetësimë sesa kënaqësi.

Përpjekja për të vazhduar të jetojnë pushton shumicën e kohës së tyre – dhe kjo bën që gjërat të duken shumë të vështira..

Shën Pavli na tregon që trupi njerëzor ka një qëllim. Ai është më shumë se një aparaturë fizike. Ai është një tempull. Trupat tanë janë tempuj të Shpirtit të Shenjtë. Këta trupa të çuditshëm dhe të mrekullueshëm, të cilët mund të bëjnë pothuajse çdo gjë, madje të shkojnë edhe në hënë, janë krijuar nga Perëndia dhe për Perëndinë, që Ai të mund të ndërtojë rezidencën e Tij në to.

Ai dërgoi Birin e Tij që të largojë mëkatet tona, që ne të përbushim qëllimin për të cilin janë krijuar trupat tanë: të bëhem tempuj të pranisë së Tij.

Shën Grigori i Nisës thotë se nëse një person nuk e ka bërë trupin e tij banesë të Perëndisë, nëpërmjet Shpirtit të Shenjtë, ai nuk është qenie njerëzore.

Ne jemi banorë me qira në një apartament prej mishi; Perëndia është pronari. Ai dëshiron të jetë pronari që jeton bashkë me ne, por Ai nuk do të vijë të banojë tek ne, **po të mos** jetë i ftuar dhe ai nuk do të banojë me ne **deri sa** ne nuk do ta lejojmë të vijë.

“Ja unë qëndroj te dera dhe trokas; nëse dikush dëgjon zërin tim dhe hap derën, unë do të hyj tek ai dhe do të ha darkë me të dhe ai me mua.” - thotë vetë Jisui.

Trupi njerëzor u krijuar *ta ftojë* dhe *ta mirëpresë* Jisuin, *ta dojë* Atë dhe *të jetojë* në Të. Për këtë janë krijuar trupat tanë, për këtë ështëjeta jonë. Vetë Jisui e tha këtë shumë qartë: “... Në më do ndonjë, fjalën time do ta ruaj, edhe Ati im do ta dojë, dhe do të vijmë tek ai, dhe do të bëjmë banesë tek ai” (Jn.14:23).

Shembull i shkëlqyer që dikush të mësojë si të shpëtohet dhe si të bëhet tempulli i Perëndisë është Virgjëresha Mari. E gjithëjeta e saj tregon sesi duhet të bëhen të gjithë njerëzit, pasi janë shenjtëruar nga Shpirti i Shenjë, që të jenë shërbëtorë dhe tempuj të Krishtit.

Ashtu si Shën Maria të gjithë ne jemi krijuar që të bëhem tempuj të Perëndisë, banesë e lavdisë së Tij. Të formuar sipas imazhit dhe ngashshmërisë së Perëndisë ne jemi krijuar të

bëhemë tempuj të gjallë të pranisë së Tij. Jisu Krishti u formua në trupin e shën Marisë fizikisht dhe shpirtërisht, në të njëjtën mënyrë Ai mund të formohet edhe tek ne (Gal. 4:19).

Për të kuptuar se sa i rëndësishëm është trupi ynë si tempull i Perëndisë, është e nevojshme të vështrojmë se çfarë i ndodhi Trupit të Krishtit pas Ngjalljes së Tij nga të vdekurit. Sigurisht që trupi që u ngjall është i njëjtë trup që u vendos në varr. Shkurtimisht, pas Ngalljes së Tij ai ftoi Thomain, dishepullin që dyshonte, të shikonte dhe shqyrtonë plagët e Tij, madje edhe të vendoste dorën e tij mbi brinjën e Zotit (Jn. 27).

Por trupi i Krishtit pas Ngjalljes ishte i lavdëruar.

Trupi mbillet në prishje dhe ringjallet në paprishje.

Mbillet në çnderim dhe ringjallet në lavdi,

mbillet i dobët dhe ringjallet në fuqi.

Mbillet trup natyror dhe ringjallet trup frymëror 1Kor. 15:35-44.

Trupi, si tempull i Shpirtit të Shenjtë është kaq i shenjtë, saqë në ardhjen e dytë të Jisuit ai do të ringjallet si trup frymëror dhe i lavdëruar, ashtu si trupi i Krishtit pas Ngjalljes. Krishti do të "transformojë trupin tonë të përulur, që të bëhet i ngjashëm me Trupin e Tij të lavdishëm".

Kur të vijë dita e gjykimit, do të gjyko hemi për atë që kemi bërë me trupin tonë – dhe kjo është një arsy e mirë për t'u kujdesur për trupin si administratorë të mirë dhe besnikë. Pra, duhet ta kemi si qëllim tonin të kënaqim Atë, sepse të gjithë do të dalim para gjyqit të Krishtit, ku secili merr shpagimin e gjëra ve që ka bërë me anë të trupit, në bazë të asaj që ka bërë, qoftë në të mirën apo në të keqen 2Kor.5:9-10.

Shën Pavli na fton të gjithëve ta lavdërojmë Perëndinë me anë të trupave tanë –
jo vetëm me mendjen tonë,
jo vetëm me zemrën tonë,
jo vetëm më gjuhën tonë,
por ne duhet të lavdërojmë Perëndinë edhe me trupat tanë.

"As mos tregoni pjesët e trupit tuaj armë padrejtësie në mëkat; por tregoni veten tuaj tek Perëndia si të ngjallur prej së vdekurish, dhe pjesët e trupit tuaj armë drejtësie tek Perëndia" (Rom.6:13).

A ia kemi ofruar Zotit gjymtyrët e trupit tonë si mjete drejtësie? "Apo nuk e dini se trupi juaj është tempull i Shpirtit të Shenjtë që rri në ju, të cilin e keni nga Perëndia, dhe nuk i përkisni vvetves? Sepse u bletë me çmim; lavdëroni pra Perëndinë me trupn tuaj, edhe me shpirtin tuaj, që janë të Perëndisë" (1Kor. 6:19-20).

Në kohën e shën Pavlit Korinti ishte qyteti më imoral në botë, prandaj ai i dërgon atyre një letër ku thotë: "Trupi i njeriut nuk duhet të përdoret për qëllime imorale, por për t'i shërbyer Perëndisë... . Perëndia që ngjalli Zotin prej së vdekurish do të na ngjallë edhe ne me fuqinë e Tij. Trupat tanë janë pjesë të trupit të Krishtit.

A po e lejoni trupin tuaj të përdoret për qëllime imorale?
Pse e vritni veten tuaj?

Njeriu që kryen imoralitet mëkaton kundër trupit të tij. A nuk e dini se trupi juaj është tempull i Shpirtit të Shenjtë, i cili banon në ju, dhe që është dhënë nga Perëndia?

Ju nuk i përkisni vvetves, por Perëndisë.
Ai ju ka blerë me një çmim. Pra, përdorni trupin tuaj për lavdinë e Tij.

Është shumë e nevojshme që të dëgjojmë këto fjalë në ditët e sotme, kur bota është pushtuar nga AIDS dhe sëmundje të tjera seksualisht të transmetueshme. Dëgjojmë shumë të flitet për seksin e sigurt, por nuk dëgjojmë aspak të flitet për vlerat e jetës. Ne nuk dëgjojmë aspak të flitet për "a është e mirë, apo a është e keqe? Morali, madje as nuk merret në konsideratë. Trupi si tempull i Frymës së Perëndisë është pothuajse pa vend në botën e sotme sekulare dhe në botën që jeton pa Perëndinë.

Arsyetimi që ngrihet gjithmonë për të rinxjtë është: "Ata do ta bëjnë patjetër, kështu jepini atyre diçka që të mbrohen".

Ky arsyetim sjell edhe dëmtimin më të madh për të rinxjtë sot. Kur themi ata patjetër do ta bëjnë, ne i kemi ndëshkuar të rinxjtë të jetojnë në të njëjtin nivel me kafshët. Kjo është njësoj sikur thua që të rinxjtë sot nuk mund të zgjedhin të ndryshojnë, ose që ata nuk mund të lartësohen në një nivel tjetër të të jetuarit si bij dhe bija të Perëndisë, të krijuar sipas ngjashmërisë dhe shëmbëlltyrës së Tij, me trupa që janë tempuj të Shpirtit të Shenjtë.

Shën Pavli thërret: Largohuni nga imoraliteti seksual. Të gjitha mëkatet që bën njeriu janë jashtë trupit të tij, por ai që kryen imoralitet mëkaton kundër vet trupit të tij. A nuk e dini se trupi juaj është tempull i Shpirtit të Shenjtë, i cili është në ju, të cilin e keni marrë nga Perëndia?

Trupi është tempull i Perëndisë, jo një kopsht argëtimi.

Si do të reagonit ju nëse dikush do të sugjeronte këtë ide: Që të grumbullojmë sa më shumë të ardhura për kishën, ta kthejmë atë në klub nate gjatë javës. Altari mund të bëhej një bar i mirë.

Enët e shenjta mund të ishin enë shumë të mira për kokteil. Në vendin ku qëndrojnë njerëzit të vendosim drita lëvizëse që fiken e ndizen në mënyrë që të krijuhet një vend shumë i përshtatshëm për të kërcyer. Pjesën e sipërme të kishës mund ta përdornim për kërcimtarët më të mirë.

Imagjinoni të ardhurat e shumta që do të grumbullonim!

Sigurisht, ju mund të kundërshtonit një propozim të tillë. Pothuajse të gjithë do të thonë: Ju nuk mund ta bëni këtë. Kjo është shtëpia e Zotit! Një aktivitet i tillë do të jetë një keqpërdorim i kishës. Dhe të gjithë jemi dakord që një propozim i tillë është i pahijshëm.

Por për sa i përket trupit që është tempulli i Perëndisë – shumë më tepër se thjesht një ndërtesë që është kishë?

Ne marrim Krishtin në këtë tempull prej trupi çdo të diel në Misterin e Falënderimit Hyjnor, por si e trajtojmë ose si e keqtrajtojmë Atë gjatë javës?

A e kthejmë atë në ndonjë bar apo kopsht argëtimi?

A e respektojmë trupin si tempull të Perëndisë, pallat mbretëror, shenjtërorja e shenjtërores?

Sepse trupi nuk është i yni që të bëjmë çfarë të duam me të. Ai i përket Perëndisë. Ai duhet të jetojë përjetësisht me Perëndinë. Ai e krijoj trupin dhe na shpëtoi nga vdekja me anë të gjakut të çmuar të Birit të Tij. Prandaj, le ta lavdërojmë Zotin me trupin tonë.

Trupi ynë nuk është thjesht një qenie biologjike. Qenia njerëzore është biologjike, por është gjithashtu shumë më tepër se thjesht biologjike. Ajo është tempulli i Shpirtit të Shenjtë.

Çdo gjë që shkatërron tempullin, trupin, është mëkat dhe duhet të evitohet: alkooli, droga, duhani, grykësia, seksi i sëmurë, mungesa e ushtrimit, madje edhe kur nuk vendosim rripin e sigurimit në makinë, tregon mungesë respekti për trupin njerëzor si tempull të pranisë së Perëndisë. Të qenët një administrator i mirë ka të bëjë jo vetëm me gjérat që zotërojmë, por gjithashtu edhe me trupin që na ka dhënë Perëndia.

Më lejoni ta përfundoj duke pyetur. Nëse Perëndia ka formuar trupat tanë dhe i ka bërë ata banesë të Shpirtit të Shenjtë, atëherë ku duhet të drejtohen sytë tanë?

Çfarë duhet të bëjnë dhe ç'duhet të prekin duart tona?

Ku duhet të shkojnë këmbët tona?

Çfarë duhet të thotë gjuha jonë?

Çfarë duhet të dëgjojnë veshët tanë?

Njëherë Shën Simeno Theologu i Ri, menjëherë pas Kungimit vështroi duart dhe tha: "Tani këto janë duart e Krishtit. Gjaku i Tij po përshkon damarët. Ato nuk janë duart e mia. Ato janë duart e Tij, gjymtyrët e trupit të Tij.

Është koha t'i bindemi thirrjes së Shën Pavlit: "Ju lutem pra, vëllezër, për përdëllimet e Perëndisë, t'i tregoni trupat tuaj therorë të gjallë, të shenjtë, të pëlqyeshëm për perëndinë, adhurimin tuaj logjik (Rom. 12:1).

"Edhe vetë Perëndia i paqes ju shenjtëroftë ju të tërë; edhe u ruajtë e tërë fryma juaj, dhe shpirti, dhe trupi, pa të metë në ardhjen e Zotit tonë Jisu Krisht" (1 Thes.5:23).

Shenjtorët për ndërmjetime përkatëse

Për të psalurit në Kishë – Shën Romano Melodisti, Shën Theodhosi i Kernigosit, Shën Joan Kukuzeli, Shën Leonti dhe Geronti i Kievit.

Për ndihmë shpirtërore, ngushëllim – Shën Efrem Siriani, Shën Aleksi, njeriu i Perëndisë, Shën Serafimi i Sarovit.

Për bërjen e meshës – Shën Spiridhoni dhe Nikodhimi i Kievit, Shën Juliana Lazarevska dhe Shën Prohori i Kievit.

Për të rintjtë – Martiri i madh dhe çudibërës, Shën Dhimitri.

Për ndihmë në studime – Tre Hierarkët, Shën Vasili i Madh, Shën Joan Gojarti, Shën Grigor Theologu, Shën Sergji i Radonezhit, Shën Joani i Kronshtandit, Shën Nestori i Kievit, Shën Justin Filozofi.

Për të pasurit fëmijë – Shën Ana, nëna e Hyjlindëses, Shën Elisabeta, nëna e Pararendësit, Shën Sava, i shenjtëruari i Palestinës, Shën Irini Krisovalanti, Shën Simeoni, ati i Shën Savës së Serbisë.

Për lindje të sigurt – Shën Elefteri.

Përkujdesje dhe mbrojtje të foshnjave – Shën Stiliani.

Për vështirësi martesore – Martirët e shenjtë Shamuna, Guria dhe Habibi, Shën Pjetri dhe Fevronia e Mirës (*gjithashtu dhe për të sapomartuarit*).

Për qashtërsi dhe ndihmë në luftën trupore – Shën Joan Pagëzori, Shën Dhimitri, maritiri i Madh, Shën Moisi Hungarezi, Shën Joani, i shumëvuaqturi, martirja e shenjtë Theodhora e Bizantit, Shën Ignat i Athosit, Shën Thomai, Shën Martiani, Shën Vasili i Mangazeas, Shën Maria egjiptiania, Shën Josefi, Shën Suzana e Dhiatës së Vjetër, Shën Anesia, virgjëreshë martire.

Për shërimë – Shën Kozmai dhe Damianii Romës, Anargjendët Kozma e Damian dhe nëna e tyre Theodhota e Azisë së Vogël, Shën Kozma e Damian dhe vëllezërët e tyre Anthimi, Leonti, Evropi të Arabisë, Shën Kiri dhe Joani të Aleksandrisë, Shën Pandeleimon i dhe Hermolau, Shën Mokiu, Shën Thalelau, Shën Diomedeu shëruesi, Shën Aniketi, Shën Julian martiri, Shën Zotiu, ruajtësi i jetimëve, Shën Joani i Kronshtandit, Shën Nektari i Egjinës, Kryeengjelli i shenjtë Rafael.

Për ndihmë në dëshpërim, në varfëri – Shën Nikolla Mrekullibërësi, Shën Martini mëshiruesi, Shën Joan Përdëllimtari i Aleksandrisë dhe Shën Joani i Kronshtandit.

Për kuzhinën, familjen – Shën Efrosini kuzhunieri.

Për pjekjen - Shën Sergji i Radonezhit.

Për të gjetur punë – Shën Ksenia e Shën Petërburgut.

Kundër pirjes – Martiri i shenjtë Bonifaci dhe Aglai i drejtë.

Për ata që udhëtojnë – Shën Nikolla në përgjithësi, dhe në veçanti për ata që udhëtojnë në det, Shën Joan Rusi për trasportet, makinat dhe autobusë, Shën Nifoni, Patriark i Konstantinopojës - për siguri në det.

Për doktorët – Shën Pandeleimoni, Shën Agapiti, doktori i Kievit.

Kundër plagëve – Shën Harallambi, Shën Marina martire e madhe, Shën Visarioni shpëtuesi, kryepiskop i Larisës.

Për dhimbje koke – Martiri i ri i shenjtë Dema i Gjeorgjisë.

Për sytë – Shën Parashqevia dhe Shën Luçia e Sicilisë.

Për veshët – Shën Spiridhon Çudibërësi.

Për dhëmbët – Shën Antipa i Pergamës.

Për fytin – Shën Vlashi i Sebastisë.

Për çrregullim zorrësh – martiri i madh i shenjtë Artemi dhe Shën Artemi i Verkolës.

Për ikonografët – Shën Lluka, Apostull dhe Ungillor, Shën Alipi i Kievit, Shën Joan Damaskinoi.

Për durim në vuajtje – Shën Jobi, i shumëvuajturi, Shën Efsthathi Plakidha dhe familja, dyzet shenjtorët, martirë të Sebastisë: në veçanti për të ftohtit, dyzet e dy martirët e shenjtë të Amorinës, Shën Pimeni, i shumëvuajturi i Kievit.

Për mbrojtje kundër kusarëve – Shën Grigor Mrekullibërësi i Kievit.

Për gurëpunuesit – martirët e shenjtë Flori dhe Laurenti.

Për ushtarët – Kryeengjelli i shenjtë Mikail, Shën Grigori martiri i madh, Shën Varvara, martire e madhe, Shën Titi ushtari i Kievit.

Për tregti – Shën Parashqevia.

Për robërit dhe gjyqet – Shën Onufri i Madh, Shën Pjetër Athoniti, Shën Grigori, martiri i madh, Shën Simeon Hyjpritësi.

Për gjetjen e gjérave – Shën Fanuri, martiri i madh dhe Shën Minai Martiri i madh i Egjiptit.

Kur përballesh me një situatë të vështirë, intervistë – Shën David profeti, psalmisti dhe mbreti.

Për kafshët dhe blegtorinë – Shën Gjergji, Shën Modesti i Jerusalemit, Shën Mamasi i shenjtë, Shën Partheni i Radovizhdës, Shën Psefsiti, Elesipi, Melesipi për kuajt, Shën Trifoni.

Për ruajtjen e bimësisë nga insektet – Shën Mikaili i Sinadës, Shën Gjerasimi, asketi i ri.

Për mbrojtjen e kopshteve nga insektet – Martiri i shenjtë i madh Trifoni.

Kundër demonëve dhe magjive – Shën Qipriani dhe Justina, Shën Theodhor Sukioti dhe Shën Mitrofani i Voronezhit.

Për aromat – Shën Abo i Gjeorgjisë.

Për çrregullime mendore - Shën Naumi i Ohrit, Shën Anastasi, Shën Gjerasimi i Kefalonisë.

Në ndihmë të atyre që zemërohen shpejt – Shën Tihoni i Zadonskit.

Për ata që punojnë në spital – Shën Dhositheu.

Për pafajësi dhe thjeshtësi – Apostulli i thjeshtë Nathanail dhe Shën Pavli i thjeshtë

Shpëtim nga vdekja e papritur – Shën Varvara, martire e madhe.

Për mbarim të krishterë – Kryeengjelli i shenjtë Mikail, Shën Nifoni, Patriark i Konstandinopojës.

Çfarë është lutja?

Lutje do të thotë të qëndrosh me mendje në zemër para Perëndisë dhe të qëndrosh para Tij pa pushim ditë e natë, deri në fund të jetës.

Lutja është testi i gjithçkaje, ... burimi i gjithçkaje... forca tërheqëse e gjithçkaje ... drejtuesi i gjithçkaje.

Lutja është lartësimi i mendjes dhe zemrës tek Perëndia përlavdërim dhe falënderim, si dhe përkërkësë përgjatë e mira që kemi nevojë, shpirtërore dhe materiale.

Lutja lartëson dhe bashkon qeniet njerëzore me Perëndinë.

Lutja është sistemi ynë personal i komunikimit me familjen tonë.

Lutja është përgjigjja e shpirtit ndaj dashurisë së Perëndisë.

Lutja është hedhja e barrave tona tek Perëndia, duke ditur që Ai do të na ndihmojë përti mbajtur ato dhe do të na ripërtërisë përdhëtimin.

Lutja është tē dëgjosh Perëndinë.

Lutja është hapja e dyerve të zemrës përtë marrë Shpirtin e Shenjtë.

Lutja është dhuratë e Perëndisë përtë ne.

Lutja është thesar brenda nesh.

Lutja është marrëveshje me dashurinë e përjetshme dhe tē pandryshueshme tē Perëndisë.

Lutja është qelli rë zemër ..., mbretëria e Perëndisë brenda jush.

Lutja është krijimi i një thjeshtësie ku Perëndia mund tē na japë Veten e Tij.

Lutja është shkalla e Jakobit nëpërmjet së cilës ne ngjitemi te Perëndia dhe Perëndia zbret tek ne.

Lutja është gëzimi më i madh në zemër kur unë i besoj Perëndisë shumë përtë ta sjellë Atë në thellësitë e jetës sime dhe në thellësitë e dhimbjeve tē jetës sime.

Lutja nuk është pazar me Perëndinë, duke u përpjekur ta bindim atë tē ndryshojë. Përmë tepër, janë kérkesat tona ndaj Tij përtë na ndryshuar ne, që tē mund tē shohim më qartë udhët dhe planet e Tij.

Lutja është momenti i zemrës përtë larë veten në bukurinë e dashurisë së Perëndisë dhe përtu pastruar në kujdesin e Tij.

Lutja është vështrimi i gjithë mundësive tē jetës dhe zgjedhja

e mundësisë më të mirë nëpërmjet ndihmës dhe këshillës së Perëndisë.

Lutja është shkatërrimi i frikës.

Lutja është futja në zemrën tonë e gjithë njerëzve nëpërmjet dashurisë.

Lutja është zbritja e qiellit në shpirt.

Lutja është banimi i Trinisë së Shenjtë në shpirt sipas fjalëve të Jisuit: "Ne do të vijmë tek ai dhe do të banojmë në të".

Lutja është të banosh me Perëndinë.

Lutja është ngjitja e shpirtit te Perëndia.

Lutja është të telefonosh familjen, sepse ti je fëmijë i Perëndisë.

Pulsi i lutjes është lavdërim. Zemra e lutjes është mirënjohe.

Zéri i lutjes është bindje. Fuqia e lutjes është shërbim.

Lutja është çështje dashurie. Sa më shumë do dikush, aq më shumë lutet. Lutja na kujton pse shërbejmë. Nëse harrojmë të lutemi në mënyrë që të kemi më shumë kohë për shërbim, shpejt do të harrojmë kuptimin e shërbimit.

Lutja është njeriu pa përkrahje që i kërkon Jisuit të vijë e ta ndihmojë.

Lutja është dhënia e shqetësimeve të mia Perëndisë dhe si shpërblim fitimi i paqes. Çfarë këmbimi!

Lutja është të mësosh të duash të tjerët në mënyrë joegoiste si Krishti më deshi mua, e cila përfshin mbajtjen e barrave dhe lutjet për ta aq me këmbëngulje dhe aq fort sa lutem përveten time.

Lutja është njohja e Perëndisë ndërsa unë hap veten ndaj Tij.

Lutja është qëndrim vigjilent para Perëndisë.

Lutja është dialogu midis dy personave që e duan njëri-tjetrin.

Lutja është bisedë zemër për zemër me Jisuin.

Lutja është frymëmarrje shpirtëre.

Lutja ëshë futje në praninë e Perëndisë.

Njeriu që ka mësuar të lutet nuk është më i vetëm në univers, ai jeton në shtëpinë e Atit të tij.

Lutja është mjet hiri, mister.

Lutja është dritë në errësirë dhe shpresë në dëshpërim.

Lutja ndryshon të tjerët, ndryshon rrethanat tona, sepse na ndryshon ne.

Nuk mund të jemi gjithmonë pranë miqve tanë që t'i ndihmojmë, të ndajmë nevojat me ta, të komunikojmë, por ne mund të lutemi në çdo kohë për ta.

Fuqia e lutjes

Lutu dhe mendo çfarë të duash, sepse mendimet e tua do të pastrohen nëpërmjet lutjes. Lutja do t'i falë ndriçim mendjes sate dhe do të dëbojë të gjitha mendimet e liga ashtu si na thotë Shën Grigor Sinaiti: "Nëse dëshiron të largosh disa mendime dhe të dëlirësosh mendjen tënde, mendimi im është: Largoji mendimet me lutjen". Asnjë gjë tjeter nuk mund t'i kontrollojë mendimet njësoj si lutja". Shën Joani i Shkallës në lidhje me këtë gjë na thotë: "Mundi armiqtë me mendjen tënde me emrin e Krishtit.

Lutu dhe bëj çfarë të duash. Punët e tua do t'i pëlqejnë Perëndisë dhe do të jenë të dobishme e bamirëse për ty. Lutja e shpeshtë, çfarëdolloj qoftë ajo, asnjëherë nuk do të dalë pa fryshtë, ngaqë brenda saj banon fuqia e hirit. Çdo njeri që thërret emrin e Zotit do të shpëtohet. Një njeri i cili është lutur pa sukses dhe pa përkushtim, mori hir nëpërmjet veprimit të lutjes, duke fituar njohjen e vvetes, mendimin dhe pastrimin.

Lutu dhe mos u lodh shumë t'i mundësh pasionet duke u bazuar në fuqinë tënde. Lutja do të shkatërrojë gradualisht pasionet brenda teje, sepse Ai që është ndër ju është më i madh se ai që rri në botë.

Shën Joani i Korpathit na mëson se po të mos kemi aftësinë e të zotëruarit të vetes, nuk do të pushtohemi nga Perëndia, sepse Ai dëshiron që ne të jemi të përqendruar në lutje nëpërmjet së cilës gjen për ne rrugë shpëtimi.

Lutu, mos ki frikë asgjë. Mos u ki frikë katastrofave apo fatkeqësive. Lutja do të të mbrojë dhe do të largojë prej çdo vështirësie apo rreziku. Kujto Apostull Pjetrin që tregoi

besim të pakët kur po zhytej në detin e Tiberiadës. Apostull Pavli që u lut në burg, murgu që shkoi për të blerë peshk dhe shpëtoi nga vdekja e sigurt nëpërmjet lutjes, vajza e pakujdeshshme që u bë një e krishterë e njohur, tregojnë qartë fuqinë dhe mbarëbotshmërinë e lutjes në emrin më të lartë të Zotit Jisu Krisht.

Lutu qoftë me këtë apo atë lloj mënyre, por lutu vazhdimisht pa pushim, pa u turbulluar prej kurrrfarë gjëje. Ji i gëzuar dhe i qetë në fryshtë dhe lutja do të rregullojë gjithçka që do të mësojë. Kujto Shën Joan Gojartin dhe nxënësin e tij Mark asketin se çfarë thonë përfuqinë e lutjes. I pari shpall se lutja edhe pse shqiptohet nga ne njerëzit e mbushur me mëkate ka fuqinë përfshirë na pastruar. I dyti na thotë se të lutemi është një gjë që ndodhet brenda fuqive tona, por që të lutemi me pastërti është dhuratë e hirit. Kështu, afro atë gjë që është brenda kufijve të mundësive që ke. Jepi Zotit sasinë e fuqive që ke dhe Perëndia do t'i japë forcë dobësisë sate. Mund të ndodh që lutja të jetë e thatë dhe sporadike, por kur është e vazhdueshme ajo do të ngjallë brenda teje një zakon që do të bëhet natyra jote e dytë dhe do të bëjë të mundur të fitosh lutjen që do të jetë e pastër, ndriçuse dhe me vlerë.

Nëse koha jote e qëndrimi zgjuar në lutje do të rritej, natyrisht që nuk do të mbetej kohë jo vetëm përmëkatet, por as përmendime rrëth tyre. E shikon tanë se sa shumë urtësi gjendet e përbledhur në fjalët “duaj dhe bëj çfarë të duash”?

Sa ngushëlluese dhe lehtësuese janë të gjitha këto përmëkatarin, të rënduarin dhe dobësitet e të mbushurit me rënkimë nga pesha e pasioneve kundër të cilëve ai ndeshet?

Çdo njeri që lutet ka të gjithë atë që i është dhuruar si një mënyrë e përditshme shpëtimi dhe rritjeje shpirtërore në përsosmëri. Pikërisht kjo. Por kur themi “lutuni”, duhet të shtojmë dhe fjalët “lutuni pa pushim”, të cilat janë një urdhërim hyjnor.

Si rrjedhim, lutja na tregon fuqinë e saj dhe frytet kur ajo shqiptohet shpesh, kur ajo është e pandërprerë. Shpeshtësia e lutjes i përket vullnetit tonë pa asnjë lloj dyshimi sikundër të përsosurit në atë, ndërsa pastërtia dhe zelli janë dhurata të hirit.

Për këtë arsyе duhet të lutemi sa më shpesh që është e mundur dhe të shenjtërojmë jetën tonë me lutje pa u lëkundur prej vështirësive që takojmë në fillim.

O Perëndi, ku je? Çfarë është jeta? Pse duhet ta jetoj?

Bazuar në librin "The Question of God" të Armand Nikolit

Këtë verë lexova një libër të mrekullueshëm me titull «Ku është Perëndia» (The Question of God) shkruar nga një profesor i Universitetit të Harvardit, një nga universitetet më të famshëm të Amerikës. Profesori Dr. Armand Nikoli, jep një lëndë mbi Zigmund Fojdin dhe C.S. Lewis, dy nga gjenitë më të mëdhenj të shekullit të shkuar. Ai, në lëndën e tij, krahason pikëpamjet e tyre për Perëndinë, dashurinë dhe kuptimin e jetës. Zigmund Fojdi është përfaqësuesi i qëndrimit ateist dhe materialist, ndërsa C.S. Lewis përfaqëson ateistin e kthyer në të krishterë.

Cila pikëpamje ofron përgjigje për pyetjet themelore të jetës? Ajo ateiste dhe materialiste (d.m.dh. sekulare), apo pikëpamja e krishterë? Kjo është tema e librit dhe biseda ime e sotme.

Filozofi i lashtë, Sokrati, ka thënë: "Jeta që nuk shqyrtohet, nuk ia vlen të jetohet".

Martin Luther King, Profeti social i madh amerikan, ka thënë: "Nëse nuk keni gjetur diçka për të cilën ia vlen të japësh jetën, atëherë nuk jeni i denjë për të jetuar".

Në universitet, ju studentët shqyrtoni çdo aspekt të jetës – trupin e njeriut në mjekësi, universin e pafund dhe atomin më të vogël në fizikë, ekonominë, ligjin, sociologjinë e psikologjinë. Studentët nëpër universitete shqyrtojnë të gjitha aspektet e jetës, përveç njërit! Shpeshherë, nuk shpenzojnë aspak kohë për të parë veten e tyre dhe për të kuptuar thellësitë e shpirtit të tyre.

Përse?

Sepse kemi frikë nga ajo që do të gjejmë atje:

Një jetë pa lumturi dhe paqe.

- Një jetë e mbushur me èndrra për rehati, pasuri dhe pushtet, por duke e ditur gjithnjë se asnje gjendje e jashtme nuk do të prehë shqetësimet tona dhe nevojat që gjenden thellë në shpirtin tonë.
- Një jetë të mbushur me paradoxë të çuditshm: me dhimbje, zhgënjim, çoroditje, vuajtje dhe së fundi vdekje.
- Ose, do të gjejmë një jetë pa kuptim.

Paskali ka thënë: "Nëse gjendja jonë do të ishte me të vërtetë e lumtur, atëherë nuk do të na duhej të hiqnim vëmendjen nga mendimi për të". Nuk do të kishim frikë "të rrinim në qetësi" dhe të zbulonim thellësitë e shpirtit tonë.

Shekuj më parë, shën Agustini e kishte kuptuar mirë kur tha: "Shpirti im nuk ka prehje, derisa të prehet tek Ti, o Zot".

+++

Jeta në vetvete, dhe vlerësimi ynë për të, varen shumë nga mënyra se si e shohim botën që na rrethon.

Cila është filozofia juaj për jetën? A keni menduar për këtë gjë?

Cila është mënyra e jetesës suaj?

A përputhet filozofia juaj me mënyrën tuaj të jetesës?

- Për shembull, a e pranoni ju botëkuptimin materialist (sekular) për botën, i cili thotë se bota u krijua si pasojë ngjarjesh të rastësishme?
- A ështëjeta mbi këtë planet çështje rasti?
- Këtë do të thoshte një materialist ose ateist. Ata shpeshherë përpinqen ta mbajnë botëkuptimin e tyre nën flamerin e shkencës, duke menduar se kjo i shton vlerat qëndrimit të tyre. Ata përpinqen të thonë se gjithçka në botë evoluoi rastësisht. Ata thonë se nuk ka arsyet që fshihet pas hollësive të vogla dhe të ndërlikuara të botës.
- Dhe nëse do të nxirrnin rezultatet logjike të kësaj pikëpamjeje, atëherë, në fund të fundit, jeta nuk do të kishte kuptim!
- Nga ana tjetër, ka nga ata që besojnë se gjithë bukuria, dashuria dhe kompleksiteti i kësaj bote është krijuar dhe udhëhequr nga një Inteligjencë që fshihet pas universit, një Inteligjencë që i jep urdhra të saktë universit dhe kështu i jep jetës qëllim dhe kuptim!

Përpara secilit prej ju studentëve, qëndron rëndësia e zgjedhjes së botëkuptimit që ju pranoni. Rëndësia e këtij vendimi shikohet në faktin e ndihmës që do t'i japë secilit prej jush të përcaktojë:

- mënyrën si e kuptioni veten,
- mënyrën si lidheni me të tjera,
- mënyrën si përballoni vështirësitet e papritura të jetës,
- dhe mënyrën si kuptioni qëllimin dhe kuptimin e jetës.

Eshtë një vendim për të zgjedhur midis botëkuptimit materialist dhe ateist, ose besimit dhe pranimit të një botëkuptimi të krishterë.

Megjithatë, një problem mbetet dhe zgjedhja që bëjnë njerëzit për të mos menduar seriozisht për këto çështje në jetën e

tyre. Megjithëse pasojat ndikojnë shumë në përjetimin e jetës së tashme, si dhe në përcaktimin e ekzistencës sonë të përjetshme, shumë njerëz zgjedhin t'i injorojnë këto çështje të thella. Prandaj, ata luhaten në jetën e tyre, duke marrë shpeshherë pozicione që kundërshtojnë njëra-tjetrën.

Për shembull, shumë prej nesh themi se besojmë tek Perëndia, dhe i lutemi Atij në kohë vëشتirësish, çoroditjesh dhe veçanërisht në kohë vdekjeje. Një pjesë e jona dëshiron të besojë dhe shpreson të gjejë rehati tek ndonjë lloj fuqie e madhe.

Madje, herë të tjera në jetën tonë, jemi shumë të zënë përt'u marrë me çështje të tillë serioze. Në vend të kësaj, zgjedhim joshjen e botës dhe jetojmë një jetë materialiste dhe egocentrike, një jetë të përqendruar vetëm në dëshirat e botës që na rrethon. Ne e pranojmë mashtrimin e botës që na rrethon dhe që na thotë: «Ha, pi dhe jì i lumtur!»

Në pjesën më të madhe të jetës sonë, përqendrohemë në fitimin e pasurisë, kënaqësisë dhe pushtetit, në mënyra të drejtpërdrejta ose në mënyra të fshehta. Shpeshherë, lejojmë pasionet e fshehura thellë të kontrollojnë jetën tonë, dhe nuk duam askënd, veçanërisht ndonjë Qenie të Lartë, të ndërhyjë në rrugën dhe në jetën tonë egocentrike.

Besojmë te Perëndia kur duam, ose më mirë, kur ndejmë se kemi nevojë. Por këtë Perëndi, e mohojmë dhe e hedhim poshtë, kur mendojmë që Ai ndërhyn shumë në jetën tonë atje ku nuk duam që të bëjmë atë që do Ai. Kjo skizofreni na çon në një jetë të pashëndetshme dhe jo të lumtur. Madje, shumica e njerëzve zgjedhin këtë lloj jete.

Të dyja botëkuptimet nuk mund të jenë të drejta! Njëri është i saktë. Tjetri fallso. Nuk ka asnë kombinim të këtyre të dyave. Këto pikëpamje përjashtojnë njëra-tjetrën dhe nëse duam të jemi të shëndetshëm, duhet të zgjedhim rrugën që do të ecim në jetë!

+ + +

C.S. Lewis, shkrimtar i famshëm anglez dhe profesor i Universitetit të Oksfordit, ka qenë atesit për tridhjetë vitet e para të jetës së tij. Ai ka pranuar se si ateist, nuk ka dashur që Perëndia të ekzistojë. Krenaria dhe paragjykimi i tmerrshëm që kishte për Perëndinë, e mbanin larg nga kërkimi i sinqertë dhe i ndershëm i së vërtetës. Ai donte ta linin vetëm, dhe në mënyrë të pandërgjegjshme e dinte se po të mohonte ekzistencën e Autoritetit më të madh, atëherë do të ishte ai autoriteti në jetën e vet. Ky është një vetëmashtrim për ateistët, dhe për ata që besojnë tek sekularizmi.

C.S. Lewis pranoi se vetëm kur ai vendosi të hapë mendjen, dhe pa paragjykime shqyrtoi të dhënët, krenaria e tij u zvogëlua, dhe ai lejoi "Ndërhyrësin e Madh", siç e quante ai Perëndinë, të hynte në jetën e tij.

Është interesante sesi edhe një nga ateistët më të famshëm dhe më militantë, si Zigmund Frojdi, u mor me çështjen e Perëndisë gjithë jetën e tij. Dukej se nuk mund ta injoronte atë.

A mos ndodh kjo përfaktin që: "Zemrat tonë nuk do të gjejnë prehje, derisa të prehen tek Perëndia"?

+ + +

Si është e mundur të besosh, se në pafundësinë e universit dhe në rregullin dhe kompleksitetin e tij, nuk ka një Inteligjencë që fshihet pas? Sa është mundësia që gjithë kjo bukuri dhe gjithë ky krijim të ndodhë thjesht nga rastësia? Probabiliteti matematik i këtij qëndrimi është në mënyrë absurde shumë i vogël dhe disa përpiken ta quajnë shkencë!

Duhet t'i hapim sytë dhe të shohim "shenjat" e shumta të cilat na tregojnë Krijuesin. Shikoni qiellin gjithë yje, universin, dhe pyesni veten, a është e mundur që kjo gjithësi kaq e ndërlikuar të vinte në ekzistencë thjesht nga rastësia? E pabesueshme! Shkoni brenda çdo qenieje njerëzore dhe shikoni mënyrën e përsosur si u krijuam. Nuk flasim vetëm për trupin endërlikuar njerëzor, por shikoni edhe ligjin moral brenda nesh, një ligj

moral që është kryesisht njëloj në të gjitha kulturat. A nuk është kjo, një shenjë treguese për Inteligjencën e madhe që na ka krijuar në mënyrë kaq të përsosur?

Të dy këta shembuj na çojnë tek diçka më e lartë se vetja jonë.

+ + +

Përsëri ju pyes: Cili është botëkuptimi juaj, dhe si ndikon ai në jetën tuaj? Mendoni pak për qëllimet më të larta në jetën tuaj.

Për shumicën e njerëzve, qëllimet më të mëdha dhe më të zakonshme janë:

- Gjetja e lumturisë
- Përjetimi i kënaqësisë
- Zhvillimi i marrëdhënieve kuptimplotë dhe me dashuri
- Zbulimi i qëllimit më të lartë në jetë

Cili botëkuptim do të të ndihmonte për t'i arritur këto qëllime? A mund ta bëjë këtë botëkuptimi materialist, sekular apo ateist? Apo mund ta bëjë botëkuptimi që ka si qendër Perëndinë dhe Krishtin?

Për shembull, çfarë mund të na sjellë lumturi të përjetshme dhe të qëndrueshme? Pasi u përpoqën për të gjetur përgjigje, shumë filozofë arritën në përfundimin se lumturia është një qëllim i rremë që askush nuk e arrin. Për shembull, Frojdi thotë se lumturia vjen vetëm nga kënaqësia dhe përm bushja e dëshirave të instiktit. Megjithatë, ai përfundon: "Ndiehem i prirur të them se qëllimi që njeriu të jetë i lumtur, nuk përfshihet në planin e krijimit". Sa pikëpamje pesimiste, pikëpamje e cila është përfundimi i rëndomtë për shumë nga filozofët ateistë.

Nga ana tjeter, C.S. Lewis përfaqëson këndvështrimin e krishterë kur thotë se lumturia më e madhe është kur, lirisht dhe me vullnetin tonë, jemi të bashkuar me Perëndinë dhe me njëri-tjetrin në ekstazën e dashurisë dhe ëndjes.

Kjo lumturi që zgjat, vjen si pasojë e përbushjes së qëllimit kryesor të jetës, i cili është «vendosja e një marrëdhënje me Personin, Krijuesin tonë që na vuri këtu në tokë. Derisa të vendoset ajo marrëdhënje, të gjitha përpjekjet tona për të fituar lumturi, (qofshin nëpërmjet famës, parave, pushtetit, martesës së përsosur, miqve idealë) gjithmonë do të dështojnë, dhe asnjëherë nuk do të kënaqin dëshirën e madhe dhe mosprehjen që kemi brenda nesh. Perëndia e projektoi makinën njerëzore për të shkuar drejt Tij. Perëndia nuk mund të na japë lumturi dhe paqe larg Vetes së Tij.

Një shembull tjetër është përfjetimi i kënaqësisë. Disa filozofë janë përpjekur të shpjegojnë se kënaqësia vjen nëpërmjet përbushjes së dëshirave të thella për seks, para, famë dhe pushtet. Megjithatë, vendet më të pasura në botë kanë përqindjen më të lartë të vetëvrasjeve dhe depresionit. Të pasurit dhe të famshmit që shohim në televizor, shpesh janë njerëzit më të çoroditur që rendin pas kënaqësive jetëshkurtra dhe mashtruese.

Ne jemi krijuar të duam dhe të duhem. Por të duhem është e para, sepse është Perëndia që e fillon këtë dashuri. Ai dëshiron që të jemi qëllimi i dashurisë së Tij hyjnore, kështu që ne mund të gjejmë paqen dhe lumturinë brenda dashurisë së Tij hyjnore.

Një tjetër çështje, një nga argumentet më të mëdha kundër Perëndisë është se në vend të kënaqësisë, bota është plot me dhimbje, vuajtje dhe ligësi. Si mundet një Krijues i gjithëdashur dhe që na do të mirën, të lejojë që qeniet njerëzore të vuajnë gjatë gjithë shekujve?

Kjo dilemë i ka bërë njerëzit të thonë ose “Perëndia nuk ekziston”, ose “Ai nuk i ka gjërat nën kontroll”, ose “Ai nuk do t’ia dijë”. Gjithsesi, secila prej këtyre përgjigjeve është një akuzë e tmerrshme kundër besimit!

Pra, si e justifikojmë faktin që një Qenie e Gjithëpushtetshme që na do, lejon që ne të vuajmë?

Ndoshta, mund ta kuptojmë pak më mirë nëse e mendojmë Perëndinë si një kirurg të mirë. «Kirurgu është më i mirë dhe më i ndërgjegjshëm, kur vazhdon të presë sa më shumë me bisturi, pa u zmbrapsur para bërtitjeve tona. Nëse do të mbaronte pa u kryer operacioni, gjithë dhimbja deri në atë çast do të ishte e kotë». Duhet ta shohim të gjithë pikturën, dhe jo një pjesëz të saj.

Sigurisht, vuatja nuk është e mirë në vetvete. E mira që ndodhet në përvojën e dhimbshme, është për atë që vuan nënshtrimin e tij ndaj vullnetit të Perëndisë, dhe për spektatorët rrëth e rrotull në dhembshurinë që kanë dhe në veprat e mëshirës që ata bëjnë si pasojë e kësaj. Perëndia nuk e prodhon dhimbjen, por Ai e përdor atë për të prodhuar të mirën. Shumë njerëz nuk e njohin Perëndinë derisa përballojnë dhimbje dhe rreziqe të mëdha.

Perëndia na pëshpërit në kënaqësitë tona, na flet nëndërgjegjen tonë, por bërtet në dhimbjen tonë!

Një ateist do të përpinqet të debatojë kundër Perëndisë, duke parë se sa e ashpër dhe e padrejtë duket bota. Por nga erdhi ideja e “i drejtë” dhe “i padrejtë”? Njeriu nuk e quan një vijë të lakuar, nëse nuk e ka idenë e vijës së drejtë. Nga vjen standardi? Pra, nga vetë përpjekja për të provuar se Perëndia nuk ekziston, me fjalë të tjera që i gjithë realiteti nuk ka kuptim, ateisti detyrohet të hamendësojë se një pjesë e realitetit – që quhet ideja e drejtësisë – ka shumë kuptim. Si pasojë, ateizmi del kot.

Shikoni një problem tjetër, i cili është problemi më i madh dhe kulmor i jetës, vetë vdekja. I vetmi fakt i sigurtë për çdo njeri në botë është se një ditë do të vdesë. Asnjë materialist, secularist ose ateist nuk ka një përgjigje të mjaftueshme për

këtë realitet. Nëse jeta është vetëm ekzistencë 70 apo 80 - vjeçare, dhe pastaj përfundojmë nën dhë për t'u ngrënë nga krimbat, sa ekzistencë e pakuptimitë dhe për të ardhur keq që jemi! Asgjë nuk mund të na japë kuptim në jetë, nëse ky do të jetë fundi ynë.

Problemi i vdekjes ndeshet në çdo filozofi, madje asnijë filozof nuk ka dhënë një përgjigje të pranueshme.

Frojdi tha: "Nëse doni ta duroni jetën, përgatiteni veten për vdekjen. Për të jetuar plotësisht, duhet zgjidhur problemi i vdekjes. Kur lihet i pazgjidhur, harxhohet energji e tepërt për ta mohuar, ose përfshihemi në të".

C.S. Lewis ka shpjeguar: "Kemi tri mundësi zgjedhjeje për vdekjen – ta dëshirojmë, ta kemi frikë, ose ta injorojmë. Alternativa e tretë, e cila është ajo që bota moderne e quan të shëndetshme, sigurisht është më e vështira dhe më e dyshimta nga të gjitha".

Psalmisti nga Bibla na tregon me urtësi, se është gjë e zgjuar të numërosh ditët dhe të kuptosh se bota nuk është shtëpia jote. "Mësona të numërojmë drejt ditët tonë, që të fitojmë një zemër urtësie" (Ps. 90:12).

Një nga qëllimet e jetës së krishterë është pikërisht «të mbajmë gjithnjë gjallë dëshirën për atdheun tonë të vërtetë, të cilin nuk do ta gjejmë deri pas vdekjes. Nuk duhet të lejojmë kurrë që kjo dëshirë të harrohet apo shtrembërohet. Synimin për atdheun tjetër, duhet ta bëjmë qëllim kryesor të jetës dhe të ndihmojmë edhe të tjerët për këtë».

Ky besim dhe ky qëndrim mbi vdekjen, frikën më të madhe të jetës, e kthen në mesazhin më të gjëzueshëm. Shën Pavli e kishte kuptuar qartë kur tha: «Për mua, të jetoj është Krishti, dhe vdekja është fitim».

Të krishterët mund ta shikojnë frikën më të madhe njerëzore në sy, vetë vdekjen, dhe të qeshin. "O vdekje, ku është fitorja

jote? O ferr, ku është thumbi yt”? Krishti u ngjall së vdekurish, me vdekje vdekjen shkeli, edhe të varrosurve jetën u fali! Ky është themeli i besimit të krishterë dhe siguria e ngushëllimi më i madh për të gjithë besimtarët.

Dhe pasi të jemi çliruar nga kjo frikë, jemi të lirë të jetojmë edhe jetën tonë plotësisht, një jetë plot lumturi, gëzim, paqe dhe kuptim.

“Jeta që nuk shqyrtohet, nuk ia vlen të jetohet”.

“Nëse nuk keni gjetur diçka për të cilën ia vlen të japësh jetën, atëherë nuk jeni i denjë për të jetuar”.

“Përgjigjja ndaj çështjes së Perëndisë gjen zbatime të thella në jetën tonë këtu mbi tokë. Ia detyrojmë vetes shqyrtimin e të dhënave pér këtë. Mund ta injorojmë, por nuk mund t’i dredhojmë kurrrë pranisë së Perëndisë. Bota është e mbushur plot me Të. Ai ecën kudo, padukurisht, dhe e padukura nuk e ka gjithmonë të lehtë të ndërhyjë. Përpjekja e vërtetë është të mos harrojmë të kujdesemi pér këtë. Në fakt, të zgjohemi dhe të mbetemi zgjuar».

Shpresoj që ky vit do të jetë i veçantë për gjithë ju të rinjtë dhe studentët! Shpresoj që ju do të gjeni kohë për të shqyrtuar, kërkuar, dhe për të hapur sytë ndaj realitetit që na rrethon!

Perëndia po troket në dyert e shpirtrave tanë. Shpeshherë, trokitja e Tij është e qetë, trokitje e thjeshtë. Ata që i stërvisin veshët për të dëgjuar, do të dëgjojnë zërin më të embël, më të bukur dhe më të dashur, zërin që u kërkon të hyjë tek ata.

Hape derën dhe fillo përjetimin e gëzimit më të madh të jetës!

Nga atë Luka Veronis (2004)

Shoqëri dashurie “Zot, Mision, bashkëshort/e”

Një nga gjërat më shokuese dhe që na dëshpëron kohët e fundit, është që herë pas here dhe gjithmonë e më shumë po dëgjojmë që miqtë tanë ndahan, ose janë afër një divorci. Kemi dëgjuar gjithashtu edhe shumë të tjerë që kanë qenë të martuar për disa vite dhe tani janë divorcuar.

Pse? Çfarë po ndodh në shoqërinë tonë? Mos është diçka që duhet bërë PARA martese që mund të ndihmojë? Po PAS martese, a ka diçka që duhet bërë që të na ndihmojë për të evituar tundimin?

Ne kemi mësuar disa gjëra nga martesa jonë 9 - vjeçare:

- Martesa është një nga bekimet më të mëdha, por si çdo gjë e mirë, ajo kërkon shumë përpjekje që të përparojë.
- Kurrë mos mendoni që martesa është e çliruar nga rreziku, dhe kurrë mos mendoni që ju vetë jeni jashtë tundimit. Kujtoni, i ligu mund të na vërë pengesa atje ku jemi të dobët, madje edhe në pikat ku mendojmë se jemi të pathyeshëm; disa nga çiftet dhe lidhjet që ne i kemi admiruar kanë përfunduar në divorc.
- Martesa kërkon vigjilencë të vazhdueshme dhe të pandërprerë; mos mendoni kurrë që e njihni mjaft mirë bashkëshortin/en tuaj, por vazhdimisht mëso si të rritesh më afër tij/saj dhe ta ndihmosh atë të rritet.
- Gjithmonë vështro veten dhe mendo sesi ti mund të bëhesh një bashkëshort/e sa më i/e mirë. (Kujto, i vetmi që ju mund të ndryshoni në lidhjen tuaj është vetja juaj, jo tjetri!)
- Ajo që dua të flasim sot është si të fillojmë, mbajmë dhe kultivojmë një lidhje dashurie të krishterë. Do të diskutojmë dashurinë si ndjenjë, dashurinë si vendim, dashurinë si një lidhje e rregullt dhe dashurinë si plotësim i vullnetit të Perëndisë.

Dashuria si ndjenjë

Gratë e Ueinsbergut

Kjo histori ka ndodhur në Gjermani, rreth vitit 1141. Një komandant i famshëm ushtarak, i quajtur Wolf, kishte mbetur i rrëthuar në kështjellën e tij, nga forcat e një komandanti tjeter të famshëm të quajtur Konrad. Vjen koha kur Wolf duhej të pranonte humbjen dhe të dorëzohej. Korrierët vraponin lart e poshtë, bëheshin bisedime dhe marrëveshje të ndryshme. Ushtarakët brenda kështjellës përgatiteshin për t'u dorëzuar. Por gratë e tyre, brenda kështjellës së Ueinsbergut nuk ndieheshin të gatshme për të dorëzuar gjithçka. Ato i dërgojnë një mesazh Konradit, duke i kërkuar atij që t'i lejonte të dilnin pa i penguar nga kështjella dhe që ato të merrnin me vete aq objekte të çmuara sa mund të mbanin. Kërkesa pranohet dhe dyert e kështjellës hapen. Zonjat fillojnë të dalin dhe... nuk kanë me vete objekte të çmuara. Të gjitha janë të përkulura nga peshat e rënda të burrave të tyre, duke shpresuar se mund t'i shpëtojnë nga hakmarrja e kundërshtarëve. Komandanti Konrad e sheh këtë gjë dhe preket thellë nga përkushtimi dhe guximi i paparë i këtyre grave.

Menjëherë u premton grave se burrave të tyre nuk do t'u prekej as qimja e flokut dhe se do të liroheshin. Më pas komandanti Konrad i fton të gjithë në një banket të madh dhe nënshkruan paqen me komandantin Wolf. Kështjella tanë njihet me emrin Kështjella e Besnikërisë së grave të Ueinsbergut.

Dashuria e një bashkëshorti

Një histori prekëse tregon për një prift, i cili ishte i martuar dhe kishte shtatë fëmijë. Pas tridhjetë vitesh martesë gruaja e tij sëmuret rëndë. Ajo kishte tumor në kokë. Kjo do të thoshte se ajo mund të largohej nga shtëpia, pa e kuptuar se çfarë po bënte. Kështu që i shoqi duhej ta ruante atë natë e ditë. Ndërsa sëmundja vinte e bëhej më e rëndë, ishte më e vështirë për të të fliste dhe të ecte. I shoqi duhej ta ndihmonte për çdo gjë. Ai duhej ta ushqente, ta vishte, ta lante. Kjo vazhdoi për pesëmbëdhjetë vjet me radhë. Disa herë miqtë i kishin sugjeruar priftit që ta çonte gruan e tij në ndonjë azil ose

spital për të sëmurë, pa shpresë shërimi, por prifti nuk kishte pranuar kurrsesi. «Ajo është gruaja ime dhe nëna e shtatë fëmijëve të mi»- thoshte prifti. «Nuk mund ta dërgoj as në azil e as në spital». Pak para se ajo të vdiste, një shoqe e saj vjen për ta parë. Atë ditë ajo ndihej pak më mirë dhe mund të fliste disi. Ajo i thotë shoqes së saj: «Sa herë që ti dhe burri yt do t'u tregoni të tjerëve për dashurinë dhe për martesën, u thoni atyre se burri im ndien po aq dashuri për mua sa ç'ka ndjerë ditën që unë u bëra nusja e tij».

Të dyja këto histori reflektojnë dashuri të thellë midis burrit dhe gruas.

Por çfarë është dashuria?

Dashuria është një fjalë që prek zemrat. Ajo mbart shumë emocione. Ajo krijon imagjinata të nostalqjisë dhe romantizmit. Ajo është tema e shumë novelave, filmave dhe këngëve. Ajo është gjithashtu një nga virtytet e krishtera më të rëndësishme. Gjithsesi, zakonisht dashuria është keqpërdorur dhe keqkuptuar. Prandaj është thelbësore që të rinjtë ta kuptojnë mirë dashurinë e vërtetë, që të dinë të marriq vendimin e rëndësishëm të zgjedhjes së një partneri në jetë.

Si është kur bie në dashuri? Flutura në stomak, një ndijim i ngrohtë gjatë gjithë kohës, ju zgjoheni duke menduar për atë që doni dhe numëroni minutat derisa ta shihni.

Të qenët në dashuri është një përvojë e bukur. Ajo është faktori kryesor në një martesë të suksesshme. Kur njerëzit dështojnë kur duan ose kur duhen problemet personale bëhen mbizotëruese, miqësitë dëmtohen, të martuarit veçohen dhe familjet shpërbëhen.

Edhe pse shumë prej nesh mund të bien dakord se për të patur një martesë të mirë të dy njerëzit duhet të duhen me njëri-tjetrin, kuptimi ynë mbi dashurinë shpesh është i ndryshëm. Pyetni 10 njerëz të ndryshëm për një përkufizim

mbi «dashurinë» dhe ju do të merrni 10 përgjigje të ndryshme - përgjigje që shpesh reflektojnë një kuptim jo realist apo të pamjaftueshëm të asaj se çfarë është dashuria e vërtetë.

Disa na kanë thënë që dashuria e vërtetë nuk mund të shpjegohet. Ajo vetëm mund të përjetohet. Të dyja këto janë të vërteta dhe fallso. Është e vërtetë, sepse lloji i dashurisë së Perëndisë shkon përtëj shpjegimit. Është fallso se ky Perëndi që i di të gjitha gjërat na ka dhënë disa deklarata në Bibël për natyrën dhe esencën e dashurisë.

(Fj.Urt.10:12; Mt.5:43-48; Rom.13:8-10; Rom.14:14,15; Gal.5:13-15; Efes.5:25; 1Thes. 4:9,10; 1Tim.1:5; Tit.2:3,4; 1 Jn.3:16-18)

Në fakt, mesazhi kryesor i Biblës është dashuri. Sigurisht, dashuria pa kushte e Perëndisë është mjart sfiduese dhe shumë e ndryshme nga dashuria për të cilën flet bota.

Krahaso dashurinë e Perëndisë me dashurinë e botës ashtu si portretizohet ajo në muzikë, filma, revista dhe libra.

Dashuria e botës

Dashuri egoiste

Dashuri do të thotë
“të marrësh” nga të tjerët

Dashuri = epsh
(plotësim i pasioneve të tua)

Dashuri =
ruaj veten nga të tjerët

Dashuria e krishterë

Dashuri sakrifikuëse
për të tjerët

Dashuri do të thotë
“t'u japësh” të tjerëve

Dashuri = pastërti
(kontrollim i pasioneve
të tua)

Dashuri = ji i hapur me
të tjerët, madje edhe
kur je lënduar; fal të
tjerët.

Ti duhet të shërbesh

Ti duhet të shërbesh

Mund të jetë fodulle
krenare, mburravece

Është e durueshme
e mirë, e përulur dhe
sakrifikuese

Zhduket kur nuk plotëson
interesat tuaja (divorci)

Rritet vazhdimisht,
duron është e
përjetshme

Shpjegimi më i mrekullueshëm mbi dashurinë e krishterë
ndodhet tek 1Kor.13.

Dashuria është zemërgjerë, bën të mira, dashuria nuk ka zili, dashuria nuk krekoz, nuk fryhet, nuk bën të shëmtuara, nuk kërkon të sajat, nuk zemërohet, nuk mendon të keqen, nuk gëzohet për padrejtësi, por bashkëgëzohet për të vërtetën; të gjitha i mbulon, të gjitha i beson, të gjitha i shpreson, të gjitha i duron. Dashuria kurrë nuk bie poshtë. Qofshin profeci, do të shfuqizohen; qofshin gjuhë, do të pushojnë; qoftë dituri, do të shfuqizohet; sepse pjesërisht njohim dhe pjesërisht profetizojmë. Por kur të vijë e përkryera atëherë ajo që është e pjesshme do të shfuqizohet.

Si të rinj të krishterë në një botë të infektuar, ju duhet të dalloni dhe të zgjidhni midis dashurisë sipas botës dhe dashurisë sipas Perëndisë.

Dashuria si vendim

“Zot, Mision, bashkëshort/e”

Kur isha i ri e kisha shumë të vështirë të vendosja të martohesha sepse:

- - Dëshiroja një person të përsosur.
- - Doja të isha 100% i sigurt.

- Mendoja që ‘ndjenjat’ e dashurisë të ishin me mua gjatë gjithë kohës.
- Si përfundim dëgjova bisedën: «Dashuria, marrje e një vendimi».

Bota, nëpërmjet filmave, muzikës dhe novelave romantike, thekson që dashuria e vërtetë është e bazuar vetëm te ndjenjat për tjetrit. Nëse këto ndjenja largohen, dhe duket shumë e vështirë pér t'i zotëruar ato, atëherë kemi «të drejtën» të largohemi dhe ta gjejmë dashurinë diku gjatkë, ose me dikë tjeter.

Perëndia na mëson diçka krejt ndryshe. Jemi thirrur të duam Perëndinë me gjithë shpirtin, fuqinë dhe mendjen tonë, dhe të duam të afërmin tonë. A është e lehtë kjo? Sigurisht jo! A kërkon kjo shumë përpjekje? Patjetër! A do të arrijmë ndonjëherë në pikën ku mund të themi që e duam Perëndinë dhe të afërmin 100%? Ndoshta jo, por ne marrim vendimin ta ndjekim Atë. Ky vendim do të thotë që sa herë të rrëzohemi, të ngrihemi përsëri. Ky vendim do të thotë që s'ka rëndësi se çfarë ndodh, s'ka rëndësi si ndihemi, s'ka rëndësi se çfarë surprizash na sjell jeta, ne do të përpinqemi gjithmonë të rritemi në dashurinë pér Perëndinë dhe pér tjetrit.

Ideja e marrjes së një vendimi është thelbësore pér udhëtimin tonë pér të kultivuar një «lidhje dashurie», e cila nuk do të mbarojë....

Cilat janë vendimet më të rëndësishme që duhet të marrim?

Vendime pér:

- **Zotin tonë**
- **Misionin (qëllimin) tonë në jetë**
- **Bashkëshortin/en tonë** (partneri me të cilin do të udhëtojmë në jetë pér të plotësuar misionin tonë dhe pér të takuar Zotin tonë).

1. Zoti yt - çfarë të motivon ty në jetë? Kush do të të drejtojë ty në jetë? Cili do të jetë Perëndia yt i vërtetë?

- Të ndjekësh një status?

- Dëshira për një shtëpi të madhe dhe jetë të rëhatshme?

- Dëshirë për emër, famë dhe respekt?

Edhe pse ti mund të jesh një prift, ose dikush që i shërben Perëndisë në mënyrë tjetër, mos mendo që je i paprekshëm ndaj këtyre idhujve të jetës. Shumë të krishterë, madje dhe punëtorë të kishës, bien pre e këtyre "zotërve" të rremë në jetën e tyre.

A do të jenë këta idhuj zoti yt, apo do të jetë Perëndia i gjallë? Perëndia i vërtetë me të Cilin ti mund të zhvillosh, kultivosh dhe ushqesh një lidhje të gjallë dhe të fuqishme çdo ditë e çdo moment.

2. Lidhur ngushtë me zotin që ti do të zgjedhësh, do të jetë misioni (qëllimi) që ti ke në jetë. Cilat janë qëllimet e jetës sate?

- Qëllime profesionale?

- Qëllime arsimore?

- Qëllime materiale?

- Si lidhen këto qëllime me zotin që ti zgjodhe?

3. Pasi more dy vendimet e para, pastaj ti je në gjendje të fillosh të marrësh një vendim për të zgjedhur se kush do të jetë bashkëshorti/ja yt/jote (partneri yt). Një nga gabimet më të mëdha dhe më të zakonshme është zgjedhja e bashkëshortit/ës, pa menduar për këtë person në lidhje me zotin dhe misionin tënd.

- Bashkëshorti/ja yt/jote mund të jetë ndihmesa më e madhe që të afrojë më shumë te zoti yt dhe të përbushësh misionin tënd.

- Bashkëshorti/ja yt/jote mund të jetë pengesa dhe tundimi më i madh që të mbajë larg zotit dhe misionit tënd.

Zoti yt, misioni yt, bashkëshorti/ja yt/jote - secili prej këtyre vendimeve do të ndikojë shumë tek tjetri. Nëse ti dhe bashkëshorti/ja yt/jote nuk plotësoni njëri - tjerin në zotin tuaj dhe misionin tuaj, atëherë njëkohësisht ju nuk plotësoni njëri - tjetrin si bashkëshortë në jetë.

Dashuria si lidhje e rregullt

Si mund të gjej personin e duhur?

Nga ta di që i dashuri ose e dashura ime është personi i duhur për mua?

Si të mësoj cili është vullneti i Perëndisë për jetën time me një respekt ndaj martesës?

Si do ta mësoj që jam me të vërtetë në dashuri?

Çfarë është dashuria e vërtetë?

Të gjitha këto janë pyetje të duhura dhe të vështira. Ne do të përpinqemi t'i përgjigjemi këtyre pyetjeve duke ofruar disa sugjerime që mund të ndihmojnë çdo person të nxjerrë konkluzionet e veta.

Le të fillojmë me pyetjen e dashurisë.

Cilësitë në zgjedhjen e partnerit të duhur dhe si të bëhem partneri i duhur.

Çfarë do të kërkoj unë nga një partner i ardhshëm «ideal»?

Si mund të jem unë një partner i denjë?

Një herë lexova dy citime lidhur me këto shqetësime konkrete. E para thoshte: "Para se të martoheni, duhet t'i mbani të dy sytë hapur. Pasi jeni martuar, duhet të mbyllni njërin sy". E dyta thoshte: "Mos shikoni vetëm që të gjeni partnerin e duhur në jetë; përpinquni të bëheni partneri i duhur në jetë". Unë mendoj se që të dyja këto citime janë të vlefshme për t'u reflektuar.

Ju djem, çfarë cilësish kërkon tek një vajzë?

- Bukurinë fizike?

- Inteligjencën?

- Një person argëtues dhe tip i hapur (që del, që dëfrehet)?
- Një person, sjellja e së cilës është besnikë dhe e përkushtuar ashtu si përshkruhet tek Fjalët e Urta:31?

Shumë burra kërkojnë një Miss Shqipëria shpirtërore!!! (Kjo mund të ndodhë ndonjëherë, por jo shpesh!) Unë kam njojur djem të krishterë të sinqertë që pohojnë se kërkojnë një vajzë që ka zellin shpirtëror të një murgeshe, por që duket si "Miss Shqipëria". Djema, libri i Fjalëve të Urta ka një kapitull të tërë për gjetjen e një gruaje "ideale".

Vajza, çfarë kërkoni tek një djale?

- Tërheqjen fizike?
- Aftësi atleti?
- Dikë që do t'ju japë siguri?
- Dikë që do t'ju sigurojë një jetë të rehatshme?
- Dikë i cili do të jetë një shembull shpirtëror dhe drejtues në familjen tuaj?

Kur zgjedhim një partner, nuk duhet ta shohim atë si një aventurë biznesi, komoditet apo një romancë Hollivudi, por duhet ta shohim partnerin tonë më tepër si një shok (mik) në këtë jetë, i cili do të na drejtojë për në jetën e përjetshme. Është e natyrshme të kërkosh disa cilësi në bashkëshortin/ en tënd/e të ardhshëm/me, por duhet t'i kujtojmë vetes për bukurinë e brendshme të vërtetë dhe potentialin e brendshëm të çdo personi.

Shën Joan Gojarti, në një nga predikimet e tij të famshme mbi martesën, imagjinon një dhëndër të ri i cili i flet gruas së tij në këtë mënyrë: "Kam rënë në dashuri me përsosmërinë e shpirtit tënd, e cila është më e vlefshme se i gjithë ari. Me një grua të re, e cila është e kujdeshshme dhe e pafajshme, zemra e të cilës është bazuar në shenjtëri, dhe që është e vlefshme në të gjithë botën. Për këto arsyen, u njoha me ty dhe të dua".

Sa prej jush kanë menduar rreth “përsosmërisë së shpirtit të personit” si një cilësi të cilën ju e kërkonit në partnerin/en e ardhshëm/me?

Si të kuptojmë që jemi në Lidhjen e Duhur?

Këtu janë disa teste të rekomanduara:

Testi mbi ndarjen e gjérave: Dashuria e vërtetë dëshiron të ndajë, të japë dhe të arrijë tjetrin. Dashuria përfshin së pari dhënien pastaj marrjen. Shpeshherë njerëzit thjesht duan të marrin nga një lidhje, ose më keq akoma, të marrin sa të munden nga një lidhje. Duhet edhe të jepni. Të ndarit e gjérave përfshin të gjitha fushat e jetës suaj - shpirtëroren, emocionalen, shoqëroren dhe intelektualen. Pyet veten: A kam një lidhje ku ne të dy japim dhe marrim? Apo jam unë ai/ajo i/e cili/a jap gjithmonë?

Testi i fuqisë: Dashuria influencon edhe në qenien tonë fizike. Disa njerëz në dashuri ankohen se ata nuk mund të hanë, flenë ose punojnë. Ky mund të jetë rasti në hapat fillestarë të ngacmimit, por më vonë dashuria e vërtetë nuk duhet të na largojë fuqinë e vërtetë. Përkundrazi, dashuria e vërtetë duhet të na japë energji dhe forca të reja. Duhet të na mbushë me gëzim dhe të na bëjë njerëz krijues dhe të gatshëm për të arritur më shumë. Ne themi se: «Gëzimi ynë do të dyfishohet dhe shqetësimet do të përgjysmohen», kur çifti është bashkuar në një. Pyet veten: A më jep dashuria forca të reja apo më dobëson fuqinë dhe energjinë?

Testi i respektit: Dashuria nuk mund të ekzistojë pa respektin. Një vajzë mund ta admirojë një djalë kur ai luan futboll, por ajo duhet të pyesë veten, a dua që ky djalë të jetë babai i fëmijëve të mi? Gjithashtu, një djalë mund ta admirojë një vajzë kur ajo kërcen, por duhet të pyesë veten, a dua unë që kjo vajzë të bëhet nëna e fëmijëve të mi? Duhet të jeni krenarë/e t'i tregoni familjes dhe miqve tuaj të ngushtë partneren/in tuaj dhe duhet të ndiheni i/e respektuar dhe i/e vlerësuar në lidhjen

tuaj. Pyet veten: A kam mjaft respekt për personin tjetër? A jam krenar/e për partneren/in tim? A i respekton ai/ajo idetë dhe ndjenjat e mia?

Testi i zakoneve: Dashuria e pranon tjetrin me zakonet e tij/saj. Mos u martoni duke menduar se do ta ndryshoni partnerin tuaj. Ju nuk duhet vetëm ta doni personin me të cilin do të martoheni, por gjithashtu të jini në gjendje të jetoni me zakonet e tij/saj. Mos bëni një nga gabimet më të zakonshme - mos mendoni "ai/ajo do të ndryshojë pas martesës".

Testi i komunikimit/grindjeve: Nuk ka asnje lidhje ose martesë pa mosmarrëveshje. Si kundërpërgjigjemi ndaj grindjeve tonë? A kemi aftësinë që të pajtohem me njëri - tjetrin? A jam unë apo partneri im kokëfortë, kryeneç, që nuk fal? A mund të jetoj me këto vese në martesë? Komunikimi i mirë dhe i vlerësuar është thelbësor për një lidhje të shëndoshë. Pyet veten: A jam në gjendje të grindem në mënyrë të dobishme? A jemi në gjendje të falim njëri - tjetrin? A jemi në gjendje të sakrifikojmë për njëri - tjetrin?

Testi i kohës: Është mirë që t'i jepni lidhjes suaj kohë për t'u rritur dhe jepni kohë të shihni njëri - tjetrin në të gjitha rrethanat. Mos e shihni njëri - tjetrin vetëm në ditë festash me veshjet tuaja më të mira, por shiheni mikun tuaj në punë, në jetën e përditshme, me flokë palarë dhe në situata të stresit dhe dëshpërimit. Ekziston një thënie e vjetër: «Kurre mos u marto pa kaluar të 4 stinët. Në rast se dyshon për ndjenjën e dashurisë, do të ta tregojë koha».

Koha do të të tregojë, por jini të kujdeshëm që të mos e zgjasni shumë. Nëse koha e tëpërt ka kaluar dhe ju ende nuk jeni të sigurt, kjo ndoshta do të thotë se njëri ose të dy po kaloni kohë të vështirë për marrjen e një vendimi. Lidhjet e gjata zakonisht nuk i shërbejnë asnje qëllimi konkret. Pyet veten: A është testuar mjaftueshëm dashuria jonë në situata konkrete?

Testi i seksit: Testi i seksit është i panevojshëm. Marrëdhënia seksuale nuk teston dashurinë, por është fryt i një dashurie të pjekur dhe të plotë që është dhënë për jetën. Për një të krishterë, dashuri e tillë vjen në kohën e betimit para Perëndisë dhe njëri - tjetrit, - pas martese. Seksia i parakohshëm nuk tregon durim, respekt dhe bindje për të cilën të krishterët janë thirrur. Dashuria nuk rritet nga marrëdhëniat seksuale.

Të gjesh dashurinë në vendet e duhura

Vendi më i rëndësishëm për të kërkuar për bashkëshortin/en tuajtëardhshëm/meështënëlutjetdrejtuarPerëndisë.Ikërkoni në mënyrë të vazhdueshme Atij që t'ju drejtojë tek personi i duhur. Kur hyni në kishë ndizni një qiri për bashkëshortin/ en tuaj të ardhshëm/me, dhe kërkojini Perëndisë t'ju drejtojë në kërkimet tuaja dhe t'ju japë hirin për të qenë të duruar. Jini të hapur ndaj përgjigjes së Perëndisë, për po ose jo, ose për pritje. Mos kini turp për të takuar partner të mirë në kishë, ose në komunitetin e krishterë ku jetoni. Atje ju mund të gjeni njerëz të cilët kanë të njëjtin zot dhe mision në jetë.

Dashuria si përbushje e dëshirës së Perëndisë

Të njohësh dëshirën e Perëndisë është shqetësimi më i madh dhe më i vështirë për t'u formuar plotësisht.

- A do Perëndia që unë të martohem?
- A do Perëndia që të mbeten beqar/e ose të bëhem murg ose murgeschë?
- A është ky personi me të cilin Perëndia dëshiron që unë të martohem?
- Kur do Perëndia që unë të martohem?

Për këto shqetësimë mund të luteni dhe të diskutoni me persona të cilët i beson shpirtërisht dhe që ju duan dhe dëshirojnë që të bëni dëshirën e Perëndisë në jetën tuaj. Gjithashtu duhet të kujtojmë që dëshira e Perëndisë përbushet në kohën e duhur. Si përfundim, vendimi për martesë, të bëhesh murg/esh, ose të jetosh si beqar/e në këtë botë lidhet me qëllimin tonë në jetë

si tē krishterë. Cili eshtë ky qëllim?

- Shenjtërimi ynë
- Udhëtimi ynë drejt Perëndisë
- Bashkimi ynë me Perëndinë

Në diskutimet tona mbi martesën dhe bashkëshortin/ten tonë tē ardhshëm/me, duhet tē kujtojmë qëllimin e martesës sonë nga tradita jonë Orthodhokse. Cili eshtë ai?

1. Të ndihmoni njëri - tjetrin në udhëtimin drejt shenjtërimit pér në Mbretërinë e Perëndisë

2. Të keni fëmijë. Judenjtë e Dhiatës së Vjetër mendonin se kuptimi thelbësor dhe qëllimi i martesës ishte në trashëgiminë e fëmijëve.

Shenja e bekimit tē Perëndisë ishte vazhdimësia e racës. Një shembull eshtë bindja e Abrahamicit dhe besimi i tij te Perëndia, i cili solli premtimin e trashëgimtarit tē lavdishëm: "Unë me siguri do tē bekoj fort dhe do tē shumoj pasardhësit e tu si yjet e qellit, dhe si rëra që ndodhet në brigjet e detit" (Zan. 22:17).

3. Të kontrollojmë pasionet tona

Nga këto tē trija, e para eshtë qëllimi kryesor i martesës. Qëllimi themelor i martesës eshtë tē kesh një bashkëshort/që do tē ndihmojë pér tē hyrë në Mbretërinë e Perëndisë.

Në botën tonë sot, shumë njerëz, martohen së pari dhe mbi tē gjitha pér tē përbushur dëshirat e tyre, që tē jenë vetë tē lumtur.

Sa njerëz njihni që u martuan pér t'u shenjtëruar? Madje, ky duhet tē jetë faktori kryesor pér ne në zgjedhjen e bashkëshortit/es tonë tē ardhshëm/me.

Shën Grigor Theologu shkroi: "**Martesa nuk na largon nga Perëndia, por na afron më pranë Tij, sepse Vetë Perëndia na afron në martesë".**

Që martesa (ose lidhja jonë) të jetë një rrugë drejt shenjtërimit, ajo duhet të përfshijë rritje shpirtërore. Mënyra kryesore që të ushqejë rritje të shëndetshme është thellimi i jetës sonë shpirtërore personalisht dhe së bashku.

Si mund ta bëjmë këtë me partnerin/en tonë?

1. Të shkojmë bashkë në kishë
2. Të përgatitemi dhe të marrim pjesë bashkë në mistere (rrëfim dhe kungim)
3. Të lexojmë së bashku Biblën
4. Të kreshmojmë së bashku
5. Të lutemi së bashku
6. Të bëjmë vepra mikpritëse së bashku
7. Të japim bashkë lëmoshë
8. Të inkurajojmë dhe të jemi shembull reciprok
9. Të lexojmë së bashku shkrime shpirtërore

Përgatitën: Atë Luka dhe Fotini Veronis

